Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi
2005

KOMÜNAR

Sosyalizmden Kuşku Duymak İnsandan ve Onun Geleceğinden Kuşku Duymaktır

Temmuz-Ağustos-Eylül 2017
Yıl-12 Sayı 71

Üç Aylık İdeolojik-Teorik Dergi

DEMOKRATİK ULUS VE GENÇLİK

www.arsivakurdi.org

İÇİNDEKİLER...

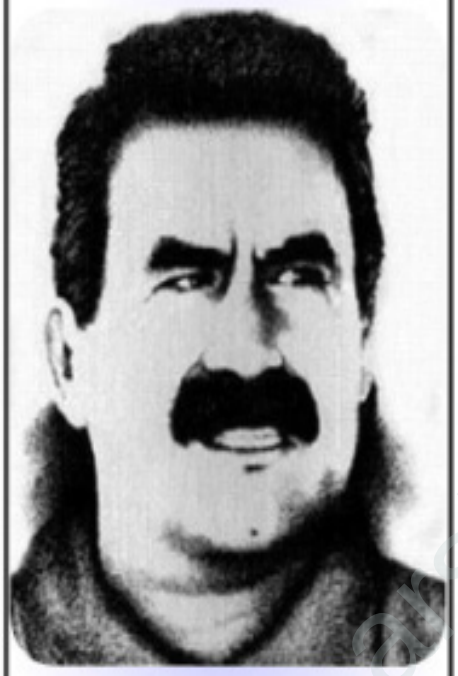

Tarihte felsefe ve ahlaki öğretiler, tüm erdemli bilgelikler, dönemlerindeki modernite sorunlarına yanıt olmak için geliştirilmişlerdir

DEMOKRATİK ULUS VE GENÇLİK

GENÇ BAŞLADIK GENÇ BİTİRECEĞİZ 4
DEMOKRATİK ULUS VE GENÇLİK 16
GENÇLİK EGEMENLER KARŞISINDA NEDEN ÖRGÜTLENMELİ 24
TOPLUM KIRIMIN GENÇLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ..... 36
GENÇLİĞİN DAMGASINI VE KARAKTERİNİ TAŞIYAN TOPLUMSAL VE SİYASAL HAREKETLER YENİLGİYE UĞRATILAMAZ 44
DEV-GENÇ'TEN DEM-GENÇ'E APOCU GENÇLİK HAREKETLERİ 64
KAPİTALİST MODERNİTENİN İDOLOJİK ARGUMANLARININ GENÇLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ 72
DEMOKRATİK ULUSTA GENÇ KADININ ROLÜ VE MİSYONU 88
GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENME SORUNLARI VE ÇÖZÜM PERSPEKTİFİ 92
APOCU GENÇLİK 96
SANAT KÜLTÜRÜN, GENÇLİK TOPLUMUN MAYASIDIR 102

www.arsivakurd.org

KOMÜNARDAN

Merhaba Sevgili Komünar okuyucuları,

Komünar'ın yeni bir sayısında daha, siz değerli okuyucularla bir arada olmanın heyecanı ve sevinci içerisindeyiz. Komünar'ın 71. sayısını 'Gençlik ve Örgütlenme' konusuna ayırdık.

Bu Sayımızın içeriğinde Gençlik olgusunun ifade ettiği tarihsel ve toplumsal anlamıyla birlikte, kapitalist sistem içinde, günümüz gençliğin içinde bulunduğu sosyolojik ve psikolojik durumunu, boyutlarını, bunların hangi anlamlara geldiğini, neye hizmet ettiğini, ortaya çıkardığı sorunları ve sonuçlarını irdelemeye çalıştık. 'Özgür yaşam ve toplum' arayışçıları olan başta biz gençlerin, yaşamımızı toplumumuzu ve insanlığımızı çürüten, yozlaştıran kapitalizmin dayatmalarına karşı, mücadele ve kurtuluş tarzını irdeleyip nasıl özgür gençler haline gelip, özgür topluma ulaşmanın düşünsel ve yaşamsal yolları üzerinde durmaya çalıştık.

Önder APO 'Gençliğin dinamizminden yoksun bir toplum hareketinin başarı şansı sınırlıdır' diyor değerlendirmelerinde. Önder Apo'nun çocukluktan başlayan arayışı gençliğin dinamizmiyle birleşince çıkış yaşadı ve PKK'yi yoktan var ederek bugünümüzü tarihsel gerçekliğiyle buluşturan var eden bir düzeye getirerek kapitalist sisteme karşı kıran kırana mücadele etti ve mücadele etmeye devam etmektedir.

Önder APO felsefesiyle yaşayan herkes gençliğin dinamizmini kaybetmez ve mücadeleye akıtır. Kadın ve gençliğin öncülük ettiği her çalışma gelişmeye gebedir. Yeter ki kendine güvenmesini bilsin ve kapitalizmin insanı nasıl uyuşturduğunun farkına varabilsin ve tarihsel gerçekliğin bilincinde olsun.

Partimizle birlikte 40 yıldır yürütülen mücadele gerçekliğinde ve toplumsal kurtuluşun böylesine önemli bir sürecinde gençlerin neler yapabileceğine ve daha güçlü bir temelde örgütlülükleriyle birlikte, mücadelenin sorumluluğunu nasıl kaldırabileceklerine değinmeye çalıştık. Demokratik modernitenin inşasında ve demokratik ulus yaşamının devrimsel gelişiminde gençliğin durması gerektiği yeri, yapabileceklerini ve kendi dinamiği üzerinden daha fazla örgütle/örgütlenmeyle; Önderlikle nasıl doğru bir yoldaşlığın yürütülebileceğine değinmeye çalıştık.

Genç Başlayarak-Genç Kazanmak gibi tarihi bir sorumlulukla devraldığımız direniş ve özgür yaşam bayrağını, günümüze taşıyan ve bize miras bırakan erdemin ve kahramanlığın birer abidesi olan, gençlik ve devrim şehitlerimize layık olabilme göreviyle hazırladığımız bu sayıyı sizlerle paylaşıyoruz.

Kendi gücümüze inanarak başarmak ve kazanmak dışında başka bir şansımız ve yolumuz yoktur. Kemal Pirlere, Ali Çiçeklere, Zilanlara ve Çiyagerlere sözümüz var. Bütün Dehakların bileşkesi olan Kapitalist Modernitenin hileye-yalana dayalı düzenini yıkmak ve özgür toplumlarda Demokratik modernitenin inşasını gerçekleştirme kararlılığı ve tutkusuyla zafer sözümü ve inancımızı yeniliyoruz.

Özgürlük kazanacaktır!
Kavgayla, sevgiyle ve özgürlükle yürüyoruz.
Devrimci Selam ve Saygılarımızla
KOMÜNAR

GENÇ BAŞLADIK, GENÇ BİTİRECEĞİZ

Siz sevgili gençlere, her şeyden önce belirtmek istediğim, partimiz PKK'nin bir gençlik partisi olduğudur. Hiçbir halkın tarihinde olmadığı kadar, partimiz halen bir gençlik partisi olarak savaşıyor, kahramanlaşıyor ve kazanıyor. Bunun şüphesiz hem çok anlamlı bir yeri var, hem de gençliğimizin, düşmanın amansız, bir biçimde yalnız fiziki işkenceler altında değil, manevi olarakta beyninden ve yüreğinden vurmak için bitmez tükenmez yöntemlerini en çok üzerinde uygulamaya çalıştığı gençliğimizin, kurtuluşu simgelemesi halkımız için belki de tek doğru yol ve şanstı.

Gerçekten siz gençlerimizi mutlaka özgürlük savaşçıları haline getirmek bizim tutkumuzdur. Ben şahsen kendim de, 68 yaşında olmama rağmen kesinlikle gençliğimizden bir santim bile yaşlanmaya fırsat vermeden bu işi götürüyoruz. '' Genç başladık genç bitireceğiz". Bunun başka bir yolu da yoktur, yaşlanmak bize haramdır yakışmaz.

Bütün düşmanlarımız, halkımızı, gençlik çağında daha yaşamına başlamadan vurmak katletmek istiyorlar. Yaşlanmamıza olgunlaşmamıza fırsat vermeden gençlik baharımızın içinde vurmak istiyorlar. Tabi bizde buna karşı gençliğimizin bu büyük gücü ve bilinci, uyanıklığıyla vuracağız, başka çaremiz yoktur. Sonuna kadar kendimize güvenebilmeliyiz. Ben sizler gibi, tek başıma bu işe başladığımda, arkamızda kim var, düşman ne kadar büyük, hatta tüm dünya arkasındaymış, tüm bunlar hiç önemli değildi. Bizim için en önemli ve gerekli olan tek şey, halkımızı inkâr etmeyecek, halkımızın kimliğine sahip çıkacak ve tek de olsak doğru bildiğimizi söyleyecek, partileştirecek, doğru bildiğimizi ordulaştıracak, savaştıracak ve kazanacaktır. Bunu yaptık, bugün görüyorsunuz ki bir kişi ile de başlasa bu işin zaferi önlenemez. Şunu söylüyorlardı, birkaç işsiz güçsüz gençler ne yapabilir ve hatta daha ileri giderek iş bulamamışlar, boş bir işe sarılmışlar diyorlardı. Ama bugün ortaya çıkıyor ki bu iş en kutsal iştir, işlerin anasıdır işlerin altınıdır. Altın işidir devrimci gençliğimizin işi, şunu çok iyi bilmemiz gerekiyor ki halk olarak belki de en talihsiz en gaddar düşmanlarıyla ve yine en imkânsız olanakları veya olanaksızlarıyla büyüdük. Yani hiçbir halkın gençliği üzerine uygulanmamış olan her türlü baskı ve gelişmemesi, özüne ihanet etmesi, bambaşka bir hale gelmesi için, bir türlü değil birkaç türlü hem de birbirine zıt insanlar haline gelmesi için bize büyük tuzaklar kurdular, oyunlar oynadılar ve belki de soyumuzun en büyük ihanetini bize, gençliğimizde dayattılar.

Bunun için gençliğimizin her şeyden önce ya devrim ya devrim demesi gerekiyor. Bu alçaklığa bu ihanete bu inkâra dur demesi gerekiyor. Nitekim hiçbir halkın tarihinde görülmemiş, en büyük zalimleri, en büyük işkenceleri, iş başında olduğu halde bir değil binlerce görülmemiş şahadetleri gençlerde biz yaşadık. Hiçbir halkın tarihinde, bu kadar zorda olan gençlerin kahramanca direnişi yoktur. Bunun için şunu çok iyi bilmemiz lazım ki bizim için gençlik ölümün de dirilişin de

dolayısıyla kurtuluşun ve zaferin temelidir. Gençliğimizi kazanamazsak halkımız ölmüştür o hiçbir şey yapamaz. Kazanacaksak her şeyi gençlikle yapacağız bunun dışında başka yol yoktur. Bunun için gençlikte sonuna kadar ısrar etmeliyiz.

Gençlerini kaybeden toplum veya tersine toplumunu kaybeden gençlik, yenil-miş olmaktan öteye kendi varlık hakkını kaybetmiş, ona ihanet etmiş demektir. Gerisi çürüme, dağılma ve yok olmadır. Buna karşı toplumun temel görevi, va-roluşunun temel araçları olarak kendi eğitim kurumlarını geliştirmektir. İçerik olarak bilimsel, felsefi, sanatsal ve dilsel yorumlarını bilim-iktidar yapılanmasından ayrıştırmak, anlam ve ahlak devrimini başarmaktır. Aksi halde toplumsal varlığın ahlâki ve politik dokularını işlevsel kılmak mümkün olmaz.

İlgi ve sıcaklığından bir şey kaybetmemiş olan gençlik, özgür toplum idealinin kararlı takipçisidir. "Ya Özgür Yaşam Ya Hiç" sloganı gençliğin elinden düşürme-yeceği bayrağı olmuştur.

Ben özgürlük alanındaki boşluğu ve önemi bildiğim için özellikle kadın ve gençlik alanında müthiş bir kişilik yaratımına önem verdim. Bu konuda çok yoğunlaştım ve çok önemli bir düzeye ve geri dönülemeyecek bir noktaya geldik. Kürtler artık özgürlüğü bırakmazlar. Bu öyle parayla kıyaslanabilecek bir durum ve kavram değildir.

Demokratik toplum mücadelesinde gençlik kategorisine daha özgün yaklaşmak gerekir. Gençlik toplumsallaşırken büyük tuzaklarla karşı karşıyadır. Bir yandan geleneksel ataerkil toplum koşullanması, diğer yandan resmi düzenin ideolojik şartlanması altında bocalarken, dinamizmiyle yeniliklere açık bir yapısı vardır. Olup bitenler karşısında son derece toydur. Yaşlı toplumun etkisi altında kendine ne biçildiğini keşfetmekten uzaktır. Kapitalist toplumun baştan çıkarıcı binbir hilesi karşısında nefes bile alamaz. Tüm bu gerçeklikler gençliğe özgün, tuzaklardan çekici, onun özüne uygun bir toplumsal eğitimi zorunlu kılar.

Gençliğin eğitimi büyük çaba ve sabır isteyen bir iştir. Bunun karşılığında dinamizmi ile destanlar yazabilecek ataklığa sahiptir. Amaç ve yöntemi iyi kavradığında başaramayacağı bir iş yoktur. Amaç ve yöntemli yaşamı temel disiplin olarak görüp seferber olduğunda, sabır ve inadı eksik etmediğinde, tarihsel davalara özellikle de 40 yıldır Kurdistan'da yürüyen özgürlük mücadelesine en önemli katkıyı gerçekleştirebilir.

Demokratik gençlik hareketinde böylesi nitelikler kazanmış kadrolar öncülüğünde gelişecek bir hamle, genel demokratik toplum mücadelesinde başarının güvencesidir. Gençliğin dinamizminden yoksun bir toplum hareketinin başarı şansı sınırlıdır. Yaşlıların tecrübesi, gençliğin dinamizmi tarihin her aşamasında kendini hissettiren bir olgudur. İkisinin bağını sağlam kuranların yürüyüşünde başarı oranı her zaman yüksek olmuştur. Günümüz gençliği için yüksek hayaller, ancak toplumsal sistem krizinden nasıl çıkılacağına ilişkin olursa anlam bulabilir. Hayalleri olmayan bir gençlik yozlaşmaktan ve yaşamı tümden kaybetmekten an-cak gerçek özgürlük hayallerine dönüşle kurtulabilir.

Kapitalist sistemin sonul krizi olan kaotik durumu kavramak gençlik için çıkış yap-ma şartıdır. Bununla birlikte demokratik, kadın özgürlüğü ve ekolojik toplum değerlerini özümsemiş olmak tarihsel başarı imkânını ona verecek, bir yandan kendini doğru yapılandırırken özlenen toplumu da yapılandırmada kendisini gerçek rolün sahibi kılacaktır. Her şey gençliğin tarihsel toplumsal hamleye yeniden doğru ve yetkin katılmasıyla belirlenecektir.

Gençlik Fiziki Bir Olay Değil Toplumsal Bir Olaydır.

Hiyerarşik toplumda, tecrübeli yaşlıların gençler üzerinde kurduğu baskı ve ba-ğımlılaştırmadan da, önemle bahsetmek gerekir. Jerontokrasi diye literatüre geçen bu konu bir gerçektir. Tecrübe yaşlıyı bir yandan güçlü kılarken, diğer yandan yaş-lılık onu gittikçe zayıf, güçsüz kılmaktadır. Bu özellikleri yaşlıların, gençleri

kendi hizmetlerine almaya zorlamaktadır. Zihinlerini doldurarak bu işlemi geliştirmek-tedirler. Tüm hareketlerini kendilerine bağlamaktadırlar. Erkek egemenlikli sistem, bu olgudan da büyük güç almaktadır. Onların fiziki güçlerini kullanarak dilediklerini yaptırabilmektedirler. Gençlik üzerindeki bu bağımlılaştırma günümüze kadar derinleşerek devam etmiştir. Tecrübe ve ideolojinin üstünlüğü kolayca kırılamaz. Gençliğin özgürlük istemi kaynağını bu tarihsel olgudan almaktadır. Yaşlı bilgelerden günümüz bilim adamı ve kurumlarına kadar gençliğe stratejik, hassas denilen bilgilerin en can alıcı kısmı verilmez. Verilenler daha çok onu uyuşturan ve bağımlılığını kalıcılaştıran bilgilerdir. Bilgiler verildiğinde uygulama araçları verilmez. Sürekli bir oyalama değişmez bir yönetim taktiğidir. Kadın üzerinde kurulan strateji ve taktiklerle ideolojik ve politik propaganda ve baskı sistemleri gençler için de geçerlidir. Gençliğin her zaman özgürlük istemesi fiziki yaş sınırından değil, bu özgül toplumsal baskı durumundan ileri gelmektedir. "Ayyaş, toy, delikanlı" kavramları gençliği küçük düşürmek için uydurulan temel propaganda sözcükleridir. Yine hemen cinsel güdüye bağlamak, serkeşliğe çekmek, ezbere katı doğmalara bağlamak, gençlik enerjisinin sisteme yönelmesini engellemek ve düzeni sağlamakla bağlantılıdır.

> Hiçbir halkın tarihinde, bu kadar zorda olan gençlerin kahramanca direnişi yoktur. Bunun için şunu çok iyi bilmemiz lazım ki bizim için gençlik ölümün de dirilişin de dolayısıyla kurtuluşun ve zaferin temelidir.

Tekrar vurgulamalıyım: Gençlik fiziki bir olay değil toplumsal bir olaydır. Tıpkı kadınlığın fiziksel değil toplumsal bir olgu olması gibi. Bu iki olay üzerindeki çarpıtmaları kaynağına inerek açığa çıkartmak sosyal bilimin en temel görevidir.

Bu kapsama çocukları da almak gerekir. Zaten kadını ve gençliği tutsak kılan, çocukları da dolaylı olarak dilediği sistem altına almış sayılır. Çocuklara hiyerarşik ve devletçi toplumun yaklaşımının çok çarpık yönlerini açığa çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Çocukların anadan ötürü doğru temelde eğitilmemeleri, sonraki tüm toplumsal gidişatı çarpık ve yalancı kılar. Çocuklar üzerinde de muazzam bir baskı ve yalanlamaya dayalı eğitim sistemi kurulur. Çok çeşitli yöntemlerle sistemin daha beşikten bağımlıları haline getirilmeye çalışılır. "Yedisinde neyse yetmişinde de o odur" deyişi bu gerçeği dile getirmektedir. Çocuklara doğal toplumun özgür yaklaşımı hep bir hayal olarak bırakılır ve bu hayallerini yaşamalarına hiç izin verilmez. Çocukları doğal hayallerine göre yaşatmak en soylu görevlerden biridir.

Uygarlığın büyük aşamalarından biri sayılan Yunanlılarda gençler resmen tecrübeli bir erkeğe 'oğlan' olarak sunulurdu. Uzun süre bunun nedenini çözememiştim. Sokrates gibi bir filozof bile "Önemli olan oğlanın sürekli kullanılması değil, efendisinden terbiye görmesidir" der. Buradaki mantık, asıl gaye gençlerin oğlan olarak sürekli kullanılmasından ziyade, kadınsı özelliklere hazırlanmasıdır. Daha da açıklayıcı olarak, Yunan uygarlığı da karılaşan bir toplum ister. Soylu, asil gençler oldukça, bu toplum oluşamaz. Bu toplumun oluşması için kadınsı davranışları içselleştirmeleri gerekir. Tüm uygarlık toplumlarında benzer eğilimler vardır. Oğlancılık bu toplumda çok yaygındır. Öyle bir hal almıştır ki, her efendinin oğlan sahibi olması gelenekselleşmiştir. Oğlancılığı bir bireysel cinsel sapıklıktan, hastalıktan ziyade, sınıflı toplumun, iktidar toplumunun yol açtığı sosyal bir olgu olarak anlamlandırmak önemlidir. Cinsellik ve iktidar uygar toplumda, top-

lumsal bir hastalıktır. Birbirleri olmaksızın edemedikleri gibi birbirlerini çoğaltırlar: Tıpkı kanser hücrelerinin çoğalması gibi.

Greko-Romen toplumunda kölelerin durumunun karıdan beter olduğu çokça bi-linen hususdur. Sorun köle olmayan erkeğin karılaştırılmasıydı. Ensest veya cinsel sapıklıktan, çifte cinsellikten bahsetmiyorum. Psikolojik boyutları, hatta biyolojik nedenleri olan bazı olguları, bahsetmek durumunda olduğum olaydan ayrı de-ğerlendirmek gerekir. Klâsik Yunan toplumundaki moda, her özgür genç erkeğin mutlaka bir sahibi, bir erkek partneri olmalıydı. Genç tecrübe kazanıncaya kadar partnerin sevgilisi olmalıydı. Daha önce değindiğim gibi, Sokrates bile "Bu olayda önemli olanın genç oğlanın çok kullanılması değil, o ruhu yaşamasıdır" diyor. Buradaki zihniyet açık; kölelik toplumu özgürlük, onur ilkesiyle bağdaşmayaca-ğından, bu özellikler toplumdan silinmeliydi, çünkü toplumu tehdit ediyorlardı. Doğruydu da, İnsan özgürlüğü ve onurunun olduğu yerde kölelik yaşanamaz. Sis-tem bunu kavramıştı ve gereğini yapmak durumundaydı.

Şüphesiz Greko-Romen kültürü bu misyonu tamamlayamadı. İçte özgür felsefi okullarla gelişen Hıristiyanlık, dışta ise etnisitenin ardı arkası kesilmeyen saldırı ve başkaldırıları toplumu başka durumlarla yüz yüze bırakacaktı. Maddi kültürün her şey olmadığının, her şeye gücünün yetmeyeceğinin işaretleri de az değildi. Toplum ancak kapitalizmde 'oğlancılığa' hiç gerek duyulmadan da karılaştırılabilecekti.

Modernitenin ideolojik tekeli olarak liberalizm, bir yandan görüş enflasyonu yaratırken, diğer yandan en büyük vurgunu enflasyonda yaptığı gibi, görüş enflasyonunda da işine en çok yarayanları kullanıp medyası aracılığıyla zihinleri bombardımana tabi tutarak azami sonuç almaya çalışır. Görüş tekelini sağlama almak, ideolojik savaşının nihai amacıdır. Temel silahları dincilik, milliyetçilik, cinsiyetçilik ve pozitivist din olarak bilimciliktir. İdeolojik hegemonya olmadan, sadece siyasi ve askeri baskıyla moderniteyi sürdürmek olanaklı değildir. Dincilik yoluyla kapitalizm öncesi toplum vicdanını kontrol etmeye çalışırken, milliyetçilik yo-luyla da ulus-devlet vatandaşlığını, kapitalizmin etrafında gelişen sınıfsallıkları kontrol edip denetim altında tutar.

Cinsiyetçiliğin hedefi, kadına nefes aldırmamaktır. Hem erkeği iktidar hastası yapmak, hem de kadını tecavüz duygusu altında tutmak cinsiyetçi ideolojinin etkili işlevidir. Pozitivist bilimcilikle akademik dünyayı ve gençliği etkisizleştirirken, sistemle bütünleşmekten başka seçeneklerinin olmadığını gösterip, tavizler karşılığında bu bütünleşmeyi sağlama alır.

Gençliğinizi Çaldım Ve Sakladım

Gençlik en dinamik potansiyelimizdir. Gençliğin, demokrasi kültürünü kitlelere taşıma görevi ve sorumluluğu vardır. Gençliğin yapacağı en iyi iş; demokratik ulus inşasına katılmak, demokratik örgütler ve ocaklar kurmaktır. Gençlik demokratik eğitimle donatılırsa çığır açabilir, eğer kontrol altına alınmazsa yanlış yollara sapar ve bu da herkese kaybettirir. Gençlik kafasını açmalı, gençliğin uyanmasını istiyoruz. Gençlik beynini bilime açmalı. Savunmam epey bir çerçeve ve yöntem veriyor.

Bu yaptığım, Promete'den ateşi çalmak kadar kutsal bir şeydir. Gençliğinizi, büyük ihaneti ve büyük onursuzluğu yaşamamanız için çaldım ve alıp bir yere sakladım. Bir gün her şeyi elinden alınan bu kişiliğiniz, belki özgür bir ortamda insanlığı, ülkesini ve özgürlüğünü seven bir kişiliğe dönüşebilir. Bunun için çaldım, bunun için sakladım.

Devrimci Gençlik sonuna kadar cesur, sorumluluğunun bilincinde olarak, bunun zaferi için her şeyi ortaya koyan gençliktir. Gençlik, Kürdistan ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin ve özgürleşmesinin garantisidir. Demokratikleşmeyen Ortadoğu'da gençliğin yeri yoktur.

Ortada o kadar genç var. Toplumsal örgütlenmeler, akademi, sanat kültür boyutlu olanlar çığ gibi büyümek zorunda. Tüm bu örgütlenmeler siyasetten daha

önemsiz değildir. Tiyatro, müzik, sinema, siyasetten az önemli değildir. Gençler si-gara içip silah sıkmayı yiğitlik sanmışlardı. Bir dönem biz de öyle düşündük. Kültürel değerleri kazanmayan gençlik tehlikelidir. Önce kimliğini, kültürel gerçekliğini iyi yaşa, kendini tanırsın. Kendini iyi tanırsın. Siyaseti tanırsın, askerliği tanırsın. En büyük eylem, kendini tarihsel kültürel kimliğin ile gerçekleştirme ve bunu toplum sorunlarına cevap olarak sunmadır. Bunu yapamayanın hayatı boştur. Çok büyük boşalmış kişilikler var. Zamanı kötü harcama var. Buna tahammül edilemez. Ben bile bu sınırlı imkânlarımla bunları size anlatabiliyorsam önemlidir. Bütün yaptıklarımız ve söylediklerimiz gençler içindir. Gençler mücadelemizin sürekli ve değişmeyen muhatabıdır. Gençlik öncülük rolünü tarihsel sorumluluklarının bilincinde olarak yerine getirmeli, toplumuyla duygu, düşünce ve pratik olarak bütünleşmelidir.

Gençler ve devrimci mücadelede yorulmamış olanlar; demokratik ulus anlayışını ve çizgisini esas alırsanız, tutumumuzu esas bellerseniz, kim sizi saptırabilir? "Doğrusu budur" deyip de inat ederseniz ve bunda da hesabınızı tam yaparsanız, sizin sağlam bir biçimde limana ulaşmanızı ve yükü kırıp dökmeden, büyük zenginlikle hedefe taşımanızı hiç kimse engelleyemez.

İşte bu imkân elinizdedir. Tabii az bir yük değil. Toplumsal mücadele, eşitlik ve özgürlük yükü, altın değerinde bir yüktür. Onu sağlam limana vardıracaksınız. Ba-şarı bayrağını yükseltecek ve altında toplanacaksınız. Bu kervanın sahipleri böyle kişilerdir. Sizler de bunun farkında mısınız acaba? Böyle soruları şimdiye kadar kendinize sordunuz mu? Buna göre bir ayarlamanız, mesafe kat etmeniz, örgütlemeniz ve öncülüğünüz oldu mu? Bu soruları her zaman kendinize sormalısınız. Ders böyle alınır.

Lafazanlıkla, demagojiyle, sağla-sola sataşmakla bu kervanın yürüyemeyeceği çok açıktır. Siz iyi niyetli de olsanız, kervanı yolundan çıkarmak isteyenler, delik açıp gemiye su sızdıranlar az değildir. Onları görebiliyor ve engelleyebiliyor musunuz? Akıllı bir kervanbaşı, akıllı bir kaptan bütün bunları düşünmek ve gerekeni yapmak zorundadır. Yoksa zordur, kervan ürker ve fincanlar birbirine değer ve kırılır. Bunları mutlaka ve derinliğine anlamaya çalışmalısınız. Bu büyük zenginlik taşıma kervanına öncülük edin, kılavuzluk edin ve menzile sağlam ulaştırın.

Kiminde hiç yaşam tutkusu yoktur, kimi çok düşkündür. Bence bu iki durumda da gelişmeyen yaşam tutkuları söz konusudur. Biz ikisine de amansız yüklenmiş durumdayız. Birine "yaşama geleceksin!" diyoruz, diğerine de "düşkün yaşamı bırakacaksın" diyoruz. Önderlik bu konuda iki büyük buluş hareketidir. Bunu şimdi Kürdistan'a dayattık. Tüm gücünüzle yaşama çekileceksiniz! Yanlış, düşkünce yaşamı bırakacaksınız! İşte iki büyük emir veya perspektif, talimat veya çağrı. Nasıl anlarsanız öyle anlayın, Önderlik budur.

> Ben özgürlük alanındaki boşluğu ve önemi bildiğim için özellikle kadın ve gençlik alanında müthiş bir kişilik yaratımına önem verdim. Bu konuda çok yoğunlaştım ve çok önemli bir düzeye ve geri dönülemeyecek bir noktaya geldik. Kürtler artık özgürlüğü bırakmazlar.

Gençsiniz, rahatlıkla düzenin sizi bulaştırdığı çirkinliklerden arınabilirsiniz. En önemlisi de zayıf, güçsüz, pek bir şeye yaramaz, bir anlam ifade etmez ve iş be-ceremez kişiliğe son vereceksiniz. Bundan daha değerli ne olabilir? Yaşamın yolunu sonuna kadar araladık. Bu-

www.serxwebun.org

nun için insan şerefli yürümekten daha başka ne isteyebilir? İddia ediyoruz ki, biz bize kaybettirilen tüm değerlerimizi bulmanın yolunu açtık, onun imkânlarını sunduk. Bundan başka ne istiyorsunuz? Yüce siya-sal amaçlarınız olsun, özgürlük, hakikat amaçlarınız olsun. Onun için kendinizi defalarca gözden geçirin, kendinizi yoklayın, elekten geçirin. Neyin altta neyin üstte kaldığını, kişiliğinizde ne kadar kabalığın kaldığını, ne kadar özümsenmiş değerler biriktiğini açığa çıkarın. Bu konuda özeleştiri veya samimi itiraf gereklidir. Kesinlikle bunu sağlamalısınız.

Şimdiye kadar size verilen fırsatlar az değildir. Sizdeki yanlışlık, bunun farkında Olmamak, hatta verilenleri yeterli görmemek ve daha fazlasını istemektir. Kişiliğiniz kendi içinde zincirlenmiş ve adeta çözümsüzlüğe mahkûm edilmiş durumdadır. Biz bunu patlatmak istedik. Size verebileceğimiz en büyük güç budur. Buna karşı direnmeyin. Bana göre her tür düşmanı yenilgiye götürecek olan en bü-yük güç, insanın patlama gücü, savaşma gücü ve örgütlenme gücüdür. Bunu açığa çıkarırsak düşmanı yenebiliriz. Bunun dışında kim kime ne veriyorsa yanlıştır. Kim kime "Sen güçlüsün, başka türlü güçlü olabilirsin; sen bana dayanarak ben sana dayanarak birbirimizden güç olabiliriz" diyorsa yanlıştır. Bu, aynı zamanda saygı-sızlıktır.

Benim tecrübelerim şunu gösterdi: Biz bu insanları biraz özgücüyle çalıştırarak buraya getirdik. Bu halkı biraz özgücüne kavuşturarak bugüne getirdik. Ancak bana göre henüz özgücü değerlendirme çok sınırlıdır. Bir insanın sınırsız büyüme gücü vardır. Bir insan isterse kendisinde her şeyi bitirebilir. PKK Önderliği budur.

Biz Yaşamı Gerçek Anlamda Genç-leştirmek İstiyoruz

Gençsiniz, bu genç yaşta hepinizden enerji fışkırır. O zaman bu donukluk, bu kuru kişilik nedir? Bu özellikleri kötü yetiştiğiniz hiçbir yüce değerin aşılanmadığı ortamlardan aldınız. Bunu üzerinizden atın. Sülaleniz güçlü olsaydı, imhacı güce karşı bu kadar aşağılık bir tutum içinde olmazdı. Size hiçbir sağlam değer aşıla-mamışlardır. Bununla kişileri, ana babalarınızı kastetmiyorum, elbette onlar da birer çaresizler. Bu kuruma, bu kurumun öldürücü geleneğine; yani sizi uyuşturan, kurutan ve sizi en temel değerler karşısında çaresiz bırakan ne varsa ona karşı du-run. Bu çok açıktır. Ancak siz halen oralı bile olmuyorsunuz. Ben burada kendime de öfke duyuyorum ve hala neden bu kişilerle yürüyorum diye soruyorum. Ken-dimi zor tutuyorum, böyle kişiler benim arkadaşım olamaz, diyorum. Kendimi nasıl savunacağım konusunda öfkemi zor tutuyorum.

Bizde tek bir insanın bile çok büyük bir değer ifade ettiğini bilmek gerekir. Kimse kendi rolünü küçümsememelidir. Bunu çok çeşitli yönleriyle ortaya koyduk. Bura-da size önemli bir fırsat tanınmıştır. Belki güçlü bir emek sürecinden geçmediniz. Ama gençlik çağı devrime yatkınlık gösteren bir dönemdir. Emeğin değerini bil-meniz için, bir emek sürecinden geçmeniz zorunlu değildir. Bunu öğrenebilir ve doğru olanı yapabilirsiniz. Bu mümkündür. Yine daha fazla hayalciliğe, macera-cılığa ve emek dışı konumlara düşmeden kendi gelişmenize hükmetmeniz önem taşımaktadır. Her genç arkadaşımızdan beklediğimiz şey budur ve bunun gerekleri yerine getirilmelidir.

Biz yaşamı gerçek anlamda gençleştirmek istiyoruz. Onun ulus ve toplum gözeneklerinin tıkanıklık halinden çıka-

Gençliğin dinamizminden yoksun bir toplum hareketinin başarı şansı sınırlıdır. Yaşlıların tecrübesi, gençliğin dinamizmi tarihin her aşamasında kendini hissettiren bir olgudur.

Kadın üzerinde kurulan strateji ve taktiklerle ideolojik ve politik propaganda ve baskı sistemleri gençler için de geçerlidir.

rılmasına çalışıyoruz. Yaşama karşı sorumluluğumuzu nasıl yerine getireceğimiz önemlidir. Biz hepinize bütün yönleriyle karşılık vermeye çalışıyoruz. Ama hazır olanı bile özümseyemezseniz, bir eserin sahibi olabilir misiniz? Şaşkın olmamak gerekir. Biz iradeli insanlar olmak durumundayız. Kimse sizden düşüncenizi geliştirmemeyi ve boş yere çaba harcamanızı istemiyor. Tersine biz buna son derece sağlam bir çerçeve ve boşa gitmeyen bir işleyiş olanağı sunuyoruz. Kendini çok az geliştiren, çoğunlukla kapalı duran, öze inmeyen, kendini keskinleştirmeyen ve nasıl yürüyeceğini bilmeyen bir konumda kalmanız gerileme anlamına gelir. Bu durum ise kaybetmekle özdeştir.

Bir tarih yazılıyor, bir halk özgürleştiriliyor, bir ulus diriltiliyor ve kuruluyor. Bizim bundan esirgeyeceğimiz neyimiz olabilir? Daha genç olmanız, size daha canlı, daha atak, daha büyük cesaret ve fedakârlık ruhuyla buna öncülük yapma şansını verir. Yoksa bu size istediğiniz biçimde oynama ve keyfinize göre davranma şansını vere-mez. Bu konuda da kendilerini köklü olarak düzeltmek durumunda olanlar vardır. Biz işi sadece uyarılarla sınırlandırmayı düşünüyor, kendinizi bu kadar düşürme-menizi istiyoruz.

Eğer bizi Önder sayıyor ve bize inanıyorsanız, öyleyse Önderliğe ulaşmalısınız. Gelin diyorum, ama hiçbir şeyi zorla yürütmek istemiyorum. Her şeyi konuşarak çözelim. İnsan olan bunu anlar. Karar verin, derin ve geniş tahliller yapın. Bunu her şeyin üzerinde yapalım, kendimizi yetiştirelim. Güven tamdır. Sorunların üzerine yürüyelim. Bu doğru değil midir? Bizim için bundan daha iyisi var mı? Hayır. Gençsiniz, ama gençlik başıboşluk demek değildir. Gençler herkesten daha disiplinli ve düzenli yürürler. Yaşlıların buna kuvveti yetmez, çocukların buna kuvveti yoktur. Ama sizin gibiler herkesten çok disiplin üstünde yürüyebilirler. Kuvvetiniz herkesten çoktur ve bunun için partinin yaşam tarzını herkesten çok siz uygulayabilirsiniz. Bunun için başıboşluğu kendinize yaşam diye kabul etmeyin. Buna cesaret etmeyin. Kürt toplumunda başıboş tipler çoktur. Ama biz bunun tersiyiz. Bu PKK'de mümkün değildir. Ben yapabildiğim sürece, bunlara karşı koymak zorundayım. Korksaydım, kendimi buna göre yetiştirmeseydim, bu konuma gelemezdim. Karşımızda 60'tan fazla devlet vardı. Ama biz yine bu Önderliği yücelttik. Kürt ulusu yıllarca bizi kabul etmiyordu, ama biz sonunda kendimizi kabul ettirdik.

Bu kanıtlardan ve bunca ayaklanmadan sonra, kalkıp halka: şöyle oldu böyle oldu diyebilir miyiz? Bunu yapabilir miyiz? Yine de bazı şeyler yapmak istiyorsanız, dürüst olun, yeter ki çocukluk yapmayın, darlığa düşmeyin. Bunların hepsi yalandır. Daralmanıza, yüzünüzü ekşitmenize gerek yoktur. Her şeyimiz için bir yığın çözümleme yaptım. Bunların üzerinde durun. Hepinizin sorunları üzerinde genişçe durdum. Bunların içerisinde biraz olsun kendinizi görebilirsiniz. Ben bunun üzerinde yine kararlıca duruyorum. Kararlıyım, güçlüyüm ve üstüne yürüyeceğim. Ben var oldukça hesabınızı iyi yapın. Bizimle yürüyebiliyorsanız gelin, kötülük yapmak istiyorsanız yapın. Ama o zaman düşersiniz, çünkü buna gücünüz yoktur. Bunlar sizin için örnektir. Eğitiminizin üzerinde ciddi bir biçimde durun. Bizim üslubumuzdur. Biz düşmandan geleni de dost yapıyoruz. Bizim bu gücümüz vardır. Ama oyun yaparlarsa, üzerlerine yürüyeceğiz. Bunlar olanaksızdır. Bizimle baş edilemez. PKK'yi bu biçimde tanıyacaksınız. Eğer yetmezlikleriniz varsa, bu biçimde tamamlarsınız. Eğer güçlenmek istiyorsanız, bu biçimde güçlenirsiniz. Biz PKK'yi böyle yarattık ve böyle büyüttük.

Partinin yürüttüğü eylem çok büyük, fakat bunu anlayanlar çok küçük veya anlamak ve savaşmak durumunda olanlar adeta cücedir. Tabii burada suç kişinin değildir. Bu, temelini ulusal ve toplumsal gerçeklikte bulur. Özellikle aile gerçekliğinde bulur. Bu sizi öyle iddiasız ve anlamsız kılmıştır ki, bizim bütün yüklenmelerimiz de fazla sonuç vermiyor. Mesele iyi niyetli olup olmamak değildir; mesele savaşa cesaret etmek ve her şeyini sunmak da değildir. Mesele büyük yaratmak, büyük kavramak ve var olanı beğenmeden sürekli daha fazlasını düşünmek, istemek ve gerçekleştirmektir.

Bizde kesin devrim böyle olursa başarıya gider. Yoksa sizin var olanla yetinme anlayışınızın, bütün içtenliğinize ve fedakârlığınıza rağmen, kötü bir başarısızlıkla sonuçlanması kaçınılmazdır. Kendini yaratan eylem adamı olmayışınız büyük talihsizliğiniz ve zavallılığınızdır. İnsan size baktıkça üzülüyor. Sizdeki iddia zayıflığı ve çaresizlik bas bas adeta bağırıyor; "Ben bu kadarım, benden fazla umutlu olmayın" diyor. Bütün bunlarda da çok iyi niyetli olmanız işi daha da trajik kılıyor, acınası hale getiriyor. Örneğin sizler benimle heyecan duyabilirsiniz; düşünceniz, umutlarınız ve ruhunuzda hayat bulma gerçekleşebilir. Ama binlerceniz karşımda olduğu halde, ben büyük heyecan duyamıyorum. Çünkü buna yol açacak bir iddianız, hırsınız ve eyleminiz yoktur. Bu da tabii benim trajedimdir. Zorlanmam büyük, acılı yaşamım diyelim, kendi kendimle yetinmek zorundayım. Kendimi çare sahibi kılmak, kendimi idare etmek zorundayım. Yalnız düşmanla değil, kendimle de savaşı başarıyla vermek durumundayım.

Siz savaşı ne sanıyorsunuz? Gerçekten savaşın yanından bile geçemiyorsunuz ve bu da büyük bir üzüntü kaynağıdır. Durumunuzu benim on yaşımdaki halimle kıyaslıyorum; sizi daha da hareketsiz, arayışsız, heyecansız, arzusuz görüyorum. Tabii bunun sırrını çözmeliyiz. Bu bir kader değildir. Sizi bu hale getiren her şeyden hesap da sormalıyız. Gerçeğinize

Gençliğin yapacağı en iyi iş; demokratik ulus inşasına katılmak, demokratik örgütler ve ocaklar kurmaktır. Gençlik demokratik eğitimle donatılırsa çığır açabilir, eğer kontrol altına alınmazsa yanlış yollara sapar ve bu da herkese kaybettirir. Gençlik kafasını açmalı, gençliğin uyanmasını istiyoruz. Gençlik beynini bilime açmalı.

bakmaktan çok korktuğunuzu görüyorum. O kadar içeriksiz, o kadar silik, bitik ve verimsiz bir konumdasınız ki, kendinize bakmaya güç getiremiyorsunuz. Bunun üzeri yalanlarla örtülmüştür. Dikkat ederseniz toplumsal felsefeniz -umarım felsefe dersini gerçekçi işlersiniz- şudur: Kendini olduğundan farklı göstermek, hatta gerçeklikle çok ters bir söylem içinde yaşamak! Evet, bu sizde en temel felsefi özelliktir. Bizde felsefe eşittir, 'kendini farklı göstermeyi becer' oluyor. Bu talihsiz ve çok tehlikeli bir felsefedir. Aslında buna felsefesizlik de denilebilir; güçlü bir yaşam yaklaşımı olmayan, dünyaya bakış açısından yoksun olmak da denilebilir.

Sizleri etkilemek isterken her zaman kendimi sorgularım. Ben bu dünyada niçin varım? Ben neye dayanarak var olmalıyım? Benim varlık nedenlerim nedir? Beni var olmaya, kendimi kabul etmeye iten etkenler nedir? Ve ayrıca beni çok gereksiz kılan etkenler nelerdir? Bunları düşünmeden yaşamam mümkün değildir. Ama kendinizi düşünün; varlık nedenlerinizin

çoktan bir inkârı içindesiniz. Sorgulamadan kaçındığınız gibi, yalanla, kandırmayla, gafletle örtbas etmeyi de bir yaşam felsefesi olarak ele alıyorsunuz. Siz temelde belki de sağlam bir felsefe anlayışından yoksun olduğunuz için kaybettiniz. Size dayatılan felsefe anlayışı fazlasıyla ataerkildir ki, bizde bu tamamen toplumsal düşüşün kaynağıdır. Yine yabancı hâkimiyetlerin her türlü köleleştirici etkisi altındaki boyun eğmeci kişiliktir. Bu da silikleşmenin ve yaratıcılıktan tamamen kopmanın bir anlayış temelidir. İstediğiniz kadar çalışın, bir köleden daha beter durumda kalmanız kesinlikle kaçınılmazdır.

Siz özgürlüğe bakış açınızı temelden kaybetmişsiniz. Adeta felsefesiz büyütülmüşsünüz veya felsefeniz düşmanın felsefesidir. Açıkça söylemeliyim ki, benim en büyük eylemim, daha kendimi tanır tanımaz, bu insan özüne en tehlikeli yaklaşıma karşı gösterdiğim tepkidir. Ve hatırımdadır: Çocuklarla ilişkilerimde, aile ile ve giderek köy toplumuyla çelişkiyi hemen yakaladım. Ben bunlar gibi olmamalıyım ve farkımı ortaya koymalıyım diye başladım. Herkes ailesinin, anasının, babasının yiğit evladı olmaya çalışırken, ben ona büyük tepkinin gerekli olduğuna inandım. Herkes diğerleriyle iyi geçinmeye, erkek egemenlikli ve çok düzenvari olmaya özenirken, ben büyük sorgulamaya giriştim. Biz bu temelde kendimizi var etmeye çalışırken, siz ise tersinden, düzen ne istiyorsa, erkek egemenlikçi sistem ne istediyse ona kendinizi yatırdınız.

Sonuç, işte bugün sizlerle savaştığımız kişilik, partileşmeye gelmeyen, ordulaşmaya gelmeyen, zafere gelmeyen, yaşama gelmeyen, güzelliğe gelmeyen kişilik oluyor; bunun büyük çekişme, çelişki ve kördüğüm haline gelmesi oluyor.

Büyük tehlike nedir? Esasta Türk sömürgeci devleti veya daha somut gücü olarak ordusu, faşist özel savaş ordusu diyoruz. Her şeyi elimizden almanın gücü var. İşte eskiden canavarlar diyorlardı, yılanlar, bilmem işgal orduları diyorlardı, şimdiki onlardan daha tehlikelidir. Canavarlar eskiden belki zayıf olanı yutarlardı. Ama bir başka yerde güçlüsü çıkıp o topraklarda, o halk için bir gelişmeyi sağlayabilirdi. Şimdiki topyekûn halkı bitirme ve bir ülkeyi harap etmedir; insanı da iliklerine kadar bütün düzeylerde düşürmedir. Mevcut teknik ve sömürgecilik tarzı bunu sağlıyor. Demek ki, tehlike çok daha büyüktür.

> Biz yaşamı gerçek anlamda gençleştirmek istiyoruz. Onun ulus ve toplum gözeneklerinin tıkanıklık halinden çıkarılmasına çalışıyoruz. Yaşama karşı sorumluluğumuzu nasıl yerine getireceğimiz önemlidir. Biz hepinize bütün yönleriyle karşılık vermeye çalışıyoruz.

O zaman buradan ne sonucu çıkarırsın? "Müthiş kendimi anlamalıyım, tanımalıyım, kendimi örgütlemeliyim" sonucunu çıkarman gerekir. Düşmanın büyüklüğüne göre bunu yaparsan, "Düşmanım büyük, benim de bunu aşmam için gereken büyüklüğü kendimde yakalamam şarttır" sonucuna varırsın. Bu çok açıktır. O zaman uğraşını çok büyük kılman gerekiyor. Düşmanı yenecek kadar uğraş, hatta yerine de emellerimizi gerçekleştirecek kadar yenilikler yarat! Bunların çaresini kendinde bulacaksın, inanacaksın, bileceksin, yapacaksın, tutarlıysan mevcut düzene karşı ve de özgürlük anlayışı için bunları sağlayacaksın.

Demek ki felsefe soruna böyle yaklaşmayı emrediyor. Daha doğrusu özgürlük felsefesi böyle emrediyor. Bunun için insan kendine güvenebilir. İnsan en büyük tekniktir, istese atom bombasından daha etkilidir. En büyük teknik derken, atom bombası kadar etkili derken, "Peki, nasıl

Sizleri etkilemek isterken her zaman kendimi sorgularım. Ben bu dünyada niçin varım? Ben neye dayanarak var olmalıyım? Benim varlık nedenlerim nedir? Beni var olmaya, kendimi kabul etmeye iten etkenler nedir? Ve ayrıca beni çok gereksiz kılan etkenler nelerdir? Bunları düşünmeden yaşamam mümkün değildir.

olur?" diyeceksiniz. Bu, kişinin kendini örgütlemesiyle olur. Size hâkim olan düşman felsefesinden ötürü, bencillik dediğiniz aslında örgütselliği inkârdır. Düşüncede, duyguda ve bizzat pratikte kendisiyle sınırlı kalma söz konusudur. Bu felsefe bize kaybettirir. Amacı küçük, örgütü küçük, eylemi küçük; kendisini ya kurtarır ya kurtarmaz. Özgürlük felsefesi peşinen bu bencillikle, bu bireycilikle hiçbir şey başarmayacağını bilir. "Büyük savaşmak gerekir" diyeceksin. Büyük uğraşı gerekir, büyük gücü gerekir, büyük ordusu gerekir.

Büyük ordu nasıl oluşur? İkna gücüyle, eğitimle oluşur. Özgürlük ordusunun sopalarla gerçekleşmesi düşünülemez. Büyük propagandayı, büyük ikna faaliyetini gerektirir. İlişkileri açığa çıkarmayı, ilişki geliştirmeyi emreder.

Düşünün, siz böyle yapıyor musunuz? Hayır. Büyük özgürlük felsefesiyle bağlantınız zayıftır. Hatta unutmayın ki, kendinizi idare etmekten bile acizsiniz. Demek ki düşman felsefesinin tamamen etkisi altındasınız. "Ben ne düşmandan, ne özgürlük savaşımından yanayım, ben kendimden yanayım" havasındasınız. Bu da büyük bir yalandır. Kendinden yana olmak, düşmanın objektif ajanları, askeri olmaya oynamaktır.

Bunlar çok açıktır. Bunun silahı nedir? Kendini kandırmadır, gaflettir. Düşüncesi son derece silik ve dağınık, arzuları çok geridir. Düşünün; bir sigara felsefesi, basit bir çorbayla yetinme, bir iki ahbap-çavuşla yetinme ve ilişkide güzelliği ve kaliteyi aramama… Çoğunuzun durumu bu değil midir? Bu büyük bir eylem yaratır mı? Büyük duygulara yol açar mı? Dolayısıyla bu, politikaya ve askerlik sanatına yol açmaz. Yine büyük yurtseverliğe de yol açmaz. Size kalırsa bu kaderdir; "Böyle yaratılmışız, böyle gideriz" dersiniz, ama ben öyle olmadığını açıkladım. İnsanın temel özgürlük özlemine tamamen aykırı bu durum, kökenleri yüzyıllar ötesine giden yabancı işgaller altında şekillenmiş feci şekildeki toplumsal gerçekliğimiz söz konusu olduğunda, çok çarpık, çok içeriksiz, aşırı bencil, bencil olduğu kadar da çok güçsüz bir felsefenin veya toplumsal gerçekliğin bir sonucudur. Siz istediğiniz kadar çeşitli kılıflara büründürün, bu yargıdan kurtulamazsınız. Özellikle içinizde "Parti saflarında bir türlü gelişmiyorum, tıkandım" diyen bencil, bencil olduğu kadar da örgüte gelmeyen duruşların hepsinin altında düşmanın bu temelde yaklaşımı söz konusudur.

Bunu kabul etmemek, özgür felsefemizin bir gereğidir. Nitekim ben kabul etmiyorum. Yalnız sizleri değil, dayatılan dünyayı da kabul etmedim. Bunu anlamanız gerekir. Hele yoldaşlık adayı olarak kendinizi ortaya koyuyorsanız, hiç şuraya buraya sığınmayın. Bunların hepsi yalanlarınıza bizi ortak etmedir. "Şu nedenden ötürü gelişemedim, düşünce gücümü geliştiremedim, şu nedenden ötürü zavallıyım, tıkanmışım" türünden sızlanmaların hepsi yalandır ve bu yalanları da bize dayatma cüretidir. Kaldı ki, bu büyük saygısızlıktır. Saflarımızda bu aslında en olmaması gereken bir tutumdur, fakat aynı zamanda en çok görülen tutumdur da.

Silikliğin, köleliğin zift gibi her tarafı-

İnsan en büyük tekniktir, istese atom bombasından daha etkilidir. En büyük teknik derken, atom bombası kadar etkili derken, "Peki, nasıl olur?" diyeceksiniz. Bu, kişinin kendini örgütlemesiyle olur. Size hâkim olan düşman felsefesinden ötürü, bencillik dediğiniz aslında örgütselliği inkârdır.

nızı kaplamasını savunamazsınız. Buna bahane arayamazsınız, bunun savunuculuğunu hiç yapamazsınız. O zaman ne yapacaksınız? Zor da olsa ona karşı savaşım vereceksiniz. Çok zor olabilir, ama bana göre mücadele en gerekli olanıdır. Düşünüyorum, mücadele her şey diyorum. Bunun dışında yaşamla ilgili olan her şey, hiçbir şeydir. İlle mücadele, ille mücadele diyorum. Başka bizi zenginleştirecek, kendimize getirecek hiçbir şey yoktur. Hatta mücadele, devrim mücadelesidir. Devrim mücadelemizde bu savaş tarzı her şeydir. Diğer yaşamla ilgili olan hiçbir şeydir. Felsefe budur.

Tanımaya çalışıyorum; ben neyim, kimim, nasıl bu duruma geldim? Mücadele ile bu duruma geldim. Büyük uğraş verdim; öyle büyük bir uğraş ki, şu anda kendi başına bir büyük patlamadır, bir bomba gibidir. Örgütlenmiş düzeniyle, eylem tarzıyla, yaşam tarzıyla görüyorsunuz, her gün adeta bombalar üretir ki, bunu ben böyle söylemiyorum, düşman da her gün söylüyor; "Terör üretiyor" diyor. Emperyalizmin de son söylemi budur: "Büyük terör üreten kişilik, merkez". Bu şu anlama geliyor; büyük mücadele veren kişilik. Ve bu yaratılıyor. Bizde, toplum gerçekliğimizde başka türlü hiçbir şey yaratılamaz. Mücadelesizlik en kötüsüdür. Bu bahsettiğimiz uzlaşmacılık, uyurgezerlik, iddiasızlık, yoğunlaşmama, hepsi mücadelesizliği ifade eder. Bu da hiçbir şey olma anlamına gelir. Buna benzer çok çarpık sorunlarınız var. Mücadele kişiliğini esas almadınız; bu esas alınsaydı, her gün mücadele etseydiniz, çare ortaya çıkabilirdi.

Her şey mücadele için ve mücadeleci olmak biçiminde olmalıdır. Bu düşüncede, pratikte, örgütte, ilişkide, yani her anlamda mücadeledir. Sonuçta bu mücadele sizi yeniden yaratabilirdi. Çok geri olanınızı bile güçlü kılabilirdi. Mücadele tarzlarınız, bazı yaklaşımlarınız, yaşam tarzlarınız var. En tehlikelisi de buradadır. Sanki yaşamayı bilecekmişsiniz gibi, sanki yaşamanın imkânı varmış gibi kendini aldatma var ve bu çok yaygındır. Sanki mücadele gerekmezmiş gibi davranılıyor. Hayır. Mücadele bizde tek yaşam tarzıdır. Savaşa bağlanmamış bir mücadele, örgütü veya kişileri hiçbir sonuca götüremez.

O halde partimizin ve savaşımızın temelinde egemen olan Önderliksel anlayışı mutlaka sonuna kadar düşüncemize, ruhumuza ve eylemimize mal edelim ki, büyük önderler ve dolayısıyla savaşçılar çıkarmayı başaralım. Ben bunun için kendimde zamanı

İlle mücadele, ille mücadele diyorum. Başka bizi zenginleştirecek, kendimize getirecek hiçbir şey yoktur. Hatta mücadele, devrim mücadelesidir. Devrim mücadelemizde bu savaş tarzı her şeydir. Diğer yaşamla ilgili olan hiçbir şeydir. Felsefe budur.

O halde partimizin ve savaşımızın temelinde egemen olan Önderliksel anlayışı mutlaka sonuna kadar düşüncemize, ruhumuza ve eylemimize mal edelim ki, büyük önderler ve dolayısıyla savaşçılar çıkarmayı başaralım.

durdurdum. Gençlik kazanıncaya kadar gençlik özgür yaşayıncaya kadar zamanın ilerlememesi için durdurdum. Ve bunu devam ettiriyorum. Sınırsız bir cesaret ve fedakârlıkla bu işe başlanması gerektiğini biz daha o günlerde kabul ettik ve bugün de devam ediyor.

Hiç bir güç hiç bir oyun böylesine ateşten kendini yaratan, kahramanlarına ve tanrıçalarına sahip olan bu gençlerimizin zafer yürüyüşünü önleyemez. Mutlaka ülkemize sahip çıkmalıyız, unutmamalıyız ki ülkemizin her ne kadar adı, insanlık defterinden silinmek isteniyorsa da bu insanlığın en eski ülkesidir. Ateşin ve güneşin ülkesidir. İlk tanrı ve tanrıçaların ortaya çıktığı ülkedir. İnsanların uygarlaştığı ülkedir, ilk insanların insanlık, için her tür temeli attığı bir ülkedir. Bugün bu ülkemiz harabeye döndürülmüştür. Hepimizi önce baskı ve işkence ile sonra aç bırakarak dünyanın dört tarafına savurmak istediler. Şimdi buna karşı vereceğimiz yanıt hem de bu silahı tersine çevirmenin bir gereği olarak sonuna kadar ülkemizi seveceğiz. Burası insanlığın beşiğidir ve tüm din kitaplarında insanlığın cenneti olarak adlandırılır. Bu beşikte insanlık büyümüş ve cennet yaratılmıştır. Bu umudumuzu hiçbir zaman yitirmeyeceğiz.

Siz sevgili tüm gençlerimize, bundan sonra sonuna kadar sizinle birlikte olduğumu söylemek istiyorum. Tekrar vurguluyorum ben asla kendimi yaşlandırtmayacağım bu size nasıl bağlı olduğumuzu ortaya koyuyor. 'Genç başladık bu işi genç bitireceğiz' bunun başka yolu biçimi olamaz. Dolayısıyla sonuna kadar siz gençlerin hizmetinde olduğumu belirtmek istiyorum. Bizim için yaşam eğer kabul edilecekse ülkesinde özgür olmak temelinde kabul edilecektir. Bunun dışında biz hiç bir yaşamı tanımayacağız. Zamanı durduracağız, içine özgür yaşamı yerleştireceğiz, bu temelde bu açıklıkla sizinleyiz diyorum. Sıkıntılarınız olabilir, zorluklarınız olabilir, benim içinde vardı ama biz yarattık kendimizi. Ateşle, özgürlükle, büyük tutku ile yarattık. Eminim ki, bunun önünde hiçbir güç direnemez Dolayısıyla bir kez daha sonuna kadar hizmetinizde olacağımı belirtiyorum, zorlu bir savaş yürütmekle birlikte, bizde şehit düşebiliriz bu hiç önemli değildir. Bir taneniz bile bu amaçlarımıza, bu yürekle bağlı olursa o kesin zaferi getirebilir. Ve çok önemli olanda, her birinizin her zaman ve her yerde böyle ortaya çıkmasıdır zaferin garantisi bundan başka bir şey değildir. Bunun için hiç demeyelim bizim neyimiz, kimimiz var, bizim kendimiz varız yeter, gençliğimiz var yeter demeliyiz. PKK'nin gerçeği budur. PKK'nin gençlik partisi olmasının gerçeği budur. Biz bütün dünyaya da yeteriz ve bunu kanıtladık. O açıdan hiçbir zaman yalnız değilsiniz, bizim için en büyük birlik, siz özgürlük için savaşan gençlerle birlikte olma birliğidir ve bu yaratılmıştır. Şunu söylemeliyim ki bende tüm gücümü sizin bu inanmış gençliğinizden alıyorum ve şimdiye kadar buna inandık, bununla başardık. Önderlikte, bu konuda kesinlikle sonuna kadar yüreğinizde özgürlük için tutuşan ne kadar değer varsa, beyninizde yine ne kadar çakan bilinç kıvılcımı varsa onların bileşimidir, onların aydınlığı, onların keskin iradesidir. Onun dışında Önderlik yoktur, yani Önderlik sizin özgürlük tutkularınızın ve bilinç kıvılcımlarınızın ta kendisidir, Önderlik sizsiniz. Bir kez daha bu temelde hepinizi olağanca coşkum ve sevgimle selamlıyorum, üstün başarılar diliyorum…

DEMOKRATİK ULUS VE GENÇLİK

Özgürlük Sosyolojisi yani özgürlük anlarını yaşadığımız yılardan geçiyoruz. Önder APO, Savunmalarında özgürlük anlarının tarihsel toplumda her zaman yaşanmayacağını, bu anların en az on yıl en uzun elli yıl kadar sürebileceğin belirtmişti. 1970 finans kapitalin gelişmeye başladığı yıllarla birlikte giderek bir kaos aralığına yani özgürlük sosyolojisinin yaşam bulduğu bir zaman dilimine girdiğimiz bir gerçek. PKK hareketinin çıkışı, ekolojist, feminist, anarşist, barış gibi bir çok sistem karşıtı güçlerin boy verip geliştiği yıllar bu özgürlük sosyolojisi anını ortaya çıkardığı gelişmelerdir. 1990'lı yıllarla birlikte hem finans kapital güçlerin hem de reel sosyalist güçlerin içinde bulunduğu durumla birlikte bu kaos aralığı zamanın belirginleştiği bilinmektedir.

1990 yıllarla birlikte finans kapital ve reel sosyalist sistem, tüm boyutlarıyla kendisini sürdüremez duruma girmiş ve finans kapital güçler kaos anlarının yarattığı sistemsel krizini aşmak için arayışlarını geliştirmiştir. Krizin çözümünü Ortadoğu'ya müdahale ile geliştirebileceğini düşünen finans kapital güçler, 1999 Uluslararası komplo süreciyle Önder APO'yu esaret altına alarak kendi çözümünü bölgeye hakim kılmaya çalışmıştır, çalışmaktadır. 2001 Afganistan, 2003 Irak, Yemen, Tunus, Suriye vs Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya müdahalelerini peş peşe geliştirmiştir ve bu süreç devam etmektedir. Önder APO yaşanan bu kaos sürecini şu şekilde tanımlamaktadır: "1990'larda kapitalist sistemle birlikte zıtlarının dağıldığına ilişkin verilerin dökümü oldukça fazladır. Sermayenin küreselleşmesinin daha çok finans alanında yoğunlaşması ilk işaretlerden biridir. Finans sistemi, paranın para getirmesidir. Yani bir kumar durumuna erişilmiştir. Ancak dağılma unsuru olabilir. Finans kapital, yerleşik yapıları hallaç pamuğu gibi atmaktadır. Ulusal kurumlar devletlerden ideolojilere, ekonomiden sanata kadar öz iradeleriyle tutunmamaktadır. Ama gücün küreselleşmesi, ABD İmparatorluğu dünya çapında eski dengelerin, yapıların anlamsızlığını, kendi açısından geçersizliğini yansıttıkça, dünyanın birçok bölge ve ulus devletinden krizlere, darbelere, kanlı etnik-dini çatışmalara yol açmaktadır. Bu gerçeklik de sistemle ilgilidir ve kaos niteliklidir."

Günümüzde kapitalist sistem güçleri kaos aralığında kendi içindeki gerginli-

www.tajikurdi.org

ği gideremektedir. Halklar, ezilenler devlet ve iktidar kurumundan kopuşu giderek derinleşmektedir. İletişim çağıyla birlikte ezilenler toplumlar, topluluklar iktidarın ve devletin baskı ve şiddetin kaynağı olduğunu her gün biraz daha fazla görmektedir. Devletçi-iktidarcı güçlerin toplum içindeki teşhiri ve tecrit olma gerçeği artmaktadır. Toplumla iktidar-devlet güçleri arasındaki temel çelişki daha fazla gün yüzene çıkmaktadır. Bu durum da önemli bir kaos aralığının yaşandığını göstermektedir.

Önder APO, yaşanan bu kaos aralığının 2025 yılına kadar süreceğini belirtmektedir. Bu kaos aralığının yani Özgürlük Sosyolojisini geliştiren özgürlük anlarını doğru anlayıp değerlendirmemiz çok önemlidir. Özgürlük anlarının ve arayışlarının çok güçlü yaşandığı bu kaos aralığının her daim yaşanacağını bilerek, bunun için içinden geçtiğimiz günlerin, yılların normal günler gibi düşünür ve yaşarsak çözümsüzlüğü derinleştiririz

Öncellikle birey ve toplumda özgürlük eğiliminin en fazla olduğu bu kaos zamanını doğru tanımlayıp değerlendirmeliyiz. Zamanın ne kadar değerli olduğunu bilince çıkarmalıyız. Bu kaos aralığını finans kapital güçlerin, bölgedeki ulus devletlerin, irili-ufaklı bir çok gücün değerlendirmek istediğini, kendi çıkarı ve lehine sonuç almak için her anını kullandığını ve inisiyatifini güçlendirmeye ve topluma her yönüyle hakim olmaya çalıştığını iyi bilmeliyiz. Yani özgürlük eğilimi güçlü olan ve toplumsal özgürlüğü savunanların kaybedeceği tek bir saniyesi olamaz. 24 saat anlamlı yaşamak, günün her saatini, anını toplumun özgürlük mücadelesi için geçirmek, toplumsal devrimi ardına kadar açmak kaostan başarıyla çıkmanın tek yoludur.

Kaos aralığını özgürlük isteyen birey ve halklar olarak büyük bir devrim sürecine dönüştürebiliriz. Bu devrim, yeni bir çağın, demokratik modernite çağının müjdesini tüm özgürlük isteyen toplumlara verebilir. Demokratik Modernite çağının temel zihniyeti demokratik ulustur. Demokratik ulus kendi toplumsal sistemini, demokratik konfederalizmi geliştirerek kaos aralığından başarıyla çıkabilir. Bu açıdan Önder APO, gençliğin çıkış yapma şartını kapitalist sistemin sonul krizi olan bu kaosu, kaotik durumu kavramakla mümkün olduğunu belirtmiştir.

Demokratik modernite çağı kadının ve gençliğin çağıdır. Özgürleşen gençlik ve kadın demokratik modernitenin zihniyet dünyasını oluşturabilir. Demokratik ulus zihniyetini anlamak için Önderliğin düşünce biçimini öğrenmek önemlidir. Önder APO, tüm düşünce tarihini, mitolojiden başlayarak kuantum fiziğine kadar köklü bir analize tutarak ve anlam, yorum gücünü geliştirerek kendi düşünce biçimini, zihniyet dünyasını ve entellektül düzeyini oluşturmuştur. Gençlik sezgi gücüne güvenmek kadar, ütopyasını geliştirmelidir. Ahlaki ve politik toplumsal karakterini, duygu-düşünce-bedenin bir bütün olduğunu, diyalektik olduğu kadar metafizik düşünebileceğini bilerek düşünce de pozitivizmin getirdiği parçalılığı aşmalı, toplumsal düşünmeyi öğrenmelidir. Sosyolojisiz hiç bir bilimin yapılamayacağını, sosyoloji olmadan yapılacak her bilimin, bilmenin, iktidarı güçlendirdiğini görmelidir. Bu açıdan gençlik düşünce dünyasını, entellüktel düzeyini ve pratiğini toplumsallaştırabilmelidir.

Demokratik ulus, toplumsallaşan bilinç ve pratiktir; ahlaki ve politiktir. Gençlik, iktidarcı-devletçi tüm zihniyet kalıplarını aşmalı, liberalizmin tüm hastalıklı ideolojisinden kendini kurtarmalıdır. Milliyetçilik, dincilik, cinsiyetçilik ve bilimcilik kapitalizmin ulus devlet sisteminin ideolojisidir. Tüm bu ideolojik zehirlenmeyi, düşüncede bin yıllardır yaşanan kirlenmeyi aşamayan bir gençliğin başarma şansı mümkün değildir. Bunun için özgür gençlik zihniyet devrimini gerçekleştirerek demokratik ulusu derinliğine bilince çıkarmalı, komünal düşünmeyi ve yaşamayı bilmelidir. Kendini bilen, tarihsel-toplumsal gerçeğinin özgürlük-kölelik

özgürlük eğilimi güçlü olan ve toplumsal özgürlüğü savunanların kaybedeceği tek bir saniyesi olamaz. 24 saat anlamlı yaşamak, günün her saatini, anını toplumun özgürlük mücadelesi için geçirmek, toplumsal devrimi ardına kadar açmak kaostan başarıyla çıkmanın tek yoludur.

ikilemini çözen, demokratik-ekolojik-kadın özgürlükçü paradigma ile özgür yaşam sistemini geliştiren gençlik hareketi yeni bir çağın müjdesini verebilir. Demokratik modernite çağına öncülük yapabilir.

Demokratik veya devrimci gençlik hareketleri, toplumun özgürlüğünü gerçekleştirebilmek için öncellikle özgür bireyler haline gelebilmelidir. Gençliğin yaş itibariyle enerjisi daha akışkandır. Anlamlı ve toplumsal düşünebilen ve yaşayabilen bir genç, yaşam enerjisini özgür düşüncede-duyguda yoğunlaştırabilir. Düşüncesi ve duygu dünyası özgür olan bir gencin deha düzeyinde gelişmelere yol açabileceği bilinmelidir. Yeter ki yaşam enerjisini doğru kullanabilsin! Yaşam enerjisini basit güdüler-duygular için yani salt bedenin ihtiyacı için kullanan bir gençlik köle olmaya mahkumdur. İktidarcı-devletçi sistem gençliğin yaşam enerjisini hep bedende yoğunlaştırmış ve gençliğin bedeninden her türlü yararlanarak kendi sistemini sürdürmüştür. Bu açıdan gençler, kendi yaşam enerjilerini anlamlı, özgür kılmalı ve enerjisini biçime kavuşturarak da pratiğini, kurumlarını geliştirebilmelidir.

Özgür bireyler olmadan demokratik ulusun bedenleşmesi, kendi sistemini, kurumlarını oluşturması mümkün değildir. Gençlik özgürlüğe en yakın kesimdir. Gençlik, verili sistemle sürekli kriz halindedir. Her krizi özgürlük lehine aşmasını bilen bir gençlik kesintisiz bir mücadeleyi, direnişi geliştirebilir. Bunun için kapitalizmin, ulus devletin ve geleneksel ailenin ortaya çıkardığı krizli kişiliği çözmek, özgür düşünen bireyler haline gelmek önemlidir. Önderliğin Savunmalarını en fazla okuması gereken, derinliğine anlaması gereken gençliktir. Gençlik, Önderliğin Savunmalarını gerekirse yüz kez okumalı, cümle cümle kavramalı ve Önderliğin düşünce biçimini, yaşam felsefesini, özgürlük ahlakını bilince çıkarmalıdır. Paradigmayı anlayamayan, bu konuda emek vermeyen bir gençlik, kendisine, yaşamına, mücadelesine asla anlam veremez. Özgür birey olmak, özgür birey olmak içinde toplumsal düşünebilmek çok önemlidir. Sadece kendisini düşünce anlamında geliştiren bir gençlik de, toplumsal özgürlüğünü sağlayamaz. Bireyin özgürlüğü, anlamlı yaşamı ancak komünal yaşamla mümkündür. Komünal düşünmek ve yaşamak özgürlüğün olmazsa olmaz yasalarındandır. Liberalizmin bireysel özgürlük anlayışı hastalıklıdır. Kapitalist modernist düşünce biçimi bireysel olursan, bencil olursan, toplumsal ahlaktan, değerlerden koparsan özgürsün demektir. Kapitalizmin bireysel özgürlük anlayışı en derin köleliktir. Özgür birey olmak isteyen gençlik, kapitalizmin bu hastalığına, kölelik üreten bu zihniyete karşı kişiliğinde her an büyük bir mücadele yürütmelidir. Gençlik zihniyette başlattığı mücadeleyi moral ve ahlaki değerleriyle birlikte geliştirmeli ve kendisini eğitmelidir. Yaşamın her anında kendini eğiten, düşüncesini, duygusunu toplumuyla özgür kılan gençliğin başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Önder APO bu konuda şunu demektedir: "Gençliğin eğitimi büyük çaba ve sabır isteyen bir iştir. Bunun karşılığında dinamizmi ile destanlar yazabilecek ataklığa

sahiptir. Amaç ve yöntemi iyi kavradığında başaramayacağı bir iş yoktur. Amaç ve yöntemli yaşamı temel disiplin olarak görüp seferber olduğunda, sabır ve inadı eksik etmediğinde, tarihsel davalara en önemli katkıyı gerçekleştirebilir."

Demokratik ulusun inşasını öncellikle özgür birey-toplum olmayla gerçekleştirebiliriz. Demokratik gençlik hareketi, demokratik ulusun inşasını özgür, her yönüyle dinamik gençliğin öncülüğüyle başarabilir. Demokratik ulusun toplumsal inşa hamlesine doğru ve yetkin katılan bir gençlik hareketinin kendi gerçek hayallerini gerçekleştirmesi mümkündür. Yaşlıların tecrübesinden yararlanabilen, kendi dinamizmini doğru, yerinde ve zamanında kullanabilen bir gençlik hareketinin demokratik ulusun inşasındaki rolü kadınla birlikte stratejiktir.

Demokratik ulus, toplumsallaşan bilinç ve pratiktir; ahlaki ve politiktir. Gençlik, iktidarcı-devletçi tüm zihniyet kalıplarını aşmalı, liberalizmin tüm hastalıklı ideolojisinden kendini kurtarmalıdır. Milliyetçilik, dincilik, cinsiyetçilik ve bilimcilik kapitalizmin ulus devlet sisteminin ideolojisidir.

Demokratik gençlik hareketi demokratik ulusun inşasının tüm boyutlarını bilince çıkarmalı ve öncü düzeyde toplumsal inşa da misyonuna sahip çıkabilmelidir. Demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü toplumun yeniden yapılanması için gençliğin politikaya ve araçlarına özel bir önem vermesi gerekir. Toplumun politik bilincini, örgütlenme, eylem düzeyini geliştiren ve bunun için araçların oluşumu için öncülük eden bir gençlik çalışması olmalıdır. Gençliğin, kadının ve toplumun politik araçları komün ve meclislerdir. Gençlik komünsüz tek bir toplumsal bireyin kalmaması için çalışmalıdır. Bunun için komün yaşam tarzını öncellikle kendi çalışmalarında oluşturmalıdır. Toplumda komünü olmayan tek bir genç kalmayana kadar örgütlenme düzeyini geliştirmelidir. Kürt gençlerinin, yaşadığı her yerde toplumun demokratik siyaset araçlarını oluşturması önemlidir. Her köyün, sokağın bir gençlik komünü; her mahallenin, kentin gençlik meclisleri olmalı. Gençlik hem gençlik komünleri-meclisleri oluşturmalı hem de toplumun demokratik siyaset yapacağı komün ve meclislerin oluşumuna öncülük etmelidir. Demokratik gençlik hareketi, Kürt gençliğinin yaşadığı her yerde örgütleyebildiği gençlikle birlikte ortak tartışmalı, gençliğin yaşamına dair ortak karar almalı ve yaşamın tüm ihtiyaçlarını giderecek politik araçları geliştirmelidir. Komünü ve meclisi olmayan bir gençlik hareketinin mücadelesi asla başarılı olamaz. Demokratik siyaset araçlarına sahip olamayan bir gençliğin toplumsal öncülüğü de mümkün değildir. Demokratik gençlik hareketi demokratik siyasete öncülük yapabilecek, demokratik ulus inşasını geliştirebilecek genç kadroları yetiştirmek için onlarca akademi kurabilmelidir. Akademiler, başta olmak üzere tüm eğitim araçları demokratik ulusun inşa kadrolarını yetiştirmek için çok önemlidir.

Demokratik ulusun inşasında gençliğin toplumsal ekonomideki yeri de stratejiktir. Kapitalist modernite gençliğin ucuz iş gücü, vasıfsız işçi olması sayesinde kendisini sürdürmektedir. Gençliğin ve kadının emeğini sömürmekte, ekonomi politikalarını oluşturmaktadır. Finans kapital sistemle birlikte işsizlik çığ gibi artmaktadır. Üretimi gerçekleştiren toplum, gençlik işsizlikle birlikte kaosa sürüklenmekte ve toplumsallığını yitir-

www.arsiv.komunar.info

mektedir. Toplumun temel yaşam alanları olan kır-köyler boşalmakta kanser gibi kentleşme gelişmektedir. Köyünü-kırını yitiren bir gençlik tüm kutsal değerlerini, tarihini, kültürünü, doğasını yani öz kimliğini ve varlığının anlamını yitirerek metalaşmaktadır. Metalaşan gençliğin, kadının, toplumun alım satımı yapılmayan hiç bir değeri kalmamıştır. Özgürce yaşamak isteyen gençlik bunun için köye-tarıma dönüşü mutlaka gerçekleştirebilmelidir. Demokratik ulusun inşasında gençlik tarıma, toprağa dayalı bir ekonomi anlayışıyla ekonomi kooperatifleri, atölyeleri geliştirebilmelidir. Ekonomi kooperatiflerine katılmayan tek bir genç kalmamalıdır. Bunun için yüzlerce emek birlikleri, örgütlenmeleri oluşturulabilir. Demokratik gençlik hareketi ekonomi faaliyetlerine katılmayan hiç bir genç bırakmamalı. Emeği, çalışmayı seven, köye-toprağa dönen bir gençlik örgütlenmesi yaratılmalıdır. Ekolojik tarımı geliştiren, organik üretim yapan, binlerce kooperatif kurarak kapitalizmin tüm tüketim araçlarından kendini koparan bir ekonomik çalışmanın yürütülmesine ihtiyaç var. Toplumun, gençliğin beslenme sorunun çözemeyen hiçbir devrimci hareket kalıcı bir toplumsal sistemi geliştiremez. Bunun için demokratik gençlik hareketinin ekonomi üzerine yoğunlaşması, bu konuya öncülük edecek binlerce, on binlerce kadroyu yetiştirmesi ve kurumsallaşmaya gitmesi önemlidir.

Gençliğin, kadının özcesi toplumun beslenme sorunu kadar öz savunma sorunu da önemlidir. Demokratik ulusun öz savunmasını inşa etmek acil bir görevdir. Ortadoğu ve Kürdistan'da sistemin yaşadığı kaos toplumun, gençliğin mutlak savunma bilincine ve araçların sahip olmasını gerektirir. Öz-meşru savunma araçlarına sahip olmayan bir toplumun, toplumsal inşası ne kadar güçlü olursa olsun saldırılarla, soykırımla karşı karşıya kalacağı kesindir. Soykırım kıskacında olan Kürt halkının öz savunma ve bunun araçları olmadan özgür olamayacağı bilinmektedir. Demokratik gençlik hareketi her özgür bireyin, köyün, sokağın, mahallenin, kentin mutlaka öz savunma bilincini geliştirerek, komün ve meclislere bağlı savunma komitelerini oluşturmaya, savunma komitelerinin savunma birliklerini geliştirmeye öncülük etmesi gerekir. Öz savunma bilincini toplumun tüm yaşam alanlarında geliştirmek kadar, fiziki varlığını korumak içinde oluşturmalıdır. Gençliğin olduğu her yaşam alanında, gençlik kendi savunma sistemini geliştirmelidir. Toplumun bir düğününden tutalım, taziyesine, eylemine kadar toplumun her yaşam alanında tüm güvenlik tedbirlerini almalıdır.

Yine öz savunma anlayışı ve demokratik ulus kültürüyle ana dilini öğrenmek, yaşamın her alanında konuşmak önemlidir. Kendi toplumsal kimliği ve kültürüyle yaşamak da önemlidir. Özgür olmak isteyen bir gençlik kapitalizme karşı büyük bir nefret duymaktadır, ancak kapitalizmin modern yaşam tarzına, alışkanlıkların, giyim biçimine, konuşma ve davranış kalıplarına karşı aynı nefreti yaşamamaktadır. Demokratik ulusun bir yaşam biçimi, bir modernitesi vardır. Demokratik

> Yaşam enerjisini basit güdüler-duygular için yani salt bedenin ihtiyacı için kullanan bir gençlik köle olmaya mahkumdur. İktidarcı-devletçi sistem gençliğin yaşam enerjisini hep bedende yoğunlaştırmış ve gençliğin bedeninden her türlü yararlanarak kendi sistemini sürdürmüştür.

modernitenin yaşam anlayışı yerel kültürel değerler kadar evrensel olan değerlere de önem verir. Ancak kapitalizmin modernite anlayışıyla, giyim, konuşma biçimiyle kendini ileri gören, kültürel değerlerine, diline, toprağına, köyüne bağlı olanı geri, cahil görebilmektedir. Gençlik kesinlikle bu anlayışı aşarak düşünce biçiminden davranışına, giyim-kuşamına kadar, ana dilde konuşma, kültürünü yaşatma temelinde öz savunma anlayışını geliştirmelidir. Öz savunma en fazla da kapitalizmin modernitenin yaşam biçimine karşı olmalıdır. Örneğin genç kadınlar, kapitalist sistemin kendini ayakta tuttuğu kozmetik sanayiye karşı savaş açmalıdır. Bunun için tüm kozmetik sanayiye karşı boykotları her yerde güçlü geliştirmelidir.

Demokratik ulusun inşasını öncülük misyonuyla gerçekleştiren gençlik, tarihin en büyük ve temel çelişkisi olan kadın-erkek çelişkisinin tüm yönlerini açığa çıkarmalıdır. Toplumsal cinsiyetçiliğin tüm düşünce kalıplarını, yaşam biçimini aşarak kadın ve erkeğin özgür birlikteliğini geliştirebilmelidir. Özgür eş yaşam, her iki cinsin özgür olduğu, yaşamı birlikte kurduğu ve eşit temsiliyeti sağlayarak her alanda paylaşımı, toplumsal sorumluluğu geliştirdiği bir sistemin temeli olmaktadır. Düşüncede esnek, yaşam enerjisi güçlü olan gençliğin geleneksel aile ve devletin birbirine göbekten bağlı olduğunu bilerek bunu çözümlemesi, ailenin komünal yönünü açığa çıkararak demokratikleştirmesi temel görevlerindendir. Güdü ve basit duygularla hareket eden, enerjisini bedenin ihtiyaçları üzerinden harcayan, düşüncesini anlamlı ve akışkan kılamayan bir gencin özgür yaşaması mümkün değildir. Gençlik güdü ve duygularıyla kendisini asla esaret altına almamalıdır. Kapitalist modernitenin yaşam biçimi gençliği sürekli esaret altında tutmakta ve kölece yaşama mahkum etmektedir. Gençlik, bu esarete isyan etmeli, önce kendisinden başlayarak tüm kölelik zincirlerini parçalamalıdır. Devrimci gençlik hareketi, salt gençlik kimliği ile hareket etmemelidir; cinslerarası ilişkilerin yeniden düzenlenebilmesi için genç kadının bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve eyleme geçmesi çok önemlidir. Genç erkeklerinde tarihsel toplumda var olan özüne yeniden kavuşması, komünal-eşit-demokratik-özgürlükçü yönünü kendisini eğiterek güçlendirmesi ve kadınla özgürce yaşamasını bilmesi gerekir. Devletin ve iktidarın gençlere biçtiği tarihsel misyonu, statüyü red ederek mücadeleye başlanabilir. Sistemi red etmek özgür eş yaşama adım atmaktır. Gençlik, hem zihniyette ve yaşamda kendisini demokratikleştirmek hem de toplumun demokratikleşmesi için özgür eş yaşamın gelişmesine öncülük edebilir.

> Her köyün, sokağın bir gençlik komünü; her mahallenin, kentin gençlik meclisleri olmalı. Gençlik hem gençlik komünleri-meclisleri oluşturmalı hem de toplumun demokratik siyaset yapacağı komün ve meclislerin oluşumuna öncülük etmelidir.

Gençliğin yaşam dinamizmi, sevinci en fazla demokratik ulusun sosyal alanında açığa çıkabilir. Eğitim, spor, dinlerin ve kültürlerin yaşaması için geliştirilecek kültürel faaliyetler, emek alanındaki örgütlenmeler, kültürel festivaller, dini kültürel cematler, komünal birçok sosyal faaliyet gençliğin öncülüğünde yaşam bulabilir. Gençlik, demokratik ulusun sosyalitesini yaratabilmeli, bunun için binlerce mekan oluşturabilir. Kapitalist modernitenin soğuk binalarından çok, doğanın içerisinde yeşil mekanlarda birçok sosyal faaliyet gerçekleştirilebilir. Kapitalist anlamda 'modern' mekanlar aramak, istemek yan-

lıştır. Demokratik ulusun modern yaşamı doğaya dayalıdır, ekolojiktir. Ekolojik bilinci güçlü olan bir gençlik hareketinin, demokratik ulusun sosyal yaşamını çok renkli, moral değerleri yüksek, yaşam sevinci büyük mekanlar oluşturması kaçınılmazdır. Gençlik, özellikle oluşturacağı spor komünleri ya da birlikleriyle gençliğin, toplumun sağlıklı yaşamasına vesile olabilir. Spor alanında demokratik taraftar gruplarıyla dev bir örgütlenmeye giderek demokratik ulusun sosyal alanını inşa edebilir. Yeter ki gençlik kendi potansiyelini, gücünü bilsin! Unutulmamalı ki, spor, sanat kapitalist sistemde gençliği uyuşturma araçlarına dönüşmüştür. Yine din, mezhep ve tarikatlar iktidarın, ulus devletlerin birer araçları haline gelerek gençliğin kullanılması ve çözümsüzlüğün derinleştirilmesinde kullanılmaktadır. Ortadoğu'da dincilik, mezhepçilik kisvesi altında binlerce genç yaşama gözünü yumakta, kendi kültürel-toplumsal değerlerinin yok edilmesinde kullanılmaktadır. Gençlik bunun bilincine derinliğine vararak, kültürel İslam'ın veya mezheplerin toplumun tarihsel değerleri olduğunu görerek, bu durumdan kurtuluşun tek yolunun demokratik ulusu inşa etmekten ve savunmaktan geçtiğini bilerek kendisini örgütlemelidir.

Toplumun, gençliğin beslenme sorunun çözemeyen hiçbir devrimci hareket kalıcı bir toplumsal sistemi geliştiremez. Bunun için demokratik gençlik hareketinin ekonomi üzerine yoğunlaşması, bu konuya öncülük edecek binlerce, on binlerce kadroyu yetiştirmesi ve kurumsallaşmaya gitmesi önemlidir.

Devrimci gençlik hareketi, demokratik ulusun inşasını başarıyla geliştirirken, toplumun tüm farklı etnik, dini, kültürel kimliklerle ittifaklar geliştirmek için etkin bir diplomasi çalışmasını geliştirmesi önemlidir. Gençlik, demokratik ulusun diplomasi anlayışıyla ezilen halkların gençleriyle dayanışma içerisinde örgütlenerek ortak mücadele alanlarını oluşturabilmelidir. Milliyetçiliğin panzehiri ulusların, halkların demokratik birliktenliğidir. Yerel kültürel değerler kadar evrensel kültürel değerlerle buluşarak gençlik çalışmalarını güçlendirmek, ortaklaştırmak ve demokratik konfederal örgütlenmeleri Ortadoğu, dünya çapında geliştirmek mümkündür. Devrimci gençlik hareketi gerçekleşebilecek olan bu ütopyasını mutlaka başarmalıdır.

Demokratik ulusun inşasını başarıyla gerçekleştirmek için gençliğin, kadının öncülük misyonuyla hareket etmesi şarttır. Bir toplumun gençleri ve kadınları demokratik ulus bilinciyle örgütlenirse, mücadele ederse özgür toplumu kurabilir. Toplumsal inşalar insan eliyle gerçekleştirilmektedir. Kendi bilincine varmış insan, kendi toplumsallığını da yaratır. Bu açıdan belirttiğimiz gibi gençliğin, kendisini toplumsallaştırması, komünal yaşam içerisinde ifade etmesi çok önemlidir. Kuşkusuz bireysel çabalar anlamlıdır, ancak bu bireysel çabalar toplumsallaşırsa sonuç alabilir. Demokratik ulus inşasını başarıyla geliştirmeye çalışan gençliğin, toplumsal inşasına saldırı nereden gelirse gelsin güçlü savunabilecek örgütlülüğe ve araçlara sahip olması önemlidir. Bu açıdan gençliğin toplumsal inşanın ve savunmanın her alanında çekirdek gücü olmalıdır. Bu çekirdek güç, demokratik ulus inşasının teminattıdır.

Finans kapitalin kaosa girdiği, toplumsal sorunların çığ gibi büyüdüğü bir

www.arsivkomunar.org

Güdü ve basit duygularla hareket eden, enerjisini bedenin ihtiyaçları üzerinden harcayan, düşüncesini anlamlı ve akışkan kılamayan bir gencin özgür yaşaması mümkün değildir.

dönemde yaşıyoruz. Ulus devletlerin, iktidarın yol açtığı toplumsal sorunlar kangren haline gelmiştir. Kapitalist sistem kendisini sürdüremez konumdadır, toplumlar giderek bilinçlenmekte ve sorunlarının çözümü için arayış içerisine girmektedir. Toplum sorunlarının köklü çözümü için kendi öncüsünü beklemektedir. Bu gün Kürtler, Önder APO'nun paradigması, demokratik ulus sistemi ve bunun mücadele araçlarıyla tüm ezilen halklara öncülük etmektedir. Önderliksel bir hareket olan PKK-PAJK, bedenleşerek kendi KCK-KJK sistemini tüm Kürdistan'da geliştirmektedir. Demokratik ulus bedenleşerek demokratik konfederalizm sistemini görünür kılmaktadır. Ancak ulus-devletçi güçlerin saldırıları, soykırım politikaları sürmektedir.

Önder APO, demokratik konfederalizm ve ulus-devlet arasındaki çelişki-çatışma veya uzlaşmayı, devlet artı demokrasi süreci olarak tanımlamaktadır. Devletin birden ortadan yok olmayacağını, ancak toplumların mücadelesiyle küçülüp kendi sınırlarına çekileceğini bilerek hareket etmeliyiz. Toplumla iktidar arasındaki mücadele kesintisiz sürmektedir. Toplum, sorunlarının temel kaynağının iktidar odakları olduğunu her gün biraz daha fazla görmektedir. Bu açıdan gençlik, bu geçiş döneminde demokratik ulus inşasını bu gerçekliği bilerek geliştirmelidir.

Savunması olmayan bir inşanın gelişmesi, yaşam bulması mümkün değildir. Demokratik ulus inşasının tüm alanlarında savunma bilinci olmalı ve geliştirilmeli ve gençlik buna öncülük etmelidir. Gençliğin geliştireceği eylemsellikler, gerektiğinde serhıldanlar toplumsal mücadelenin, direnişin sürekliliğini sağlayacaktır. Demokratik ulus bilinciyle örgütlenen bir gençlik hareketinin eylemi de olmalıdır. Gençlik, 7'den 70'e tüm toplumu eyleme çekebilecek, direnişi güçlendirecek bir stratejinin, mücadele perspektifinin sahibi olmalıdır. Salt bir kaç gencin toplum adına eyleme geçmesi, serhıldan yapması anlamlıdır, ancak bu eylemlerin çaydırıcı gücü yetersizdir. Toplumsallaşan gençlik hareketinin örgütlenme ve eylemselliği nihai sonucu yaratır.

Devrimci gençlik hareketi demokratik ulusun inşasına stratejik yaklaşmak kadar toplumun savunma gücünü de büyütmelidir. Demokratik ulusun inşasında öz savunmanın önemi bilinmektedir. Toplumsal öz savunma ile birlikte gençlerin PKK saflarına katılması, özgürlük mekanlarıyla buluşması ve savunma güçlerini büyütmesi de önemlidir. Özgürlük iddiasını daha fazla güçlendirmek için binlerce, on binlerce genç, Kürt tarihinin özgürlük mekanları olan dağlara akmasını bilmelidir. Dağlara akan gençler, demokratik ulusun inşasında ve savunulmasında çekirdek güç konumuna kendisini getirebilir. Demokratik ulus inşası ve savunulması için Özgürlük Hareketine katılım çalışmaları daha fazla geliştirilmelidir.

Kapitalist modernitenin sahte yaşam vaatlerinden kendisini koparark özgürlük mekanlarında anlamlı yaşamak isteyen her genç, özgür toplumun protipi olan PKK hareketi içerisinde kendi kimliği, kültürel değerleriyle buluşabilir ve özgürce yaşamanın tadına varabilir. PKK içerisinde büyük düşünmeye ve yaşamaya cesaret eden gençlik, muhteşem bir zaferin sahibi olacaktır. Toplum cesaretli genç evlatların öncülüğüyle özgür yaşamın tadına varacak ve bu yaşamı göz bebeği gibi koruyacaktır.

GENÇLİK EGEMENLER KARŞISINDA NEDEN ÖRGÜTLENMELİ

İlk devletin, ilk egemenliğin ortaya çıkış döneminde ilk sömürülen kadın ulusu oldu. Devletin ve egemenliğin oraya çıkışı kadının yarattığı değerlere el koymayla başladı. ME'lerin kurnaz ve tilki Enki diye tabir edilen tanrı tarafından çalınması aslında kadının yarattığı birikimlere el konulması anlamına gelmektedir. Nasıl ki ilk toplumlarda Şamanlar, işte inançlara öncülük eden manevi gücü olan yaşlılar, deneyimliler, kurnazlar, işleri bilen, toplumu iyi tanıyanlar amaçlarına ulaşmak için gençliği etkilediler, etraflarında topladılar. Şamanizm; ağırlıkta yaşlı erkeklerin kurduğu ittifak olarak tanımlanabilir. Askerlerini, fedailerini onlardan devşirdiler. Şamanlar genç erkekleri yanına alarak kendi sistemlerini oluşturdular. Gençliği kazanmayan bir güç ayakta kalmıyor. Gençlik toplumsal değerler etrafında doğru örgütlenip gelişim kat ederse topluma öncülük edecek ve değişimi yaratabilecektir. Ancak egemenler tarafından yanlış örgütlenmelere kayarsa toplumda baş aşağıya gidişin önünü açacaktır. Bugünkü devletlere bakalım, bütün düzenli Ordular, ordular gençlerden oluşuyor, onları devşiriyorlar, onları savaşa sürüyorlar. İlk sınıflaşma ve iktidardan başlayarak günümüze kadar bu böyle gelmiştir. Bu açıdan ulus-devletlerde zorunlu askerlik yasaları var. Vatandaşlar istesin veya istemesin çıkarılan yasalarla zorla askere alınıyorlar. Askerlik öldürme sanatıdır, yıkım gerçekleştirme, toplumu çürütme kurumlarıdır, onun sanatı öğretiliyor. Orada ırkçılık, milliyetçilik, eril zihniyet, topluma hükmetme, toplumu sıradanlaştırma, basitleştirme gibi tüm olgular işleniyor. Bu çok sıradan görülmemeli, hafife alınmamalı. Aslında bunun etkisi Kürtlerde iyi görülüyor. Kürtler son yıllara kadar doğal bir toplumdu, klan, kabile, aşiret yaşamı hakimdi. Devletle fazla iç içe olmayan bir toplumdu. Ama onlar zorunlu askerlik yasası ile kışlalara doldurulduğunda, ömür boyu duvar diplerinde askerlik hatıralarını anlatırlar. Askerlik onları niye bu kadar etkiliyor? Çünkü gördüğü en büyük örgütleme aşiret örgütlemesidir. İçinde yaşadığı bir ev veya çadırdır. Ama askerde büyük kışlalar, sıra sıra tanklar, heybetli askeri birlikler, komutanlar, emir komuta sistemi var. Kendisini de zincirin küçük bir parçası olarak görüyor. Bu açıdan hayatında gördüğü en büyük güç, en büyük örgütlenme, en büyük ortamdır. Devlet bunu boşuna yapmıyor. Sıradan devletten uzak olan, doğayla iç içe olan, yaşamını doğayla beraber idame ettiren insanlar, uzun yıllar, ölene kadar o askerlik anılarını anlatırlar. Bu açıdan devletin yöntemlerini, bu tür aygıtları, oluşumlarını küçümsemeyelim.

Toplumun dinamiklerini, öz savunmasını dağıtmak için devletler ne yaparlar?

Sürekli iktidar tekelini ellerinde toplamaya çalışırlar. Yani iktidar odakları, iktidar güçleri en iyi devlette örgütlenirler. Toplumun tüm öz savunma dinamiklerini, güçlerini çökertirler, kaldırırlar. Dikkat edersek bugün ulus-devletlerin tümünde silah bulundurma tekeli devlete aittir. Vatandaşların silah bulundurması, kendi savunmasını alması yasaklanıyor, engelleniyor. İstihbarat, polis, ordu teşkilatlarını kurarlar, tüm yetkileri onlara devrederler. Onlar isterse öldürür, isterse tutuklar ve vatandaş onlar karşısında savunmasızdır, en fazla onları oluşturduğu yargıya başvurabilir. Bu toplumun hiç birinde yargıya ne bir güven vardır, ne de aldığı bir sonuç vardır. Böylece devletin iktidar güçleri karşısında silahsızlandırılmış, yalnızlaştırılmış, zayıflatılmış bireyler topluluğu oluşur.

Kapitalist modernite; "toplum kırım" olarak nitelendirdiğimiz toplumu çözmeye, bütün ilişkileri sömürmeye, egemenlik ve kâr amaçlı bir sistem kurmaya dayalıdır. Klan, kabile, aşiret, toplumsal dayanışma, aile yapısı ve giderek tüm toplum ilişkilerini belirleyen para ilişkisidir. Adı üstünde; "Kapitalist sistem" diyoruz. Kapitalden, sermayeden gelmektedir. Kapitalin asıl güttüğü şey onun kâr hedefidir. Sermayenin toplumsal amaçlar, toplumsal ihtiyaçlar, toplumun sağlığı, kültürü, gelişmesi, barış, adalet, özgürlük gibi amaçları yoktur. Kârı nerede ise oraya yatırım yapar, toplumsal ihtiyaçlar öncelikli değildir. Bu açıdan kapitalizm günümüzde nükleer silahlar dahil, insanlığı defalarca yok edecek, gezegenimizi yaşanmaz hale getiren silah, sömürü, doğa tahribatı, ekolojik yıkım, toplumsal cinsiyetçi eril zihniyet, kadının her alanda daha fazla sömürülmesi, metalaştırılması, çok yaygın hale getirilen fuhuştan uyuşturucuya kadar toplumu çözen her yöntemi çok geliştirdi. Yaygınlaştırılan bu yöntemleri toplumun tüm gözeneklerine aşıladı.

Toplumsal yapı dağıtılıp, milyonlarca insanın yığıldığı kentler yaşanmaz kılınırken; aşırı gürültü, stres, hava kirliliği insanları yalnızlaştırmaktadır. Bu ortamda da daha çok gençlik zarar görmekte, olumsuz etkilenmektedir. Kapitalist sistemin temel hedeflerinden biri de gençliği hazırlama, sisteme entegre etmesi, sistemin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesidir. Bunu da ilkokuldan üniversiteye kadar kurduğu okul sistemi, askerlik, basın-yayın, TV-tüketim kültürü ve reklamla, daha çok da spor-eğlence pompalayarak yapmakta. Böylece gençliğin dinamizmini demokrasiye, öğretime, kültüre, toplumsal dayanışmaya akıtmamaya çalışır.

Bu durumda gençlik nasıl yapılanacak? Doğal olarak tüketim kültürü üzerine oturtulacak. Çalışacak, bir meslek edinecek, emeğini satacak, kendisini özgür hissedecek. Özgürlüğü de kazandığı para sınırı içinde kendi kafasına göre harcayacak. Herhangi bir ailesel, toplumsal ve insansal sorumluluk almayacak. Böylece tüm toplumsal bağlardan yalıtılmış, tamamen devlete bağlı biri haline getirilir. Popüler kültür, eğlence, disko, müzik hendesi haline getirilen gençlik, tüketime dayalı müzik ve futbol-sporla duyarsızlaştırılır. Bu durumda gençlik kendisini nasıl örgütleyebilir, toplumsallaşabilir, yeni toplumun öncüsü kurucusu olabilir? Tabi ki bu durumda toplumsallaşmak kolay olmasa gerek. Gençlik isyan da etse, anarşizme de kaysa dönüp dolaşacağı yer ihtiyaçlarını karşılamak için kapitalist sistem ve onun için çalışmaktır. Ya çalışacak ya da aç kalacak. Devletin kapısında sosyal yardıma muhtaç hale gelecek. Bütün itirazları ve isyanları da sistemin içinde, bir kısır döngü ortamında zamanla sönüşe geçecek. Yani sisteme entegre edilecek, eritilip asimile edilecek.

Bu genel çerçeve içinde kapitalist modernite, ulus-devlet ideolojik olarak gençliği nasıl şekillendiriyor, nasıl kullanıyor, hangi araçlarla gençlik üzerinde daha çok etkili oluyor. Tabi burada sadece zor aygıtları kullanılmıyor. Yaşamın tümü kapitalist sistem tarafından düzenlendiği için, yetişen gençlik aileden başlanarak düzen için hazırlanıyor. Sırasıyla kreş, ilkokul, ortaokul, lise üniversiteye gidecek, ya da bir meslek edinecek. Sonra ulus-devletlerde halen devam eden zorunlu askerliğe gidecek. Ordunun ırkçı, eril, şiddete dayalı

eğitim ortamında devletin ordunun disiplini, ihtişamı içinde adeta iğdiş edilecek, devletin gücü, kudreti gösterilecek. Muazzam binalar ve silah donanımları gibi dehşet ve ihtişam görüntüsü karşısında birey kendisini adeta sinek gibi, hiçleşmiş gibi görür. Böyle bir devlete kafa tutacağını nasıl düşünsün. Tepkileri olsa da bireysel sınırların ötesine geçmez. Devlet onu eğitiyor, ortamı da hazırlıyor. Bir iş bulmak zorunda, iş disiplinine uymak zorunda, gününde-saatinde kendini işine göre düzenlemek zorunda, aybaşını kazandığı para ile getirmek zorundadır. Başka bir geliri yoktur. Topraktan, kabileden, aileden, aşiretten büyük oranda koparılmıştır. Olabildiğince yalnızlaştırılmış, "sanal dünya" dediğimiz, aslında nasıl ki bugün tohumlar iğdiş edilmiş, tohum üzerinde bile bazı devletler-şirketler tekel kurmuş, hormonlu gıdalar ortalığı kaplamış ise, öyle insanlar da yetiştiriliyor. Günümüzde salonlarda, nemli yerlerde mantar, seralarda naylonların altında ise sebze meyve yetiştiriliyor, suni yemle hayvanlar çok kısa sürede büyütülüyor, şişiriliyor, kilosu arttırılıyor ve gıda diye insanlara sunuluyor. Şekli parlak ve büyük olabilir, ama tadı yoktur, sağlıklı değildir. İnsan tipolojisi de öyledir. Ağzı laf yapan, modaya uyan, kendini abartan, sahte özgürlük havalarını soluyan, ama toplumsal sorumluluğa gelmeyen, adalet ve vicdan ölçüleri gelişmemiş, kolay yönetilebilen, sömürüye açık bir gençlik yetiştiriliyor, hazırlanıyor. İşte bu gençlik serada yetişen bitki gibidir. Gerçekten, doğadan, toplumdan, aileden, kabileden koparılmış, toplumsallığı heba edilmiş, yıkıma uğratılmış bir birey ne kadar sağlıklıdır. Bu bireyin çok fazla felsefeye, tarih bilgisine, derin toplumsal kültüre ihtiyacı yoktur. Kapitalizmde bir iş kurabilecek, bir işte çalışabilecek çapta teknik, yüzeysel bilgisi olsun yeterlidir. Onun için popüler kültür, pop, spor, futbol bugün kapitalist ülkelerde bu kadar gelişmiş, adeta gençliği sürüklüyor. Geri kalmış daha da yoksul ülkelerde ise, müthiş bir şekilde gelişmiş olan reklamcılık, ideolojik ve

burada sadece zor aygıtları kullanılmıyor. Yaşamın tümü kapitalist sistem tarafından düzenlendiği için, yetişen gençlik aileden başlanarak düzen için hazırlanıyor.

psikolojik propaganda araçları, internet aracılığı ile dünyanın bütün alanlarına, en ücra köşelerine ulaşabiliyorlar. Yoksul toplumlar ise, Avrupa'ya Amerika'ya kaçmaya, ayak işleri, tortu işleri yapmaya hazır. İşte bugün Akdeniz'de binlerce insan Avrupa'ya gitmek için şebekelere varını yokunu kaptırıyor. Birçoğu da denizde boğuluyor. Avrupa'da ne var? Gidip iş bulacak, rahat yaşam imkanına kavuşacak. Bu kadar çekici, cazibe merkezi haline getirmişler. Ancak toplumlarına bakıldığında intihar oranların yüksek, alkol-uyuşturucu bağımlılığı çok yüksek, psikolojik hastalıklar çok yaygın, herkese adeta bir psikolog düşecek kadar aileden, doğadan, toplumdan koparılma yaşandığı için insanlara başvuracağı, sığınacağı tıp alanı kalmış durumda. Avrupa ülkelerinde bugün yaygın olan psikologlardır. Evet bunlar birçok boyutu ile açılabilir.

Gençlik gerçekten kapitalizmin kişiler üzerindeki yıkımını, kişileri nasıl kuşattığını, nasıl kendisi için üreten bir işçiye, bir teknik elemana çevirdiğini ya da rekabet içinde hayallerini paranın aldığını ve daha iyi yaşam dediği kafada tüketime endekslendiğini görmelidir. Moda adı altında kimin ne yiyeceğini, ne giyeceğini, kimin hangi müziği dinleyeceğin, kimin nereye tatile gideceğini belirleyenin şirketler, reklam dünyası ve devletlerin eğitim sistemleri olduğunu bilmelidir. Eğitimler toplumsallıktan, tarihsellikten tamamen kopuk düzen için iş görebilecek eleman yetiştirmeye dönüktür. Akademik dünya da çok bunun ötesine geç-

miyor. Muazzam bir akademik dünya yarattılar, on binlerce akademisyen, profesör çalışıyor, ders veriyor ama dünyada muazzam bir sömürü var, dünya yaşanmaz hale geldi, doğa tahrip ediliyor. Bu akademik dünyaya baktığımızda buna ne kadar itiraz ediyor, toplumu aydınlatıyor, toplumsal muhalefete öncülük ediyor? Bunu göremiyoruz, bilgi de güce dönüştü. Bilgi üretime, paraya dönüştü, paranın hizmetine verildi, para tarafından yönlendiriliyor, para tarafından satın alınıyor. Bunun ötesine çok geçemiyor. Bu açıdan gençliğin tarihsel ve toplumsal gelişim dinamiklerini bilmesi, ilgi duyması, doğadan, insandan kopmaması çok önemlidir.

Tarihsel kökeninden, toplumundan, toprağından koparırsan ne olur? Herkes şehre akar, şehirde hayat düzenlenmiştir. Nerde hangi işe gidecek, hangi tren veya hangi arabaya binecek, saat kaçta gelecek, işyerinde saat kaçta hazır bulunacak, kaç saat çalışacak, ne kadar para alacak, aldığı parayı bir ay boyunca nerelere harcayacak belirlenmiştir. Bütün ömrünü kuracağı küçük bir aile, onun sorunları ve masrafları ile harcayıp tüketecek. Buna da gelişkin toplum ya da özgür toplum-birey ismini takacaklar. Özgürlüğü kazandığı maaş kadardır, hareket alanı daha çok işyeri ile evi arasındaki mesafedir. Onun ötesinde ne topluma vereceği bir şey var nede toplumdan alacağı bir şey var, çünkü gerek kalmıyor. Bir meslek edindin mi, bir işe girdin mi, işin, paranın peşinden koştun mu dünyanı o doldurur. Öyle olunca da kültür, adalet, vicdan, özgürlük doğal olarak geri plana düşer. Yani doğal toplum, ahlaki toplum, politik toplum, onun bir üyesi olma, onun mücadelesini verme, onu amaç edinme çok gündeme gelmez. O bilinç bile oluşmuyor, onun çok çok uzağına düşüyor. Zaten bugün genel olarak gençlik tarafından sanal alemde sörf yapma moda olmuş, zamanın yükselen trendidir. İşten, insandan, doğadan, emekten hareketten kopmuş, zamanın çoğunu bilgisayar, bilgisayar haline getirilmiş telefonla, sanal dünya ile dolduruyor. Bütün bunlar çağın, gençliğin araçları olarak lanse edildiği için, gençlik bunun mücadelesine kapılıyor ve bunun içinde dönüyor, kendisini gelişmiş sayıyor. İşte bu ideolojik aygıtlar, tüketim araçları, rakam sistemi gençliği pençesine alıyor. Mesela şimdi dünya yıkılsa Avrupa'da 10 bin 20 bin insanı bir mitinge, toplumsal dayanışmaya çekemezsin. Ama bir pop konserine, bir futbol maçına on binlerce insan gelir, bazı yerlerde trafik bile tıkanır. 50 bin, 100 bin kişiyle stadyum doldurulur. Diskoya gitmeyen, eğlence dünyasına dahil olmayan ya da sevgilileri olmayan insanlar adete kusurlu, eksiği olan insanlar gibi ele alınırlar. Sigaradan, alkol, uyuşturucuya kadar çok yaygın bir yaşam sapması, bozulması, yozlaşma söz konusu. İnsanı ve ahlaki değerlerden uzaklaşma söz konusu.

Bugün kapitalizmin merkezi Avrupa'dır. Herkes Avrupa'ya gitmeye çalışıyor. Yasal yollardan olmayınca yasadışı yollardan akın ediyorlar. Ama Avrupa'nın tortu işlerinde, uyuşturucu pazarında ya da fuhuş sektöründe çoğunlukla yoksul ülkelerden gelenler sermaye, araç olarak kullanılıyor. Kadın en çok sömürüyü açık bir kesim olarak, ele alınıyor. Görünürde kadın-erkek hakları eşittir, görünürde özgürlükler vardır, ama dediğimiz gibi o sistemi ayakta tutmak için işsizlik, yolsuzluk, yozlaşma, çürüme, fuhuş, uyuşturucu, alkol gibi alışkanlıklar yaygın. İstedikleri kadar mücadele etsinler ya da terapi merkezi açsınlar, ama sistem buna açık, bunu öğretiyor. Bu açıdan gençliğin şunu bilmesi gerekiyor; o tür yaşam ya da özgür birey, liberal toplum dedikleri, "isteyen istediğini yapar, istediği gibi yaşar" anlayışları gerçekten özgürlük anlayışları değildir. Daha da somutlaştırırsak çoğu genç 18 yaşına geldikten sonra birey olarak yaşıyor, yani ana-babadan kopuyor. Çalışmak zorundadır, çalışınca geliri belli, gideri belli. Sigortalanıyor, sigorta masrafları veriliyor. Öyle ki bir sendikal mücadeleye bile gidemiyor. Birey o kadar ilişkilerden koparılıyor ki, her şeyde devletle yüz yüzedir, her şeyi devlet eliyle, bürokrat eliyle halletmek zorundadır. Bütün gelir gideri banka üzerinden düzenleniyor. Her şeyin de bir masrafı

bir karşılığı vardır, bütün yaşam alanları böyle dolduruluyor. Barınma, beslenme, giyinme, ulaşım, iletişim masrafları bireyin bütün enerjisini ve zamanını alıyor. Birey çalışmadı mı aç kalır, devletin kapısına gitmek ya da ucuza çalışmak zorundadır. Bu haliyle emekliliğine kadar çalışır. Emekli olunca da, büyük oranda yalnızdır, etrafında kimseyi bulamaz. Yani torunlar, büyük aile, akrabalar iç içe değildir. Kendine bakamaz hale gelince de bir yaşlılar yurduna gider, emekli maaş da oraya aktarılır ve böylece ölene kadar orada yaşar.

Dikkat edersek büyük aileden, aşiretten, toplumsallıktan gidip bir yaşlılar yurduda yalnız başına ölmek var. Kapitalizmin bireyi küçükken nasıl ele alıp çalıştırdığı, nasıl ölüme gönderdiği, yolcu ettiği aslında iyice incelenirse; bu örneklerde çok iyi görülüyor.

Tarihsel perspektif içinde ele alırsak, toplumun en dinamik kesimi, haksızlığa en çok karşı çıkacak, en kolay isyan edecek, insani meziyetleri daha açık olan gençlik her zaman toplumsal muhalefetin, haksızlığa, zulme, baskıya isyan edenlerin yanındadır. Yapısı buna açıktır, çünkü gençlik toplumun tüm kesimlerini kapsıyor, ifade ediyor. Gençlik sadece toplumsal bir kategori değildir. Sadece ezilenler, yoksullar, köylüler, işçiler ya da küçük burjuvalar, burjuvalardan oluşmuyor. Toplumun bütün kesimlerinden oluşuyor. Bizim gibi ülkelerde genç nüfus çok yoğundur. Nüfusun yarısından fazlası gençlik kategorisine girer.

Gençlik hareketleri güçlü etkiler yaratabilir, davalar, toplumsal davalar yaratabilirler, ancak sistemi aşma, yeni sistem kurma, devrimleri başarıya ulaştırmada tek başına yetmezler. Yani böyle bir devrim de yoktur. Gençliğin ayaklandığı, örgütlendiği, sonuçlandığı bir devrim yoktur. Ama bütün devrimlerin dinamosudur, ana gücüdür, birçok yerde de öncü gücüdür. İşte en etkili gençlik hareketleri 20. Yüzyılda, 68 Avrupa öncü hareketleri, gençlik ayaklanmaları diyebileceğimiz emperyalizme, haksızlığa, doğmatik Sosyalizme hepsine de karşı çıkmış bir isyan vardı. Aynı yıllarda Türkiye'de büyük bir devrimci uyanış vardı. Mahirlerin, Denizlerin, İbrahim'in öncülüğünde tüm toplumsal muhalefete koşturan, kucaklayan, ona yetişmeye çalışan bir gençlik hareketi vardı. Çünkü başka devrimci hareketler yoktu, örgütlenmemişti. Toprak işgallerinden, fabrikalara, grevlere kadar, üniversite işgallerinde kadar bütün toplumsal dinamiklerin, muhalefetin içinde, önünde gençlik vardı. Ama Türkiye Cumhuriyeti, gerek iktidar anlayışı, gerek emperyalist sistem, NATO ile ilişkileri bunu biçti. 12 Mart müdahalesiyle gençlik liderlerini imha etti, hareketler büyük oranda tasfiyeye uğratıldı, bölündü parçalandı. 12 Eylül ile de var olanlar ezdirildi. Dikkat edersek büyük bedeller ödenmesine, büyük toplumsal dalgalanmalar yaratılmasına rağmen, aslında tasfiyesi çok kolay oldu. Rejimi de öyle çok uğraştırmadı. 12 Eylül geldi, bir hafta bile sürmedi, darmadağın etti, dozer gibi hepsinin üzerinden geçti. Halen 12 Eylül anayasasının yarattığı toplumsal şekillenme hakimdir. O döneme kadar gençlik daha idealisttir, daha toplumsaldır, örgütlenmeye açıktır, dinamiktir, araştırmaya yatkındır. Fakat siyaset tehlikeli hale getirilince, üniversiteler de kıskaca alındı, tüm toplum korkutuldu sindirildi, "kendini kurtar", "köşeyi dön" felsefesi pohpohlandı, öne çıkarıldı. Bu açıdan gençlik hareketlerinin, örgütlenmelerinin tek başlarına sonuç almaları mümkün olmuyor. Vietnam'da gençlik örgütü, hareketleri etkili oldu. Fakat daha sonra Vietnam İşçi Partisi örgütlendi Ho Chi Minh önderliğinde, öyle başarıya ulaştı.

Bu bağlamda ele alırsak aslında en çok incelenmeye değer ya da rol oynamış hareket PKK hareketidir. PKK bir gençlik hareketi olarak doğdu, bunu çok net olarak söyleyebiliriz. Aydın gençlik hareketiydi. Kürdistan'da felsefenin, ideolojinin, düşüncenin gelişme ortamı zaten yoktu. Kürdistan bastırılmış, işgal edilmiş, kontrole alınmış, ne yöne açılıp açılmayacağını tamamen askeri ve siyasi stratejiler etrafında planlanmış. Kapitalizm geliştikçe, Türk Devleti Kürdistan'da kendine güveni arttırdıkça, asimilasyonu hızlandırmak için okullar açtı. 60'lardan

Sigaradan, alkol, uyuşturucuya kadar çok yaygın bir yaşam sapması, bozulması, yozlaşma söz konusu. İnsanı ve ahlaki değerlerden uzaklaşma söz konusu.

sonra Kürt gençleri arasında okuyan sayısı artınca, üniversitelere gitmeye başladılar. 70'lere doğru, yükselen devrimci hareketin içinde yer aldılar. Deneyim kazandılar, dünyayı tanıdılar, dünyadaki olaylardan, gelişmelerden haberdar oldular ve öyle devrimci mücadeleye dahil oldular. İşte bu hareketlerden biri de PKK idi. Başkan Apo İstanbul, Ankara'da üniversite yıllarında ideolojik araştırmalar yaptı, düşünce oluşturdu. Bu düşünceler etrafında arkadaş grubu edindi, örgütledi, disipline etti. Böylece PKK'nin temelleri Ankara'da atıldı, sömürge merkezin, başkentinde. Bu da diğer sömürgelerle kıyaslandığında aslında doğal bir sonuçtu. Arkadaki sömürgelerde de öyle. O hareketlere öncülük edenlerin çoğu kapitalist metropollerde okuyan aydın gençlerdi. PKK bütün Kürdistan'ı, bütün Türkiye Cumhuriyeti sistemini, mekanizmalarını derinden sarstı, temellerinden sarstı. Bir gençlik hareketi olarak başladı, Kürdistan'da faaliyetlerini yaygınlaştırdı. Daha önce aydın devrimci gençliği aldı, eğitti, kadrolaştırdı, militanlaştırdı. Giderek gençlik hareketi olmaktan çıkmaya başladı. Mesela ilk arayışları örgütleme çalışmalarında bir gençlik birliği, gençlik örgütü kurma planı, tartışması var. Fakat daha sonra hareketin büyüdüğü görülünce, daha yeterli, daha kapsamlı, daha profesyonel bir örgütleme arayışı öne çıkıyor. Vietnam, Bolşevik Partisi, Sovyet devrimi başarıları var, onlardan da esinlenmiş, onlardan da haberdar bir gençlik grubu. Böylece 1978 yılında PKK'nin kuruluşuna gidildi. Ama dikkat edelim, PKK'yi kuranların hepsi Ankara'da çalışmalara başlayan, çalışmaları örgütleyen gruptu. Bütün çalışmanın öncüsü, dinamosu, düşünce gücü başta Önder Apo olmak üzere ilk gruptur. Kürdistan'dan da katılan arkadaşlar var, ancak yine de belirleyici olan dediğimiz gruptur. Kürdistan'dan katılanlar da Ankara'dan gelen gruptan daha yaşlı değildi, hatta daha gençti. Tamam bir gençlik grubu olarak PKK oluşturuldu, PKK'nin temelleri o kadrolarla atıldı. Günümüze kadar da aslında bu niteliğini korudu. Bugün HPG'yi bir gençlik örgütü olarak çok rahat tanımlayabiliriz. Binlerce gerillayı ele alırsak, yaş ortalaması çok çok gençtir. Yani gençlik örgütü olarak nitelemek yanlış değildir.

Gençlik örgütü gerilla ordusuna dönüştü. 40 yıldır Türkiye'de yenilmeyen siyasi, askeri, diplomatik, ekonomik, ideolojik güce kavuştu. Kürt toplumunu derinden sarstı, Kürt toplumunun büyük bir kesimini mücadeleye kattı, canlandırdı, harekete geçirdi. "Olmaz, yapılamaz" denilen bütün bu işler başarıldı.

Türkiye'de Denizlerin, Mahirlerin başlattığı ideolojik mücadele PKK öncülüğünde, şahsında Türk devletinin soykırımcı, inkarcı yüzünü açığa çıkardı, yani perdeyi yırttı, deşifre etti. Devlet kendini Ortadoğu'da önce, batılı, demokratik, Avrupa kurumlarını esas almış bir devlet olarak yutturmaya çalışıyordu. İşte binlerce profesörü, doçenti, akademisyeni üniversitelerde boy gösteriyordu, ama aslında ne kadar basit, ırkçı, faşist bir zihniyetin cenderesinde olduklarını, ona hizmet ettiklerini, onu sorgulamadıklarını, onunla hesaplaşmaya bile yanaşmadıklarını gördü. Türkiye'de ırkçılık olağanlaşmıştı. Tekçi sistem, tek devlet, tek millet, tek dil tanrı kelamı gibi, Kuranın ayetleri gibi akademik dünya açısından da kabul görmüştü. Bu açıdan PKK cumhuriyet ve toplumun bütün değer yargılarını sorguladı, sarstı. Her konuda yeni başlangıçların, yeni atılımların öncülüğünü yaptı, zeminini oluşturdu.

Bu gelişmeler dalga dalga bugün Ortadoğu'ya yayılıyor, dünyayı etkiliyor. Şengal direnişinden, Kobani direnişine

kadar bugün bütün dünya haberdar. Bugün işte DAIŞ'ın merkezi, başkenti Rakka daha çok Kürt hareketinin öncülüğünde kuşatılmış. Yani DAIŞ oraya kadar kovalanmış. Ortadoğu'da DAIŞ'ı durduran DAIŞ'ın yükselişini kıran asıl güç işte bu harekettir. Ondan sonra diğer devletler, güçler biraz cesaret aldı, zaman kazandılar, büyük koalisyonlar oluşturdular, fakat hala da Kürtler dışında aktif savaş güç yoktur. Farklı kombineler oluştursalar da, diyelim ki Amerika gibi güçler hava saldırılarıyla mücadele etse de, asıl savaşan Kürtlerdir. Onlar böyle bir mücadeleyi, böyle bir örgütü kaldıramıyorlar. Fakat Kürt hareketinin dünyayı, Ortadoğu'yu etkilemesi, sürekli ve bilinçli olarak engellendi. Bu konuda PKK eleştirilebilir. Kendi mekanını daha iyi kurabilirdi, kendini daha iyi taşıyıp tanıtabilirdi, kuşkusuz yapılacak başka şeyler vardı. Ama Amerika ve Avrupa baştan beri PKK'yi "terörist örgüt" olarak ilan ettiler, sınırlandırmaya çalıştılar. Onun devrimci kimliğini, geleneğini gördüler, örttüler. Türkiye, İran, Irak, Suriye Kürtleri kuşatan bu çember PKK hareketinin kendi toplumları içinde etkisini frenlemek istediler. Yoğun inkar, yoğun sansür uyguladılar. Avrupa basınında bile yaygın bir sansür vardı, PKK'ye kapatılmıştı. PKK Arap dünyasında, Ortadoğu'da en fazla gelişebilecek, alternatif olabilecek, devrimci silsileyi oluşturmayı savunuyordu. Bunu engellediler. Ama DAIŞ'a karşı yürütülen mücadeleyle hem Suriye, Irak gibi devletlerin kendileri yıkıldı, sistemleri çözüldü. Türkiye yıkılmamak için bugün can havli ile direniyor, "Beka sorunumuz var" diyor. İşte ordusunu Suriye'ye soktu, Amerika, Avrupa ve tüm dünyada Kürtler üzerine kıran kırana pazarlık yapıyor. İşi tehdit ve şantaja kadar götürüyor. "Ne olursa olsun, her şart altında Kürtleri durdurmam lazım" diyor. Birinci dünya savaşında Ermeniler, Asuriler, Rumlar ve diğerleri yok edildi. Kürtler yok edilme sürecine alındı. Bu "üçüncü dünya savaşı" dediğimiz süreçte de Türkiye o geleneği tamamlamak istiyor. Yani Kürtleri yine inkar ederek, statüsüz bırakarak, yok oluş süreci içinde tekçi yapılanmayı, stratejiyi deldirmeden egemen kılmak istiyor. Yani işte Erdoğan bugün Rabia olarak parti programına da aldığı "tek devlet, tek millet, tek bayrak, tek vatan" Kemalistlerin 1924-5'lerde kurduğu ideolojik çerçeveyi, devlet yapılanmasını Kürtlerin jenosit sürecinde eritilip yok edilmesini aynen sürdürmek istiyorlar.

Bu açıdan PKK'nin mücadelesi tarihi bir mücadeledir. Yani Ortadoğu'nun kültürel zenginliklerini, bu ulus-devletlerin parçalayıcı, mezhepçi, ırkçı, milliyetçi, halkları boğan, birbirine kırdıran, maddi kaynaklarını birbirinin aleyhine kullanan, çeteleşmiş, işgal ordularına dönüşmüş, polis devlet yapılarına karşı aslında tek seçenek, tek alternatif sunabiliyor. Bu kararlı ve iyi bir şekilde örgütlenirse PKK ciddi darbeler yemezse, hedeflerine giderek ulaşırsa kesinlikle Ortadoğu'da yeni bir devrimci dalganın, mevcut yapılanmaların dışında halklara bir yol açmanın, nefes borusu açmanın öncüsü olacaktır.

PKK'nin mücadelesi tarihi bir mücadeledir. Yani Ortadoğu'nun kültürel zenginliklerini, bu ulus-devletlerin parçalayıcı, mezhepçi, ırkçı, milliyetçi, halkları boğan, birbirine kırdıran, maddi kaynaklarını birbirinin aleyhine kullanan, çeteleşmiş, işgal ordularına dönüşmüş, polis devlet yapılarına karşı aslında tek seçenek, tek alternatif sunabiliyor.

Emperyalist ülkeler, işte bölgedeki

ulus-devletler statülerini korumak, nüfuslarını çıkarlarını güvenceye almak istiyorlar. Halklar mı yok olmuş, şehirler mi yıkılmış, kültürler mi bertaraf edilmiş onlar için hiç sorun yok. Yeter ki egemenlik oluşsun. Yüzbinlerce insan mı öldü hiç sorun değil. Dikkat edelim bölge sorunlarının hiç biri çözülmüyor. İşte "Arap Baharı" dedikleri ayaklanmalar, bazı hükümetler devrildi, Saddam gitti, Mısır'da rejim değişti, Kaddafi'yi öldürdüler. Ama ağır çelişkiler, ağır sorunların hiçbiri çözülmüş değil. Bu bataklıkta ya da devletlerin kirli ilişki oyunlarında DAIŞ türedi. Öyle oldu ki DAIŞ hepsini yutmaya başladı Ortadoğu'da, herkes için tehlike oldu. Bu tehlikeyi bertaraf etmek için de bula bula Kürtleri buldular. Büyük orduları vardı, her yıl yüz milyarlarca para harcıyorlardı silah donanımları için. Ama hiç biri DAIŞ'a karşı tutunamadı. Hep dışladıkları, sınırladıkları, sesini kısmaya çalıştıkları Kürtler Ortadoğu'yu DAIŞ belasından kurtardı. Avrupa'nın güvenliğini de aslında Kürtler sağladı. DAIŞ'ın bütün aktif unsurları Kobani savaşında, şimdiye kadar verdikleri savaşlarda ağır darbe aldı. Yoksa o tempoyla gitseydi şimdi DAIŞ bütün Ortadoğu'yu ele geçirmişti. Avrupa ülkeleri de orada öyle rahat oturamazlardı, yaşayamazlardı. Aslında hepsi günümüz dünyasında güvenliğini de varlığını da, selametini de PKK öncülüğünde yürütülen mücadeleye borçludurlar.

PKK'nin yarattığı büyük toplumsal dinamizm, devrimci alternatif, halkların birliğini kardeşliğini savunan, Ortadoğu federasyonunu, konfederalizmi savunan başından günümüze kadar bu kimliğinde ısrar eden, giderek geliştiren, dönüştüren, zenginleştiren bir çizgi izledi. Sonuçları belki bugün çok iyi görülmüyor, ya da bazılarının çok hoşuna gitmiyor, ama dediğimiz gibi bunlar zamanla daha iyi görülecektir.

Apocu gençlik nasıl ki Kürdistan devriminin öncüsü, motoru olmuşsa, gerilla gücü oldu, dağları zapt etti, zulüm duvarlarını yıktı, devlete kafa tutmaya cesaret etti, Türk ordusunu büyük bir batağa sapladı. Bu bir Apocu ruh eseriydi, Apocu-

lukta "olmaz" yoktur, zorluk yoktur, engel yoktur. Asıl olan özgürlük ve insanlıktı, insanda ısrardı, her şeyin merkezine insan ve öz güç konuldu. Bunun da büyük sonuçlar yarattığı ortadadır. Bugün PKK hareketi hiçbir devlete bağlı değildir. Tek bir devletin maddi veya silah yardımı ile çalışmasını yürütmüyor. Bütün devletlerle ilişki kurmaya da hazırdır, bütün devletlere karşı tavır almaya da hazırdır. Bu kimliğinden vazgeçmedi. Onun için Başkan APO ideolojik bağımsızlığı her şeyin önünde tuttu. Çünkü ideolojik bağımsızlığını koruyabilirsen, toplum dinamiğine dayanırsan, bütün mücadele araçlarını yaratabilirsin, bütün imkanları yaratabilirsin. Zor olabilir, yorucu olabilir, ama bağımlı olmaz, herhangi bir devlete bağımlı olmaz. 1975'de Barzani hareketinin tasfiyesi burada çok iyi bir örnektir. Amerika İran üzerinden destek veriyordu. İran Şahı Irakla anlaşınca yardımı, desteği kesti. Barzani Amerika'ya meşhur mektuplar yazdı. "Bizi de bir eyaletiniz olarak kabul edin" dedi. Sonuçta büyük bir trajik yenilgi, tasfiye yaşandı, peşmerge gücü dağıtıldı.

Ama PKK'nin tarihinde böyle pratikler yoktur. Böyle dayatmalar, zorlanmalar yoktur. Her zaman halkın öz gücünü esas aldı. İşte Apocu gençlik bu kimliği ve bu ideolojiyi esas alırsa başaramayacağı bir şey yoktur. İlk çıkışlar çok önemlidir. PKK'ye ruh veren, öncülük eden Kemal Pir, Hakki Karer gibi arkadaşları hiçbir zaman unutmamalıyız. Bunlar Kürt değillerdi, Kürdistan'ı görmemişlerdi. Türkiye'de sosyal şovenizm sol içinde yaygındı. Ama başkanı tanıyınca, ondaki ciddiyeti görünce Sosyalizme, devrime, Ortadoğu birliğine içten bağlandılar, inandılar, tereddütsüz Kürdistan'a gelip çalışmaya katıldılar ve büyük gelişmelere damga vurdular. Onun için de ilk hedef olan, ilk vurulan da Hakki Karer oldu. Bugün Ortadoğu'ya daha çok açılıyoruz. Fars, Kürt, Arap, Türk, Türkmen, Asuriler, Ermeniler, Ortadoğu'nun bütün toplumlarıyla, bütün kültürleriyle gerçekten bu tarihi mirasa layık biçimde buluşma, kavuşma, kucaklaşma, büyük bir Rönesans, aydınlanma Ortadoğu'da yaşanıyor. Başkanın

öncülüğü, ideolojik ve siyasi kapasitesi, bu hareketin birikimi mevcut ulus-devletlerin çürümüşlüğünü, mezhepçiliğini, ulusalcılığını, ırkçılığını ve faşizmi aşacaktır. Bunlar toplumsal sorunları ağırlaştırdılar, çözemediler. Halkları birbirine yaklaştırma yerine sürekli uzaklaştırdılar, sürekli düşmanlık ve çatışma tohumları ektiler. Bütün bunlara son verecek zihinsel, ideolojik yeni akım, bir dalga olarak PKK bu rolü oynayacaktır. Bu anlamda Apocu gençlik hayallerini büyük tutmak, enerjisini devrime akıtmak, kimliğini Apocu tarzda inşa etmek durumundadır. Bunlar olursa hiçbir engel önümüzde duramaz.

Demokratik Ulus'la perspektifiyle öncülük rolümüzü geliştirmek durumundayız. Dediğimiz gibi mevcut sistemden en çok etkilenen gençliktir. En kolay örgütlenebilen, karşı çıkarılabilecek olan da gençliktir. PKK de bir gençlik hareketi olarak doğdu. HPG bir gençlik gerilla örgütü olarak mücadelesini yürütüyor. Bir demokratik toplum-ulus kurulacaksa, herhalde toplumun en geri kesimleri veya yaşlılar sınıfı ile bu iş yürütülmeyecek. PKK var, PKK öncülük ediyor, Önderlik ideolojik, teorik-pratik öncülük yapıyor. Ama bunun ana gücü, dinamosu, pratikçisi de doğal olarak gençliktir. Yeniye açık, yeniyi savunabilecek, ütopyalarına, iddialarına bağlı kalabilecek kesim gençliktir. Gençlik nasıl ki devrimin temel gücü ise, yeni toplumun da kurucu gücüdür. Kendini eğittikçe, kendini örgütledikçe, yüzbinlerce genç nüfusu bağrında topladıkça, bunun kadrosuyla, enerjisiyle, dinamizmiyle topluma ruh verecek, topluma öncülük edecek, demokratik toplumun inşasında öncü rolü oynayacaktır.

Genç kadın, -genç nüfusun tümünü katıyoruz buna- kadının içinde olmadığı bir devrim, gerçek bir devrim değildir. Bu artık bir saptama olmanın ötesinde, realiteden çıkan bir sonuçtur. Çünkü biz Çin'de, Sovyet devriminde gördük. Muazzam devrimci atılımlar yapıldı, tarihin en büyük devrimleri gerçekleştirildi, dünyayı sarstılar, egemen oldular, istedikleri gibi toplumu eğittiler, istedikleri kadar kadro oluşturdular. Ama gerçek anlamda kadın toplumda özgürleşmeyince, dinamikleri harekete geçirilmedikçe, yine toplumsal inşaya öncülük etmedikçe Sovyetler tökezledi. Kadının rolünü burada çok iyi görmemiz lazım. Kürdistan'da bir savaşı, direnişi yürütüyorduk. Ama kadın aktifleşmedikçe, içinde yer almadıkça Kürt toplumu bu kadar etkilenmezdi, harekete geçmezdi. Yüzbinlerce, milyonlarca kadın, erkek alanlara, meydanlara dolmazdı.

DAIŞ dini kullanarak ölüme giden yüzlerce binlerce insan eğitti, kazandı. Ama kadını nereye aldı, çok geriye attı, kapattı, yok saydı. Erkekler dünyasını daha çok öne çıkardı, egemen kıldı. Onun için hiç kimse için çekici olmadı, cazibesi olmadı. Ne kadar "şeriat" da dese, "en iyi dini ben kuruyorum" da dese, sonuçta erkeklerle sınırlı kaldı, toplumsallaşmadı ve giderek yıkıldı, yıkıma gitmek zorunda da bıraktı. Her konuda insanlığa ters, insanlık değerlerine düşman, onunla uyuşmayan, insanların inançlarını, kültürlerini yok sayan, toplumu toplum yapan değerlerden koparacak kadar insanlıktan çıkmış bir akım. Alternatif olma şansı yoktu zaten.

Bu boyutlar dediğimiz gibi çok farklı araştırma inceleme konusudur. Çok daha da üzerinde konuşulup tartışılacak da. Bizim anlatmak istediğimiz, demokratik toplumların yaratılmasında, kadının mutlaka olmazsa olmaz biçiminde devrimci mücadeleye dahil edilmesidir. Ama öncü düzeyinde, sözde devrime güç akıtma, güç verme anlamında değil, devrimi kalıcı kılma sürekli kılma adına kadın mutlaka öncü düzeyinde, örgütçü düzeyinde katılmalıdır, rolünü oynamalıdır. Başka bir biçimde devrimi güvenceye almanın, toplumu dönüştürmenin imkanı yoktur. Bu açıdan genç kadın örgütlülüğü demokratik ulusta eğitilmiş, kadrolaşmış, örgütleyen, direnen bir güç olmanın ötesinde toplumu dönüştürmeyi, yeni toplumu yaratmayı hedeflemeli. Yeni egemenliklere, yeni saptırmalara kapıları kapatacak, gerçek anlamda kadın bakışını aşılayan, kadın eksenli bir demokratik ulus örgütlemesi ancak genç kadının aktif biçimde rolünü oynamasıyla mümkündür. Eğer kadınlar devrime dediğimiz

Apocu gençlik nasıl ki Kürdistan devriminin öncüsü, motoru olmuşsa, gerilla gücü oldu, dağları zapt etti, zulüm duvarlarını yıktı, devlete kafa tutmaya cesaret etti, Türk ordusunu büyük bir batağa sapladı. Bu bir Apocu ruh eseriydi, Apoculukta "olmaz" yoktur, zorluk yoktur, engel yoktur.

boyutta, yani öncü düzeyinde katılırsa bu toplumsal değişimde de tüm kapıların açılması anlamına gelir. Çünkü en basit hesapla toplumun yarısı kadındır. Toplumun yarısı özgür değilse, eziliyorsa, dışlanıyorsa var olan erkekler dünyasıyla da adalet, eşitlik, özgürlük kurulamaz. Savaşları kazanabilirsin, ama devrimin hedeflerine ulaşamazsın. Sonuçta bu devrim yenilgiye, tasfiyeye uğrar, bütün emeklerin, bütün mücadelelerin Sovyet örneğinden de çıkarılan derslerle heba olmaması, tasfiye olmaması için kesinlikle genç kadının tarihsel rolünü, toplumsal öncülüğünü, dönüştürücü rolünü oynaması gerekir, buna aday olması lazım, kendine güvenmesi gerekir. Bu görevleri başkasına devredemez, erteleyemez, kimse insana özgürlük vermez. Özgürlük uğruna mücadele edilen, kazanılan bir olgudur.

Demokratik ulus yaratılırken, o ulusun örgütlenmesini, varlığını koruyacak öz savunma dinamiklerini kurmamız gerekiyor. Bunu yaparken tarih ve toplum bağlantıları, iktidar ve devlet bağlantı ve ilişkilerini gözden kaçırmamak gerekiyor. Güncel olarak aslında birçok şey artık bilinir, görünür oldu. İletişim kanalları, aygıtları çok gelişti, dünyada olup biten her şey anında öğrenilebiliyor. İlgisi olan, kendini eğiten insanlar bunları çok iyi görür. Ulus-devletler günümüzde toplumların gelişimi önünde en büyük engeller durumuna geldiler. Bir Türkiye'yi ele alalım. En iyi tanığımız, izlediğimiz ülke olduğu için söylüyorum. Devlet dev gibi şişirilmiş bir polis ve asker teşkilatını besliyor. Toplumun tüm gözeneklerinde sürekli bir istihbarat örgütlemesi var. Tarikatlar, vurgunculuk, soygunculuk, hazine imkanlarını kendi arasında paylaştırma, iktidara taban oluşturacak sermaye gruplarını yaratma. Bütün bunlar sıkıyönetim ve olağanüstü hallerle, tehdit ve zorla toplumdan çalınan paralarla kurulan büyük televizyon kurumlarıyla sürekli toplum kuşatılmaya, bilgi kirliliği, kuru propaganda ile önünü göremez hale getiriliyor. Buna rağmen örgütleniyor ve direniyorsa öldürülmeye, tutuklanmaya, hapse atılmaya çalışılıyor. Ortadoğu'da muazzam enerji kaynakları, büyük zenginlik kaynakları var. Her taraf kan gölü içinde. Bu devletlerin oyunları, kirli politikaları sonucu DAIŞ gibi çeteler türetildi. Büyük zenginlik kaynakları Amerika'ya, Avrupa'ya akıtılıyor, silah olarak, ölüm aygıtları olarak bölgeye taşınıyor. Dünyanın dengesi de olumsuz etkiliyor, yıkım ve tahribatı sadece Ortadoğu ile sınırlı kalmıyor.

Popüler kültür, pop müzik çok yaygın batıda, bütün dünyayı etkiliyor. Bu konuda kurulmuş özel televizyon kanalları var, internet çok yaygın olarak kullanılıyor. Gerçekten bir tüketim sanayi durumuna geldi. Halkların derin tarihsel birikimi, mirası, kültürleri artık bunlar karşısında direnemiyor. Kapitalizm bu ülkelere girince, istihbaratıyla, silah satışıyla, sinemasıyla, hamburgeri ile, colası ile, pop müziği ile bütün o tarihi mirası ya da birebir halkları koruma, sahiplenme, onlarla kültürlerini kabul ederek barış içinde bir arada yaşama gibi bir derdi yok. Kar amaçlıdır, nerede ne kadar kâr varsa, nerede ne kadar ele geçirirse; toplumu, doğayı tahrip etme pahasına her türlü yozlaşmaya yol verecek çalışmaları yürütüyorlar. Sanat bugün yine öyledir, tam bir toplum boşaltma, toplum saptır-

ma, toplumu köklerinden koparma tarzına dönüştü, sanayi sektörüne dönüştü. Parası olan üretim yapabiliyor, tiyatro açabiliyor, televizyon kurabiliyor. Yoksa kapılar devrimcilere, demokratlara, halk sanatçılarına kapatılmış durumdadır. Türkiye'nin büyük şarkıcıları ya da türkücüleri çoğunlukla Kürtlerdir. Bunlarda Kürt müziğini çalarak, Türkçeye çevirerek yapıyorlar. Burjuva yasalarına göre ne bir telif hakkını ödüyor, ne de nereden alıntı yaptığını söyleme ihtiyacı duyuyorlar. Bu kültür; sinema dizileri ile ırkçı, faşist, halkı toplumsal gerçeklerden koparan, ütopik, hayatla bağı olmayan, hayal dünyalarını çarpıtan bir yayıncılık var dünya çapında. Mesela internet, televizyonlar olumlu kullanılırsa, halkları doğru aydınlatma, bilinçlendirme, eğitme, kültür alışverişinde köprü rolü oynama olursa dünya büyük oranda olumlu değişir. Fakat yapılan o değildir. İnternetin kendi araştırmalarına göre, yüzde 80'i amaç dışında kullanılıyor. Her türlü ilişki, her türlü bozuk-yoz ilişki her kullanıma açıktır yani, herkes ona ulaşabiliyor. Hayata girmek, hayatla uğraşmak, hayatı değiştirmek, hayatın tadını çıkarmak yerine, insanlar zamanlarının çok önemli bir kesimini internet başında, televizyon başında geçiriyor. Zaten onun için "sanal alem", "sanal dünya" diyorlar. Gerçekten koparılmış bir yaşam ilişkisi, mücadele edeceğine, mücadeleden kopmuş insanlar yığını, aptallara, şaşkınlara, sarhoşlara dönmüş bir toplum yaratmak istiyorlar. Burada estetik, etik değerler, insanın özü, emekle, sevgiyle, özgürlükle bağı çok geri plana atılıyor. "olursa da olur, olmazsa da olur" kabilinden ele alınıyor. Öyle olunca da zaten pratikte olmaz oluyor. Çünkü parayı getiren, popüler olan ya da meşhur olan devletin önünü açtığı, benimsediğidir. Ahlak, özgürlük, öz güç doğal olarak öne çıkmaz. Bunlar unutulan değerler olur. Dürüstlük, temizlik, saflık "aptallık" olarak tanımlanır. Yeni nesillerin gözünü uyanıkların, açıkgözlülerin, vurguncuların, yalancıların dünyasına açar, onun içinde büyür.

> kadın aktifleşmedikçe, içinde yer almadıkça Kürt toplumu bu kadar etkilenmezdi, harekete geçmezdi. Yüzbinlerce, milyonlarca kadın, erkek alanlara, meydanlara dolmazdı.

Kapitalist sistemi biraz böyle tanımlayabiliriz. Mesela Türkiye'de 1970'lerde yetişen kuşaklar o devrim heyecanı, coşkusunu ayakta tutanlar ile, işte günümüzde kapitalist toplumda, kapitalizmin daha çok geliştiği Türkiye'nin büyük şehirlerindeki gençlik kuşağına bakalım. Arada dağlar kadar fark var. Ütopyaları, iddiaları öldürülmüş, içi boşaltılmış bir gençlik yetiştirildi. Tüketim kalıplarına sıkıştırılmış insanlar üretiliyor sistem tarafından. Aslında insan yetiştirme en büyük sanattır ya da en önemli iştir, en büyük yatırımın insana yapılması gerekir. Teoride bu çok söyleniyor, ama insan yetiştirilmiyor, kapitalist sistem için çalışan, ona biat eden, kâr aracına dönüşen insanlar üretiliyor. Adeta bir fabrikadan çıkmış gibi, tek tipleştirilmiş, nasıl ki "tek, millet, tek devlet, tek bayrak" diyorsa, aslında ideolojik olarak da homojenleştirilmiş, tek tipleştirilmiş bireyler isteniyor. Devlet bir fabrika gibi böyle birey üretiyor. Mesela Erdoğan bugün ne diyor? İşte "dinini bilen, kültürünü bilen nesil yetiştireceğiz" diyor. Fethullah da "Altı nesil" diyordu. Ama işte bugün birbirlerini öldürecek hale gelmişler. Birbirleri hakkında her türlü yalanı söylüyor, komplo düzenliyor, kan döküyorlar. Kürtlerin insanca yaşam arayışları kanla, şiddetle, müthiş ideolojik-psikolojik savaşla karşılık buluyor. Din yıkım, ölüm, köleleştirme aracı olarak müthiş kullanılıyor. İşte onların yetiştirdiği ya da öğrettiği insan tipi böyle tiplerdir.

Kürdistan gençliğinin, dünya gençliğinin gerçekten tarihe merak sarması lazım. Tarihi öğrenmesi gerekiyor, kendi

ulusunu, kültürünü, gelişim süreçlerini, toplum dinamiklerini bilmelidir. İnsan toplumsuz olamaz, toplumsuz insan olamaz. İçi boşaltılmış insancıklar yığını olur. Üretimsiz, doğasız bir toplum yoktur. Öyle çalıp çırpan, yarısı işsiz, yarısı iş peşinde koşan, yarısı aybaşını zor getiren insanlar, yalan-dolan, birbirini vurmaya kadar aç gözlülük kışkırtılıyor. Böyle bir toplum yıkılacak toplumdur, iflas etmiş bitirilmiş bir toplumdur. Onun için kapitalizme "Toplum kırım uyguluyor, toplum kırımı temsil ediyor" diyoruz. İnsanlar doğayla, toprakla iç içe olmazsa, üretmezse; onun estetiği, öz kimliği, öz gücü, yani insan olma, emeğe dayanma, ahlaki ölçüler, estetik, öz kültür, öz güven olmaz. Bunu derken kimsenin diğer kültürlere, dünya mirasına kapalı olma anlamında değildir. Ama egemenlere, iktidara teslim olmama, onların bize empoze ettiğini kabul etmeme anlamında daha çok öz kültüre vurgu yapılıyor. Bütün halkların, toplumların tarihi bir geçmişi, mirası vardır. Toplumlar tarihi oluşumlardır, öyle kısa sürede olmaz yani. Orada burada dükkânlarda satılan, kurulan fabrikalara benzemezler. Bir tarihsellik var, maddi-manevi tarihi bir birikim var. Kürtlerin yazılı edebiyatları yok, yok ettiler, hafızasını sildiler, ama Kürtlerin mesela destanları, kilamları az mı önemsizdir, az mı toplumu anlatır? Kahramanlıklarını, acılarını, özlemlerini, aşklarını bütün toplumlarda anlatıldığı gibi anlatırlar. Tüm toplumlar öyledir. Köksüz, kültürsüz bir toplum yoktur. Yüzlerce yıl doğayla kurduğu bir bağ vardır ve onun dili, sanatı, şarkısı, türküsü, destanı vardır. Bunu küçümsememeliyiz. Üniversite kantinlerinde ya da işte internet alemlerinde kimse kültür öğrenmedi. Kapitalizm, var olan kültürün bile anlamını kurutuyor, sektöre, maddiyata dönüştürülmüş, paraya çevrilmiş bir iç kurutma, iç boşaltma operasyonu var.

Bu açıdan Kürdistan gençliğinin kendi öz kültürünü sahiplenmesi gerekir. Kültürel yabancılaşmayı kesinlikle ret etmelidir. Kapitalist şehir yaşamına, kültürüne kucağına koşmaya son vermelidir. Orada dünyaya gelebilir, orada yaşamak zorunda olabilir, ama doğasıyla, tabiatıyla, tarihiyle, kimliği ve kültürüyle buluşma savaşı vermelidir.

Bu temelde ele aldığımızda bir toplum bütün canlılar gibi kendini savunmak zorundadır. Bütün canlıların savunma mekanizmaları vardır. Yoksa yaşam olmaz, yaşam da en önemli varlık ve değer olduğuna göre, bütün canlıların yaşama karşı büyük hassasiyetleri vardır. Kimse diğer canlıların ölümü karşısında kayıtsız kalmaz, tehlikeyi gördüğünde hepsi ayaklanır, tüm yeteneklerini sergilerler. Aynı şey insan toplumu, insanlar için daha da geçerlidir. Çünkü insanların anlam dünyası gelişmiş, bilinç düzeyi yüksek, olanı biteni ölçüp biçecek varlıklardır. Uluslar da öyledir, uluslar var olacaksa kendine göre bir sistem kuracaksa, örneğin özgürlük, adalet, eşitlik, insan hakları, kültür olur. Buna hem içten hem dıştan saldıranlar olur. İçten egemenler, dıştan da emperyalist, kapitalist güçler ortaklaşarak sömürüyü derinleştirmek isterler. İç egemenlerin dış desteğe ihtiyacı vardır. Dış destekçilerin de iç işbirlikçilere ihtiyacı var. Dolayısıyla onlar birleşirler, toplumların savunma güçlerini kırmaya, dağıtmaya, iktidar gruplarını topluma egemen kılmaya çalışırlar. Biz de toplumsal kazanımlarımızı, demokrasi ve özgürlük alanlarımızı kaybetmek istemiyorsak, geliştirmek hedefinde isek, o zaman bunu korumamız da gerekiyor. Toplumun savunma kolunu, öz dinamiklerini, savunma gücünü örgütlemeliyiz. Bunun öncüsü de yine gençlik olacaktır. Yani temel örgütü, öncü gücü gençlik olacak. Gençlik olmadan ordu olmaz, gençlik olmadan gerilla olmaz, gençlik olmadan toplumsal savunma olmaz. Kadın-erkek gençlik nasıl ki toplumsal devrime, değişime öncülük edecekse, doğal olarak onun savunmasına da öncülük edecektir. Bunun başka bir açıklaması ya da izahı olmaz. Gençlik savunmayı üstlenmezse ya da burada öncü rol oynamazsa, kendisini örgütlemezse, başkaları bu işi başarıya götüremez.

TOPLUM KIRIMIN GENÇLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Toplumsal kategori olarak gençliğin doğru anlaşılması ve var olan toplumsal yapılar içerisinde rolünün açığa çıkarılması, toplumların özgürlük seçeneğine yürümesi açısından son derece önem arz etmektedir. Hem tarihsel hem de güncel olarak gençlik bir toplumsal kategori olarak nasıl bir rol oynar? Egemenlikli sistemlerin derinleşmesinde ve kendini sürdürebilmesinde gençliğin kontrole alınması ve toplumdaki özgürlük arayışları karşısında oynadığı rol? Tarihten günümüze bilgi-güç-iktidar üçlemesinin gençlerin denetlenmesinde oynadığı rol ve misyon toplumsal etkileri nelerdir? Egemenlikli sistemlerin kendini var etmesi ve korumasında, başlangıçtan günümüze eğitim nasıl bir rol oynar? Günümüz kapitalist çağda bilgi iktidar ilişkisi ve gençlik üzerindeki etkileri nelerdir? Günümüzde toplumsal yapıların anlaşılmasında ve gençliğin içinde bulunduğu durumun açığa çıkarılmasında toplumsal gelenek nasıl bir etki gücüne sahiptir? Konuya ilişkin soruları çoğaltabiliriz. Aileden başlayarak, ilkokuldan, üniversite ve akademilere, oradan bilim insanı olmaya kadar bir bütün gençlerin toplumsal yaşama hazırlanmasında kurulu düzen, başta zihniyet dünyamızda olmak üzere yaşamımızın bütün evrelerine müdahale etmektedir. En özgürüm diyen kişi ya da grupların dahi sistemin zihniyet yapısını aşmadan hazırlanan yaşamın dışına çıkma şansları yoktur.

Günümüz toplumunun anlaşılması ve toplumsal yapı içerisinde özgün olarak gençliğin durumunun anlaşılması açısından erkek egemenlikli sistemin başlangıcını bilmekte yarar vardır. İlk olması ve daha sade olması açısından sonraki evrelerin anlaşılması açısından günceliğini korumaktadır. Önderlik; Hiyerarşik toplumda tecrübeli yaşlıların gençler üzerinde kurduğu baskı ve bağımlılaştırmadan da önemle bahsetmek gerekir. Jerontokrasi diye literatüre geçen bu konu bir gerçektir. Tecrübe yaşlıyı bir yandan güçlü kılarken, diğer yandan yaşlılık onu gittikçe zayıf, güçsüz kılmaktadır. Bu özellikleri yaşlıları, gençleri kendi hizmetlerine almaya zorlamaktadır. Zihinlerini doldurarak bu işlemi geliştirmektedirler. Tüm hareketlerini kendilerine bağlamaktadırlar. Ataerkillik bu olgudan da büyük güç almaktadır. Onların fiziki güçlerini kullanarak dilediklerini yaptırabilmektedirler. Gençlik üzerindeki bu bağımlaştırma günümüze kadar derinleşerek devam etmiştir. Tecrübe ve ideolojinin üstünlüğü kolayca kırılamaz. Gençliğin özgürlük istemi kaynağını bu tarihsel olgudan almaktadır. Yaşlı bilgelerden günümüz bilim adamı ve kurumlarına kadar gençliğe stratejik, hassas denilen bilgilerin en can alıcı kısmı verilmez. Verilenler daha çok onu uyuşturan ve bağımlılığını kalıcılaştıran bilgilerdir. Bilgiler verildiğinde uygulama araçları verilmez. Sürekli bir oyalama değişmez bir yönetim taktiğidir. Kadın üzerinde kurulan strateji ve taktiklerle ideolojik ve politik propaganda ve baskı sistemleri gençler için de geçerlidir. Gençliğin her zaman özgürlük istemesi fi-

ziki yaş sınırından değil, bu özgül toplumsal baskı durumundan ileri gelmektedir. Ayyaş, toy delikanlı kavramları gençliği küçük düşürmek için uydurulan temel propaganda sözcükleridir. Yine hemen cinsel güdüye bağlamak, serkeşliğe çekmek, ezbere katı doğmalara bağlamak, gençlik enerjisinin sisteme yönelmesini engellemek ve düzeni sağlamakla bağlantılıdır.

Günümüzde de toplumların gençlere yaklaşımı ilk kodlarından kaynağını almaktadır. Gençliğin bilinçlenmesi, sorgulayan pozisyona gelmesi ve örgütlü bir yaşam peşinde koşması bir bütün sistem tarafından tehlikelerin en büyüğü olarak görülmektedir. Bu durum eşitlik özgürlük ve hata sosyalizm adına yola çıkan hareketler açısından da benzer yaklaşımlarla karşılanır. Nasıl ki en iyi evlat Anne ve Babasının dediğinden çıkmayan evlat ise en iyi yurttaş devletinin belirlediği çerçevede yaşayan ve ona hizmet eden yurttaştır. Benzer durum sol hareketler açısından da geçerliğini korumaktadır. Sürekli verili kurallar ve belirlenmiş yollarda yaşam ön görülmekte aksi dinde günah, devlete yasak ve toplumdan dışlanma sebebi sayılmaktadır. Oysa günümüzde toplumlar ve inançların gelişimi, özgürlük arayışlarının derinleşmesinin temelinde sürekli verili sistemin dışına çıkarak var olanı eleştirmek ve hata ona karşı çetin mücadelelerden geçmektedir. Aile ve kurulan düzenlerin korunmasına ilişkin bütün öğüt ve kuralarına rağmen kendi çıkışlarının da dahil olmak üzere kurulu yaşamın reddi yada eleştirisi temelinde gelişmiştir. Hz Musa'nın en büyük savaşı verili Yahudi geleneklerine karşı olan savaşıdır. Bu savaşta babalar ve oğulların biri birini boğazlaması sonucu Musa kendi sistemini oturtmuştur. Aynı örnek Hz. İsa içinde geçerlidir. Eski toplumsal geleneklerin çürümüşlüğüne karşı en çarpıcı örneklerden biride Hz. Muhammed örneğidir. İslamiyet'tin zaferi arkasında gelenekçi topluma karşı verilen keskin mücadele yatmaktadır. Arap aşiret yapısını parçalamış ve Aile fertleri iki karşıt cephede gözünü kırpmadan bir biriyle savaşmıştır. Bunun sonucu toplumda yenilikler ortaya çıkmıştır.

Örneklerde de açığa çıkan ortak özelik savaştıkları geleneklere karşı savaşta başarılı olmalarına rağmen yine geleneğe sarılmaları durumu olmuştur. Günümüzde daha sistemli ve etkili bir şekilde gençliğe müdahale edilmekte ve gençlik sürekli kontrol altında tutulmaktadır.

Bilgi çağı iddiasına rağmen, başta gençlik olmak üzere toplumun en çok bilmebilgiden uzaklaştığı dönemi yaşamaktayız. Bilinç çarpıtılması, bilimin aşırı parçalı yapısı ve bilmenin aşırı formlara ayrılması var olanın anlaşılması, tıkanıklıkların aşılması ve alternatifinin açığa çıkarılmasını fazlasıyla önlemektedir. Gençlerin daha doğmadan onlar için hazırlanan ve planlanan bir yaşama gözlerini açması, anaokulu, ilk ve ortaokul, lise ve üniversite ve ardından iş ve aile sahibi olmaları dahi hesaplanmıştır. Artık verili toplumun başarılı bir üyesi olmak için iyi bir evlat, dürüst bir yurttaş olması, başarılı bir öğrenci ve iyi bir iş sahibi olması gerekmektedir. Çocukluktan başlayarak ona çizilen bu yolda sürekli çaba göstermesi gerekmektedir. Farklı arayışlar ayyaşlık, ahmaklık ve avarelik olarak tanımlanır ve toplumdan dışlanma sebebi sayılır. Bu koşullarda yetişen bir insandan özgür olmasını beklemek kadar yanıltıcı bir durum olamaz.

Önderlik; "Özgürlüğe yürüyen bir gençliği tutmak zordur. Gençlik sistemlerin başına en başta bela olan kesimdir. Tarih boyunca bu çok iyi bilindiği için, eğitim adı altında gençlik kurban edilmekten tutalım, akla hayale gelmez uygulamalara tabi tutulmuştur. Hiyerarşik toplumun yükselişinde kadından sonra gençliğin bu duruma düşürülmesi belirleyici rol oynar. Gençliği kontrole alan düzenin kendini en güçlü hisseden düzen sayması boşuna değildir. Daha sonraki devletçi toplum sistemlerinin tümü gençliğe benzer bir uygulamayı dayatacaklarıdır. Zihni böyle yıkanan gençlik her işe koşturulabilir. Savaş dahil en zor işi meslek edinebilir. En önde tüm zor işlere sürülür. Özcesi yaşlıların zaaf ve gücünden kaynaklanan gençliği bağımlılaştırma ve güdümleme ilişkisi hızından ve yoğunluğundan hiç kaybetmeden hakim sistemlerin en güçlü sürdürücüleri kı-

lınmışlardır. Tekrar vurgulamalıyım: Gençlik fiziki bir olay değil toplumsal bir olaydır. Tıpkı kadınlığın fiziksel değil toplumsal bir olgu olması gibi. Bu iki olay üzerindeki çarpıtmaları kaynağına inerek açığa çıkartmak sosyal bilimin en temel görevidir.

Bu kapsama çocukları da almak gerekir. Zaten kadını ve gençliği tutsak kılan, çocukları da dolaylı olarak dilediği sistem altına almış sayılır. Çocuklara hiyerarşik ve devletçi toplumun yaklaşımının çok çarpık yönlerini açığa çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Çocukların anadan ötürü doğru temelde eğitilmemeleri, sonraki tüm toplumsal gidişatı çarpık ve yalancı kılar. Çocuklar üzerinde de muazzam bir baskı ve yalanlamaya dayalı eğitim sistemi kurulur. Çok çeşitli yöntemlerle sistemin daha beşikten bağımlıları haline getirilmeye çalışılır. Yedisinde neyse yetmişinde de o olur deyişi bu gerçeği dile getirmektedir. Çocuklara doğal toplumun özgür yaklaşımı hep bir hayal olarak bırakılır ve bu hayallerini yaşamalarına hiç izin verilmez. Çocukları doğal hayallerine göre yaşatmak en soylu görevlerden biridir."

Özcesi önceden çizilmiş egemenlikli ataerkil toplumun birer erkeği ve kadını olma temelinde bir yaşama gençler adım atıyor. Önceden bir genç erkeğin sınırları, konuşma tarzı, giyimi ve yemek yeme tarzına kadar belirlenmiştir. Her şeyi ile tam bir erkek olması egemen toplumun bir erkeği olması için toplum ve devleti çalışmaktadır. Babasının oğlu, devletinin iyi bir yurttaşı, askeri, işçisi-memuru özcesi hizmetçisi olabilmesi içindir. Aileden, okula bir bütün toplumsal cinsiyetçiliğin hakim olduğu koşullarda gençler şekilleniyor. Kadın içinde aynısı geçerlidir. İyi bir kadın nasıl olur, nasıl yürür, ne giyer ve nasıl konuşur özcesi ayağındaki tırnağından, saçının teline her şeyi toplum tarafından belirlenmiş durumdadır. Bir genç kadının başı bağlanma sürecine kadar ağır bir kontrol ve gözetim altında kalır. Sonrası da artık kocanın sınırsız hizmetçisi konumudur. Aksi bir düşünce bile cezalandırılması için yeterli bir sebeptir. Onun için toplumsal yapı içerisinde gençliğin şekillenmesinden söz ederken genç kadılar açısından

Tecrübe yaşlıyı bir yandan güçlü kılarken, diğer yandan yaşlılık onu gittikçe zayıf, güçsüz kılmaktadır. Bu özellikleri yaşlıları, gençleri kendi hizmetlerine almaya zorlamaktadır. Zihinlerini doldurarak bu işlemi geliştirmektedirler.

daha zorlu bir süreçten söz etmek ve daha ağır bir toplumsal baskını var olduğunu bilmek gerekir. Hem erkeğin hem de kadının giyiminden yürüyüşüne her şeyleri cinsiyetçi yaklaşımlarla belirlenir. Önceden belirlenmiş yaşamları yaşamaları onların iyi evlat, doğru yurttaş oldukları anlamına gelir. Bu duruma aykırı bir davranış yada özgürlük arayışı toplumdan kovulma yada aforoz ve hata öldürülme sebebidir. Hele hele devrimci seçeneklere yönelme günahına girmiş ise kesin öldürülme sebebidir.

Bütün özgürlük ve demokrasi iddiasına rağmen Avrupa'da toplumsal sorunlar ala bildiğine ağırlaşmıştır. Özellikle gençliğin yaşama katılımı toplum içerisindeki yeri ve rolü aşırı nesneleştirilmiştir. Bütün özgürlük ve özellikle birey özgürlüğü iddiasına rağmen batı liberalizmi koca bir aldatmacadır. Özgürlük adına gençliğe sunulan proje yaşamlarla, kapitalizmin hiçbir sistemde olmadığı kadar gençliği zapturapta altına almaktadır. Daha derinlikli bakıldığında bütün özgürlük ve demokrasi adına söylenen sözlere rağmen Hindistan kast sisteminden daha ağır bir kast sistemiyle karşı karşıyayız. Devlet bürokrasisi ve şirketler arasında oluşan ihtiyaçları karşılayacak kişiler yetiştirilmektedir. Daha doğumdan ölüme çizili bir yaşam ve proje ürünü olan insan yani makineleşen insan yetiştiriliyor. Makineleşen insan en iyi kapitalizme hizmet etmektedir. Oluşan rol modellerine dahi baktığımızda falanca şirketin CEO yada falanca

futbolcu, Hollywood yıldızı biçiminde sunulmaktadır. Bu durumda gençliğin hedefi ve enerjisi sistem için ve sisteme hizmet temelinde yönlendiriliyor. Buna karşı farklı yaşam arayışlarını etkisizleştirmek ve sistem karşıtına dönüşmesini engellemek için sahte özgürlük alanları sunulmaktadır. Buna en bariz örnek gençlerin uyuşturucu kullanma alanları vb. alanlar.

Özellikle geleneksel toplumun parçalanması gençlerin daha da savunmasız kalmasını beraberinde getirmektedir. Devlet koruması ve yasal güvence adına ortaya atılan iddiaların özünde gençliği her türlü sistemin içinde ve hizmetinde tutmak amaçlı yasalar ve uygulamalardır. Öne sürüldüğü gibi ilerici değil, aksine birey özgürlüğü denilen olgunun uygulaması bireyi savunmasız ve çaresiz bırakmaktadır.

Ortadoğu ve Kürdistan toplumlarında gençliğin durumu daha farklı bir çözümlemeye ihtiyaç duymaktadır. Özellikle toplumsal devrimlerin yaşandığı ve savaşlarla toplumsal yapıların travmalar yaşadığı bir süreçte gençliğin doğru çözümlenmesi devrimci gelişmeler açısından sonuç alıcı olacaktır. Ortadoğu toplumsal gerçekliğinde yaşanan toplumsallık bütün geri ve yıpranmış yapısına rağmen kendisini sürdürmektedir. Ancak dogmatik inanç kalıpları ile oluşan zihniyet yapılanmasının anlaşılması ve gençliğin alternatif yaşam seçeneğini görmesi gerekmektedir. Bu da dogmatik zihniyet kalıplarının anlaşılmasıyla mümkündür. Günümüzde insanlığın başına bela olan DAİŞ vb. yapıların gençler tarafından rehavet görmesi Ortadoğu toplumunda yaşanan zihniyet kalıplarından kaynaklıdır. Toplumun salt dogmatik inanç kalıplarına göre yönlendirilmesi gençliğin ağır bir toplumsal baskı altında olması da bunda etkili bir rol oynar. Sonuç olarak gençlerin çıkışı DAİŞ gibi örgütlerde bulmasını beraberinde getirdi. Bu durumun salt Ortadoğu toplumunda yaşanan dogmatik inanç kalıplarıyla izah etmek gerçeğe ulaşmak açısından yeterli değildir. Özelikle Avrupa ve dünyanın diğer alanlarından bu örgütlere katılımı da görerek daha doğru bir tanımlamaya ihtiyaç vardır.

Oryantalist yaklaşımların sonucu olan ve Ortadoğu toplumunu sürekli geri, küçük gören batı yaklaşımının da görülmesi gerekir. Avrupa merkezli kapitalizmin yaşadığı bunalımı da eklediğimizde gençlerin sistem karşıtı yaklaşımlarının gerici Faşist, katliamcı bir yapıda bulmasını beraberinde getiriyor. Diğer yandan batının sömürgeci karakteri de Ortadoğu toplumunda batı karşıtı bir eğilimi de beraberinde getirmiştir. Toplumda yaşanan daralma ve devrimci demokratik alternatiflerin yeteri kadar Ortadoğu toplumlarından kendini örgütleyememesi gençliğin ilgisini gerici örgütlere yöneltmiştir. Toplumda yaşanan daralma ve bölgesel ulus devletlerin yaşadığı aşılma dini kimlikleri öne çıkarmaktadır. Sünni ve Şii mezheplerine dayanarak dar mezhepçi yaklaşımlar yeni dönemde ırkçı kimliklerin yerini almaktadır. Arap-Fars demeden İran öncülüğünde gelişen Şii kimliği öne çıkmaktadır. Buna karşı da Sünni kimliğe dayalı DAİŞ- El Kaide benzeri örgütler öne çıkmaktadır. Gençliğin kendini ifade etme arayışında böylesi örgütlerin öne çıkmasında oryantalist politikalara duyulan tepki önemli bir etken

Hem erkeğin hem de kadının giyiminden yürüyüşüne her şeyleri cinsiyetçi yaklaşımlarla belirlenir. Önceden belirlenmiş yaşamları yaşamaları onların iyi evlat, doğru yurttaş oldukları anlamına gelir. Bu duruma aykırı bir davranış yada özgürlük arayışı toplumdan kovulma yada aforoz ve hata öldürülme sebebidir.

olmaktadır. Geçmişe duyulan özlemden ziyade geçmişte bu tarz mücadele batıya karşı etkili oldu. Şimdi yine aynı tarzda yaşar ve mücadele edersek başarılı oluruz denilmektedir. Değişen dünya koşullarına bakmadan dogmatik bir yaklaşımla sürekli geçmişe atıflarda bulunularak gençlerin sistem karşıtlığı gerici örgütlere aktarılmaktadır. İşte Türkiye'de yaşanan durum da benzeri bir durumdur. Osmanlıcılık hayali ile sürekli batı karşısında yaşadığı daralmayı aşacağı hayalini canlı tutmakta ve gençleri bu temelde dogmalarla sistem içinde tutmakta ve hatta

Toplumda yaşanan daralma ve devrimci demokratik alternatiflerin yeteri kadar Ortadoğu toplumlarından kendini örgütleyememesi gençliğin ilgisini gerici örgütlere yöneltmiştir. Toplumda yaşanan daralma ve bölgesel ulus devletlerin yaşadığı aşılma dini kimlikleri öne çıkarmaktadır.

en acımasız katiller haline getirmektedir.

Kürdistan'da sömürgeciliğin devrimci gelişmeleri engellemek için başta gençlik olmak üzere toplum üzerinde çok yönlü bir politika uygulamaktadır. Gençliğin devrimci gelişmelerden uzak durmasını sağlamak için uyuşturucu, fuhuş, spor vb. birçok yol ve yöntemle yönelmektedir. Sömürgeci politikaların toplumda yarattığı aşınmalar, toplumsal sorunları ağırlaştırmıştır. Bu toplumsal sorunların en çok etkileneni gençliktir. Gençlik toplumsal sorunlar içerisinde boğuntuya getirilmektedir. Gençliğin devrimci mücadeleden uzak kalması için her yola başvurulmaktadır. Gençliğin yaşadığı çelişkilerin yerini gündelik yaşam sorunlarına bırakmakta ve bu durumda gençliğin arayışlarını köreltmekte, enerjisini sistemin hizmetine akıtmaktadır. Var olma savaşında toplumsal özelikler yitirilmiş, kültürel olarak soykırım kıskancında yaşamaktadır. Buna rağmen toplum varlığını korumak ve geliştirmek adına ancak fiziki varlığını koruma ve çoğalmayla sınırlanmıştır.

Kürdistan toplumunda bir siyasal bilinç gelişmiş, sömürgeciliğe karşı siyasi olarak mücadelesi önemli bir düzey kazanmıştır. Ancak kültürel olarak soykırım riski hala mevcuttur. Kürdistan gençliği geçtiğimiz süreç açısından görkemli direnişine rağmen sistem karşıtlığı konusunda ciddi sorunlar yaşamaktadır. Özellikle kültürel olarak bir erozyon, başkalaşma içerisindedir. Siyasi kimlik olarak Kürtlük ve hatta PKK'lilik söz konusuyken, yaşam tarzı ve dili sömürgeciliğin dil ve yaşam tarzını aşamamaktadır. Hala sistem içi çözümlerle kendisini avutmakta ve hatta kültürel olarak sömürgeciliğe koşmaktadır. Toplum içerisinde de en akıllı genç sistem okullarında okuyan ve devlet içerisinde kendisine iyi bir memurluk, işçilik özcesi devlet içerisinde bir iş sahibi olabilen gençtir. Onun için en yurtseverim diyen aile ve yapılar dahi bu konuda devlet dairelerine bir memuriyet için yapamayacağı bir şey yok gibidir. Bu duruma göre gençler daha çocukluktan başlayarak eğitilir ve aile içerisinden okula ve bir bütün çevresine kadar "oku adam ol" denilerek adamlığı devlet içerisinde edineceği yerle ölçülür.

Devletin toplumda yarattığı diğer bir etki de gençlerin devrimci mücadeleye katılımlarını engellemek ve bunu aileler eliyle yapma durumudur. İster yurtsever ister değil gençler açısından en uzak durulması ve hatta çocukluktan başlayarak başı bağlanana kadar yanında devrim yada gerillaya ilişkin konuşmamaktır. Varsa devrimci arayışları bunun ne büyük bir tehlike olduğunu ona kavratmak için kendisinin bile inanmadığı birçok yol ve yöntemle gençleri ikna etmek istemekteler.

www.arsivkomunar.org

Onun için gençlerin devrimci mücadeleden uzak tutmak adına farklı yönelimlerine göz yumulmakta ve hatta tasvip etmedikleri birçok ilişki ve yaşam alışkanlığına bilebile itilmekten geri durulmamaktadır. Bu konuda devletin de özel politikalarına bilmeden hizmet edilmektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi ailelerin bu yaklaşımları gençlerin uyuşturucu ve fuhuş bataklıklarına düşmelerine neden olmakla kalmayıp, gençlerin karşı devrimci konumlara gelmesinde de pay sahibi olmaktadır. Bütün bunları koruma içgüdüsüyle yaptıklarına inanan aileler, gençleri özünden kopartmakta ve karşıtına dönüştürmektedir.

Bir yerde bu denli görkemli direnişler olacak, diğer yandan fiziki varlığı koruma adına sen alıp gençleri devlete bırakacaksın. Bunu da normal karşılayacaksın. Oysa bunun direk karşıtlıktan farkı yoktur ve hatta daha tehlikeli bir yaklaşımdır. Onun için gençliğin devrimci seçeneği daha güçlü savunması ve kesinlikle kültürel köklerinden koparılmış, varlığını bile koruyamayan toplumsal gerçekliğin bilincinde hareket etmelidir.

Tarihinden Koparılan Gençlik kökleri topraktan çıkartılan fidelere benzer. Günümüz gençliğinin temel sorunlarından biri de tarihsel gerçeklikten koparılmış olmasıdır. Gençler geri geleneksel toplum alışkanlıkları dahi farkına varmadan büyümektedir. Toplumun zayıf da olsa kendisini savunma biçimi olan geleneksel toplum günümüz koşullarında vahşi kapitalizmin saldırıları karşısında kayıp etmek bir yana varlığını koruyamaz duruma gelmiştir. Dijital çağ dediğimiz bu çağda gerçeğin yerini sanal şeyler almaktadır. Özellikle gençliğin sanal gençlik halini alması toplumun varlığını koruma ve geliştirme konusunda ciddi sorundur. Birey kendi öz değerlerinden koparılmakta, yaşam adına sanal bir dünya içerisine çekilmektedir. Bu tehlike belki de gençler açısından devlet ve geleneksel toplumun yönelimlerinden daha ağır sonuçları olacak bir tehlikedir. Özellikle Bakurê Kürdistan ve diasporada yaşayan Halkımız açısından bu durum daha da önemlidir.

Bir dönem katılım ve örgütlülük düzeyiyle örgütün birçok ihtiyacını karşılayan diasporadaki yurtseverler şimdi yaşadığımız devrim koşullarına rağmen bu konuda bir tıkanma yaşamaktalar. Belki geçici bir süre için aileler çocuklarını mücadeleden uzaklaştırmak amacıyla, sözüm ona koruma içgüdüsüyle hareket etmekteler. Ancak gençlerin içine sürüklendikleri durum ve toplumsallıktan uzaklaşmaları geleceği koruma adına daha ciddi bir tehlikeyi getirmektedir. Şimdi de iyi bakıldığında birçok aile dağılmakta ve toplumsal varlığını koruyamayacak pozisyona gelmektedir.

Bütün özgürlük ve demokrasi iddiasına rağmen Avrupa'da yaşanan bunalım ve içinde bulunduğu toplumsal çözülme Ortadoğu'da yaşanan savaşlara rağmen daha tehlikeli bir duruma işaret etmektedir. Avrupa'nın kendi eliyle yarattığı dijital canavar tarafından toplum yutulmaktadır. Gençlerin artan intihar ve uyuşturucu kullanımına bakıldığında tehlikenin büyüklüğü görülür. Neredeyse savaş içerisindeki ülkelerden daha çok can kaybı yaşanmaktadır.

Bakurê Kürdistan'da da gençliğin sanal hastalığı azımsanamayacak düzeyde bir tehlikeye işaret etmektedir. Bu konuda ilginç durumlarla karşılaşmaktayız. Gerillaya katılıyor, geliyor bütün zorlanma ve savaş koşullarına göğüs geriyor. Ancak interneti özledim diyerek kendisini dayatıyor. Özlediği şey ne aile ne arkadaş O interneti yani bağımlı olduğu dijital dünyasını özlüyor. Bu toplum kırım olayına salt devrimci hareket açısından değil genel olarak toplumsal varlığı koruma adına bakmak ve buna karşı gençliğin alması gereken önlemleri görmemiz gerekiyor. Belki genel Kürdistan açısından baktığımızda ciddi bir tehlike olarak durmayabilir ancak toplumsal bir sorun olduğu bir gerçektir.

Siyasal bilinç tarihsel ve toplumsal bilinçle beslenmeden, doğru bir örgütsel gerçekliğe de kavuşamaz. Bir futbol takımını tutar gibi, hatta bir fanatik futbol taraftarı gibi mücadeleye bağlanmak, yurtsever olduğunu söylemek gerçek anlamda bir yurtseverlik değildir. Bu gün hem toplum içerisinde hem de örgütsel yapı içerisinde gençliğin yaşadığı sorunlardan biri de aşırı güncel detaylarda kaybolmak ve ge-

nelden kopmaktır. Kapitalizmin başarılı olduğu konulardan biri de aşırı güncel, yani düne ve yarına ilişkin düşünce ve hayallerden insanı koparmak konusudur. Böylece aşırı parçalanmış bilinç ve yaşamın detaylarında kaybolan insan gerçekliğiyle karşı karşıya kalmaktayız. Gençliğin hem tarihi ile doğru buluşması hem de yeniden geleceğe ilişkin ütopyalarının oluşmasını sağlamak büyük bir devrimci görev olarak bizi beklemektedir. Günümüzde dünya ölçeğinde bir devrimci direniş ve öncülüğü açığa çıkarmış bir hareket olarak eğer gençleri istenilen düzeyde katamıyor ve daha büyük devrimci hamleler yapamıyorsak bu öncü gençliğin ciddi bir sorunudur.

Tarihte bütün sosyalist hareketlere ilham veren Paris komünlerini aşan bir direniş yaşayan Kürdistan gençliğinin toplumsal dönüşümde istenilen düzeyde öncülük rolünü oynayamamasının nedenleri nelerdir? Rojava devrimi, Özyönetim direnişleri, Başur'da Şengal, Maxmur ve Kerkük direnişlerinin öncü gücü olarak gençliğin toplumsal örgütlemede ki tıkanıklığının nedenleri nelerdir? Kürdistan tarihinin en görkemli direnişi olan öz yönetim direnişlerine öncülük eden gençliğin, bunu doğru okuması ve tarihi direnişten, zaferi yaratacak bir perspektife kavuşması, toplumu bu gerçeklik ile faşizmi yenilgiye uğratacak bir pozisyona çekmesi gerekmektedir. Eğer bunu yapamıyorsak o zaman bu görkemli direnişler topluma doğru mal edilmemiştir. Bu da beraberinde bir yılgınlık ve kendini geriye çekmeye neden olacak bir noktaya gelmektedir. Düşmanın da gençlikte yaratmak istediği durum tam da budur. Kendisine karşı inancını yitirmiş ve örgütlenemeyen bir hale gelmiş bir gençlik gerçekliği ortaya çıkmaktadır.

Faşizmin hüküm sürdüğü dönemlerde en canlı ve buna karşı direniş halinde olması gereken gençliktir. Eğer bu durum böyle değilse o zaman ters giden bir şey vardır. Çünkü gençliğin hem yaşama katılımı hem de yaşadığı devrimci tecrübe ve örgüt düzeyi bunu karşılayacak ve hatta aşacak düzeydedir. Yoksa ciddi bir toplumsal sorunla ve dejenere olmuş bir gençlik gerçekliğiyle karşı karşıyayız. Şimdi direniş merkezleri yıkılıyor ve var olan alanlarda da düşman farklı yönelimlerle gençleri mücadeleden uzaklaştırıyorsa bu doğru okunmalıdır. İşte bu direniş alanlarında düşman kuran kursları, meslek eğitimler vb. yöntemlerle gençliği mücadeleden uzaklaştırıyor ve hatta mücadele karşıtına dönüştürüyor. Bu durum özellikle sorunlu bir durumdur. Eğer yurtsever bir aile bu konuma geliyor ve gençlerin mücadele yerine sistemin ajanlık kurumları haline gelen bu kurumlara gönderiyorsa sorun vahim bir noktadadır.

Kürdistan'da toplumsal sorunların kaynağında da doğru bir düşman bilincinin oluşmaması yatmaktadır. İki şey bir birine karıştırılıyor. Elbette burada düşman

> Tarihinden Koparılan Gençlik kökleri topraktan çıkartılan fidelere benzer. Günümüz gençliğinin temel sorunlarından biri de tarihsel gerçeklikten koparılmış olmasıdır. Gençler geri geleneksel toplum alışkanlıkları dahi farkına varmadan büyümektedir.

denildiğinde Türkiye halklarına karşı bir yaklaşımdan söz etmiyoruz. Ancak egemen sömürgeci devlet gerçekliğini de göremeyen toplumsal gerçeklik ve devlete dayalı faşizmi bir birine karıştırmadan inkâr ve imha sistemi olan devlete karşı bir direniş içerisinde olmaktan söz ediyoruz. Onun için devlette karşı çetin bir mücadele içerisinde olmak onun inkârcı politikalarına karşı durmak, savaşmak gençliğin temel görevidir. Aynı zamanda yurtsever olmanın da koşuludur.

Başurê Kürdistan açısından durum daha vahim bir hal almıştır. Yanılgılı özgürlük

anlayışı ve geleneksel toplum alışkanlığı arasında sıkışmış bir gençlik gerçekliği var. Geleneksel toplumsal alışkanlıkların Başurê Kürdistan'da kapitalist yönelimler karşısında aşınmayla yüz yüze olduğu, artık gençliğin arayışlarına cevap olmaktan uzaklaştığı bir durum yaşanıyor. Diğer yandan oluşan ulus devlet biçiminin darlığı ve gençlerin olası devrimci arayışlarını engellemekte ve kendi toplumsallığından korkunç bir kaçışa yol açmaktadır. Bugün özgür Kürdistan olarak kendisini sunma çabalarına rağmen gelecek açısından en kaygılı Kürdistan parçasıdır. Gençliğin geleceğe dair hayalleri ve umutlarının olmadığı en çarpık kapitalist gelişmenin yaşandığı, taklitçi, bilinçten uzak bir gençlik şekillenmiştir. Gençliğin yaşadığı sorunların kaynağında Başur'daki siyasi şekillenmenin birinci derecede payı var. Özgürlük seçeneğinden uzak ve en geri geleneksel bağlarla ve hatta ihanetin toplumsal düzeyde meşrulaştığı bir alan olarak Başur'da yaşanan umut kırıklığı çok derinlikli yaşanmaktadır.

Toplumsal yapının geleneksel yapısı ve bilme yerine aşırı dogmatik kalıplarla örülmüş olması gençliği farklı arayışlara sürüklemektedir. Özellikle ülke ve yurtseverlik konusunda gençlikte ciddi bir aşınma yaşanmaktadır. Aşırı nihilist bir eğilim içerisinde, yaşama ilişkin arayışı zayıf ve aşırı bireyselliğe kendini kaptırmış bir gençlik gerçekliği var. Özelikle diğer parçalara göre kıyaslanmayacak kadar ülkeden bir kaçış söz konusu.

Benzer bir durum aynı düzeyde olmasa da Rojava'da yaşanmaktadır. Bir devrim ortamından gençliğin kaçışı daha vahim bir durumdur. Özgürlükten kaçış da diyebileceğimiz bu durumu anlamak, bilince çıkarmak ve çözmek gerekir. Halklara umut olan ve Ortadoğu devriminin öncü gücü olarak Kürt gençliğin katılımı, örgütlenmesi, toplum içerisindeki yeri ve oynadığı rol önemlidir. Özellikle geri dogmatik yaklaşımların aşılması ve özgür bir katılımın koşullarının toplumsal alanda gelişmesi gençliğin katılım tarzıyla mümkündür. Gençlik ve geleneksel toplumun ilişkisi hem iç içe hem de bir biriyle çelişki içerisindedir. Bir yandan geleneksel toplumun gençlik üzerinde kontrolünü kurma arayışında, diğer yandan da gençliğin toplumsal dönüşümde oynayacağı rol ve misyon öne çıkmaktadır.

Devrimden kaçışın nedeninden önce Kürdistan toplumsal yapısını anlamak gerekir. Yüz yıla yakın bir süreci sömürge halinde yaşamış bir toplum. Sürekli başkası adına savaşmış ve başkasının hizmetinde kalmış bir yapı. Şimdi kendisi olmakta zorlanıyor. Çünkü derinlikli bakıldığında kendisine karşı inancını kaybetmiş bir toplumsal gerçeklikle karşı karşıya kalırız. Onun için devrimi yaşamış olmasına rağmen, devrimi koruma ve geliştirme konusunda özgüven sorunu yaşıyor. Ya egemeni taklit yada devrimden kaçış yaşanıyor. Bir kesimde açığa çıkan eğilimler bunlardır. Onun içinde gençlerin devrime katılımlarını engelliyorlar. Bir devrim ortamından kaçarken Akdeniz suyunda boğulan bir gencin haberinden daha şaşırtıcı ve sarsıcı bir durum yoktur.

Bir toplumun geleceğine dair umudunu kırmak ve özgürlük karşıtı bir noktaya çekmek istiyorsan gençliğin geleceğe dair umudunu kır. Şimdi Rojava da devrim ortamında sıradan bir maceracının dahi heyecan ve umudunu taşımayan gençlerin devrimi taşıması zordur. Onun için geçmişten gelen sömürgeciliğin oluşturduğu kültürel yapıyı aşmak ve devrimci kültürle yeniden örgütlenmiş bir gençlik örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Bu konuda temel yanılgı özgürlüğü salt fiziki koşullarla ele alan aldatıcı yaklaşımdır. Ruhta ve zihniyete oluşan düşman kültürüne karşıda gençliğin geleneksel toplum karşısında kendisini bir örgütlülük düzeyine kavuşturması olmasa olmaz koşulundadır. Şimdi geleneksel topluma yedirilmiş sömürgeci kültür ve yaşam alışkanlığı devrimci gelişmenin önündeki en büyük engeldir. Rojhılat'a egemen Fars kültürü ve Bakur'de egemen Türk kültürü, diğer alanlarda da egemen Arap kültürünün etkilerine karşı Xebun olgusunu güçlendiren bir gençlik duruşuyla geleneksel toplumdaki sömürgeci etkilere karşı bir devrimci mücadele vermeliyiz.

GENÇLİĞİN DAMGASINI VE KARAKTERİNİ TAŞIYAN TOPLUMSAL VE SİYASAL HAREKETLER YENİLGİYE UĞRATILAMAZ

Gençliğin tarih boyu siyasal ve toplumsal mücadelelerde önemli rolü olmuştur. Her ne kadar iktidarcı devletçi sistemin toplumlara hakim olmasıyla birlikte yaşlı kuşağın yönetim düzeyinde, karar alma düzeyinde belirleyici rolü olsa da, yaşlı kuşak siyasal, toplumsal yaşamın, savaşların yönetim kademesinde bulunarak karar verici durumda etkili olsa da, ister askeri, ister siyasi, ister toplumsal, ister ekonomik, isterse kültürel çalışmalarda, gelişmelerde, mücadelelerde sonucu eninde sonunda belirleyen gençliğin katılımıdır. Gençliğin durumudur. Gençlik her zaman bu tür çalışmaların aktif üyesidir. İster özne biçiminde olsun, ister özne biçiminde olmasın gençliğin çalışmaların sonucunu belirleyen, sonucuna etki eden en temel güç olduğu, toplumsal kesim olduğu açıktır. Bu yönüyle başından itibaren iktidarcı devletçi sistemde egemenlerin gençlik politikaları olmuştur; gençliği kontrol etmek için birçok yol ve yöntemi denemişlerdir. Gençliğin özellikle fiziki gücünden, dinamizminden yararlanmışlardır. İktidarcı devletçi sistem gerçeğinde de kim gençliği yönlendirirse, hareket ettirirse, kendi hizmetine koşturursa o başarılı olmuştur ya da başarılı olacaktır. Herkes bunun bilincindedir. Tüm iktidarcı devletçi sistemler de yöneticiler de bunun bilincindedir. Bu bakımdan gençliği örgütlemek, kontrol etmek, gençliğin üzerinde hakimiyet kurmak, gençliği savaşa sürmek, gençliği ekonomik faaliyetlere koşmak, gençliği toplumsal yaşamın her alanında kullanmak, iktidarların, devletlerin en temel işlerinden olmuştur. Bu açıdan gençliğin tarih boyu üzerinde işlenen bir nesne haline geldiği, özellikle iktidarcı devletçi sınıfların bilinçli bir biçimde gençliği hizmetlerine koştuklarını biliyoruz. Egemen sınıflar gençliğin örgütlenerek güçlenmesini engelleyen tedbirler de almışlardır. Çünkü gençlik bilinçlenir, örgütlenir, harekete geçerse önünde hiçbir gücün duramayacağını en başta da iktidar güçleri bilir, yaşlı kesim bilir. Bu bakımdan gençlik hiçbir zaman boş bırakılmamıştır. Derler ya doğa boşluk kaldırmaz, boşluk hemen dolar. Bu bakımdan gençlik üzerindeki hakimiyetlerinde boşluk bırakmamak için her yol ve yöntemi denemişlerdir. Gençliğin özellikle savaşlarda kullanıldığını biliyoruz. İşçi, köle çalıştırmada gençliğin nasıl kullanıldığını biliyoruz. Bunlar bilinen gerçeklerdir.

Kuşkusuz iktidarcı devletçi olmayan topluluklarda gençliğe daha fazla önem verildiği açıktır. Gençliğe saygı duyulma-

www.arsivakurdi.org

sı, gençliğin toplumsal faaliyetlere biraz daha özgür ve demokratik katılması sağlanır. İktidarcı devletçi sistemin fazla hakim olmadığı alanlarda, coğrafyalarda, toplumsal yaşam içinde gençlik biraz daha kendini ifade eden durum yaşamıştır. Eğer bir toplum kendini güç yapmak istiyorsa gençliğine değer verecektir. Bu yönüyle iktidarcı devletçi olmayan; gücünü iktidardan, devletten, örgütlenmiş askeri yapıdan, belirli imkanlara el koymaktan almayan toplumlarda güç toplumun örgütlenmesiyse, güç toplumun örgütlenmesinden gelecekse, o zaman tabii ki gençliğin değeri de daha fazla artar, gençliğe önem verilir. Bu yönüyle şunu söyleyebiliriz; bir yerde gençliğe ne kadar önem veriliyorsa orada iktidar ve devlet anlayışı zayıftır, demokrasiye, demokratik topluma yakınlık vardır, demokratik değerler vardır. Gençliğe önem verilmiyor, onun iradesi tanınmıyor, ona saygı duyulmuyor, sadece bir nesne olarak kullanılıyorsa orada demokrasi yoktur, özgürlük yoktur. Orada tamamen egemen sınıfların, dolayısıyla da yaşlıların gençler üzerinde hakimiyet kurarak onları kullandığı, çalıştırdığı bir düzen vardır diyebiliriz. En genel anlamda gençliğin tarih içindeki yeri, ya da tarihte nasıl yer almış sorusuna böyle cevap vermek mümkündür.

Önder Apo da değerlendirmelerinde gençliğin siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel yaşamda belirleyici güç olduğunu söyler. Toplumsal ve siyasal mücadelelerin sonuçlarının gençliğin katılımının belirleyeceğini belirtir. Bu çerçevede de devrimlerde, devrimlerin sonucunu belirleyenin er geç gençliğin katılımının olacağını vurgular. Yani devrimler bir yönüyle de gençlik işleridir. Gençlikle yapılan bir olgudur. Devrimin bel kemiğini de, etini de, bedenini de gençlik belirler. Devrimin her bakımdan gelişmesinde, başarıya ulaşmasında tamamen gençliğin örgütlendirilmesi, harekete geçirilmesi belirleyici rol oynar. Önder Apo özellikle gençlik konusunu değerlendirirken bu konuya vurgu yapar.

Gençlikle devrim ilişkisi sıradan bir ilişki değildir. Gençlikle devrim ilişkisi, gençlikle toplumsal hareketler ilişkisi çok doğrudandır. Gençlikle devrim ilişkisi, gençlikle toplumsal hareketler iç içe geçmiştir. Toplumsal hareketleri, devrimleri gençliğin durumundan ayrı değerlendirmek mümkün değildir. Bu bakımdan devrimleri değerlendirirken en başta da gençliğin örgütlenmesi nedir, harekete geçmesi nedir, gençlik ne kadar rol oynamıştır ve oynamamıştır bunu değerlendirmek gerekiyor. Devrimleri değerlendirirken gençliğin bu durumunu görmeden değerlendirme yapmak, ele almak zayıf kalır. Dolayısıyla devrimler ancak gençlik örgütlenirse, harekete geçerse gerçekleşir. Gençliği harekete geçirmeden, örgütlemeden, gençliği devrimin esas gücü haline getirmeden ya da bir toplumda gençlik harekete geçmeden, örgütlenmeden devrimler gerçekleşmez.

Bu yönüyle devrimlerin en temel sorunsalı gençliktir. Gençlerin durumu devrimi belirler. Tüm yaşam alanlarında böyledir, ama devrimlerde kesinlikle böyledir. Devrimler gençlikle tanımlanır. Bir devrimden, devrimci mücadeleden söz edilecekse gençliğin durumundan söz edilir. Gençlik ne kadar örgütlüdür, ne kadar harekete geçmiştir, ne kadar bilinçlidir, ne kadar eğitimlidir, ne kadar tarihsel toplumsal değerlerine bağlıdır ve bunları bilince çıkarmıştır? Gençlik ne kadar o günkü yaşadığı siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel durumdan haberdardır? Yaşadığı durumun ne kadar farkındadır; yaşadığı durumun farkındalığı çerçevesinde ne kadar örgütlenmiştir, mücadele içine girmiştir soruları, konuları tamamen devrimin sorularıdır, konularıdır. Devrimin esas sorularıdır. Devrimin durumunu esas izah edecek konulardır.

Tarihte demokratik olan ya da devlete ve iktidara karşı mücadele etmek isteyen güçler mutlaka gençliğe önem vermişlerdir, gençliğe önem vererek iktidara ve devlete karşı mücadele yürütmüşlerdir. İktidara ve devlete karşı mücadele yürütmek isteyen her toplumsal hareketin mutlaka gençliği örgütlemesi gerekir. Bu yönüyle de tarihteki bütün toplumsal hareketlerde gençlik rol oynamıştır. Tari-

hin deviniminde, toplumun deviniminde ekonomik, sosyal, kültürel tüm gelişmelerin deviniminde gençliğin belirleyici rolü vardır. Bu tartışmasızdır. Bu bakımdan tarih bir yönüyle de gençliğin emeğiyle, mücadelesiyle şekillenmiştir. Zaten başka türlü olması da beklenemezdi. Ama iktidarcı devletçi sistemlerde gençlik tamamen nesne iken, iktidara ve devlete karşı mücadele eden toplumlarda, toplumsal hareketlerde gençlik daha değer gören, daha inisiyatifli, özne, saygı duyulan, kendisini belli biçimde ifade eden özellikler

Gençliğe önem verilmiyor, onun iradesi tanınmıyor, ona saygı duyulmuyor, sadece bir nesne olarak kullanılıyorsa orada demokrasi yoktur, özgürlük yoktur. Orada tamamen egemen sınıfların, dolayısıyla da yaşlıların gençler üzerinde hakimiyet kurarak onları kullandığı, çalıştırdığı bir düzen vardır diyebiliriz.

sahiptir. Önder Apo tarihte demokrasi ile demokrasi olmayan toplumların durumunu değerlendirirken daha somut olduğu için, daha yakın bilindiği için Atina-Sparta örneğini vermiştir. Atina yüzyıl demokrasisiyle Sparta karşısında ayakta kalmıştır değerlendirmesi yapmıştır. Bu aynı zamanda şu anlama gelmektedir; Atina, Sparta'ya göre gençliğini daha iyi örgütleyen, gençliğine değer veren, gençliğine değer vererek, özne görerek onun enerjisini açığa çıkaran, onun enerjisine ve gücüne dayanarak Sparta'ya karşı ayakta kalan bir toplumdur, bir sitedir. Eğer Atina demokrasisiyle ayakta kaldıysa bunda da esas güç, demokrasinin gençliğe daha önem vermesi, değer vermesi, gençliğin burada kendini ifade etmesi, bu temelde de enerjisini açığa çıkararak Atina toplumunu güçlendirmesidir. Atina toplumu bu yönüyle gençliğini örgütleyerek, demokrasi temelinde gençliğin bütün gücünü açığa çıkararak Sparta'ya karşı direnmiştir denilmelidir. Bu direnmenin gençlik boyutu böyle ifade edilmelidir.

Önder Apo Atina-Sparta örneğini çok bilindiği için vermiştir. Aslında bu tür örnekler Ortadoğu'da daha da fazladır. Ortadoğu ilk iktidarın, ilk devletin tarih sahnesine çıktığı coğrafya olduğu için, ilk toplumsal hareketlerin, halk hareketlerinin, demokratik hareketlerin olduğu coğrafyadır da. Bu açıdan bu coğrafyada gençliğin gücünü örgütleyerek toplumsal mücadele veren çok fazla örnek vardır. Ancak yakın zamanın tarihinde, sosyal biliminde en fazla da demokrasi bağlamında Atina ve Avrupa da işlendiği için, Önder Apo da en fazla işlenen, somut olarak nedenleri ve sonuçları ortaya konulan Atina-Sparta ilişkisini, bunların mücadelesini, bu mücadelede demokrasinin yerini, dolayısıyla da gençliğin Atina'daki yerini ortaya koymuştur. Gençlik Atina'da daha demokratik katılım öğesidir, daha iradelidir. Sparta ve demokratik olmayan şehirlerde ise gençlik tam bir nesnedir. Gençlik örgütlenmesi engellenerek, hatta iradesi kırılarak tümden jerontokrasinin, yani yaşlılar sınıfının hizmetine koşulmuştur. Öyle hizmetine koşulmuştur ki, sadece savaşlarda, ekonomide değil, cinsel olarak da sadece genç kadınlar değil, genç erkekler de kullanılmıştır. Genç erkeklerin bir cinsel obje olarak kullanılmasının en yoğun olduğu yer iktidarcı devletçi sistemin bulunduğu Yunan siteleridir. Herhalde Sparta'da gençliğin cinsel obje olarak kullanılması, iradesinin kırılması çok yoğundur. Toplumsal hareketlerde gençliğin konumunu, iktidarcı devletçi ülkelerde gençliğin konumunu bir de bu yönlü değerlendirmek mümkündür. Yunan'da bu durum bir sembol örnektir, ama esas olarak bütün dünyada ya da iktidarcı devletçi siste-

min olduğu her yerde gençliğin iradesi kırılır, gençlik örgütsüz bırakılır, gençlik tamamen yaşlı kuşağın kontrolüne girer, kontrolündedir. İktidar, devlet en başta da gençlik üzerinde egemenliğini kurar. Gençlik şahsında toplumun iradesini kırarak iktidarını, egemenliğini sürdürür.

Gençliğin toplumsal mücadeledeki önemi, bu öneminin bilinçli biçimde ortaya konulması esas olarak da bilimsel sosyalizmin, yani bilimsel toplumculuğun ortaya çıkmasıyla başlar. 19. yüzyılın ya da yakın çağın en büyük sosyoloğu Karl Marks ve Engels kapsamlı kapitalizm ve toplum değerlendirmeleri yapmışlardır. Toplum içinde gençliğin ve kadının rolüne yönelik değerlendirmeler yapmışlardır. Gençliğin toplumsal mücadelelerde ve devrimdeki rolünü çok önemli gören, önemseyen, bunu tarihsel ve teorik olarak ortaya koyanlar sosyalizmin önderleri olmuştur. Marks olmuştur, Engels olmuştur ve daha sonra Lenin, Stalin ve Mao olmuştur. Yani sosyalist önderler ve sosyalist hareketler olmuştur. Sosyalist hareketler ve sosyalist önderler gençliğin devrimlerdeki rolünü, toplumlardaki rolünü ortaya koydukça, toplum ve gençlik bu yönlü bilinçlendirildikçe gençliğin toplumsal mücadelelerde ve devrimlerdeki bilinçli, örgütlü ve iradeli katılımı artmıştır. Gençliğin devrimlerdeki bilinçli etkisi ve toplumsal mücadelelerin sonuçlarında daha etkili hale gelmesi gerçekleşmiştir. Bu yönüyle gençlik hareketlerinin toplum yaşamında, toplumsal mücadelelerde önem veren sosyalist önderlerini, sosyalist hareketleri takdir etmeleri gerekir. Gençler tarih boyu bu kadar emek vermişken, acı çekmişken siyasal, toplumsal, kültürel bütün çalışmalarda esas rol oynamışlarken bunun değeri bilinmezken, bunun değerini bilen, değerini ortaya çıkaran bilimsel sosyalizmin ve önderlerinin rolünü görmeleri ve değer vermeleri gerekir.

Sosyalist önderler olan Marks ve Engel kapitalizmi çözümlerken ekonomik yanı biraz öne çıkarmışlardır. Burada da gençliğin ne kadar sömürüldüğünü, kapitalizmin gençliği sömürmek için nasıl bir örgütlenme ve çaba içinde olduğunu özellikle ortaya koymuşlardır. Her şeyin yaratıcısı emektir derken, emeği en fazla veren ve değer ortaya çıkaranın da genç kadın ve erkek emekçiler olduğunu söylemişlerdir. Bu çerçevede de gençliğin kapitalizme karşı bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve mücadele ederek emeğine, varlığına değer verecek bir sosyalist dünya, yani toplumcu bir dünya ve yaşam ortaya çıkarmanın önemini ortaya koymuşlardır. Marks, Engels ve sosyalist önderler kapitalizme karşı toplumcu bir yaşamı, sosyalist yaşamı önerirlerken, bir yönüyle de gençliğin özgürleşerek toplumda özne olarak var olması teorisini ve pratiğini ortaya koymuşlardır. Kapitalizme karşı mücadele esasta bir sömürüye karşı mücadele olduğuna göre, gençliğin emeğini, sömürüsünü önlemek, gençliğin emeğini anlamlı kılmak ya da gençliğin emeğinin toplum için değerinin ne kadar önemli olduğunu ortaya çıkarmak aynı zamanda bir gençliği özgürleştirme mücadelesi olmaktadır. Bu yönüyle sosyalizm mücadelesi esas itibariyle bir gençlik mücadelesidir. Gençliğin emeğini anlamlandırma mücadelesidir. Sosyalizmin tarih sahnesine çıkışı ve gençliğin toplumdaki yerine önem vermesi, emek sömürüsüne karşı olmaları en başta da gençliğin emeğinin sömürülmesine, ezilmesine karşı olmaları ve gençliğin özgür ve demokratik yaşama kavuşma mücadelesi olarak görülmelidir.

Kuşkusuz eksik yanları vardır. Marks, Engels devleti aşamadıkları için, sosyalizmi devletli öngördükleri için ya da sosyalizmi devletsiz tam ortaya koyamadıkları için sonuçta sosyalizmde iktidar elitinin ya da yönetim elitinin öne çıkması büyük bir eksikliği ifade etmektedir. Her ne kadar emek sömürüsünü ortadan kaldırma mücadelesi olsa da iktidarcı devletçi sistemi tümüyle çözümleyerek ortadan kaldıran bir teorik bakışa, bir pratik yaklaşıma sahip olmadıkları için, bu konuda yetersiz kaldıkları için sonuçta yine yaşlı kuşağın devlette, iktidarda, yönetim kademesinde etkili olması durumu ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan gençliğin özne olarak tarih sahnesine çıkmasında, gençliğin bilinçli ve örgütlü olarak sosyalist

sistem içinde yer almasında, irade olmasında, özne olmasında zayıflıklar ortaya çıkarmıştır. Buradan da şu sonuç çıkar; iktidarcı devletçi sisteme karşı olmadan, iktidar ve devlet dışı bir toplum anlayışı, özgürlük ve demokrasi anlayışı ortaya çıkarmadan gençliğin irade olması, özne olması, toplumsal ve siyasal mücadelelere katıldığı kadar etkin olması ve kendini var etmesi söz konusu olmayacaktır. Bu açıdan gençlik en başta da devlet ve iktidara karşı olmalıdır. İktidar ve devlete karşı olmadan gençlik tam özne ve irade olamaz. Gençliğin irade ve özne olması zayıf kalır. Çünkü yönetimin her şeyi belirlediği, iktidar ve yönetim dışında toplumun iradesinin zayıf kaldığı yerlerde tabii ki yaşlılar, orta yaşlılar hakim olur. Gençler özne değil de nesne haline gelir. Bu bakımdan da iktidarcılığın, devletçiliğin olduğu yerde gençliğin konumu zayıflar. İster kapitalist olsun, ister sosyalist olsun, ister ne olursa olsun devlet ve iktidarın hakim olduğu yerde gençliğin irade ve özne olması konusunda zayıflıklar ortaya çıkar. Bu bakımdan gençliğin en temel bilinci, örgütlenmesi en başta da devlete ve iktidara karşı olmak durumundadır. İktidar ve devlet karşıtı olmayan genç ya da gençlik hareketi gerçek anlamda gençlik hareketi değildir. Gençlerin gerçek anlamda genç olabilmesi için iktidara ve devlete karşı çıkmaları lazım. İktidara ve devlete güçlü biçimde karşı çıkmadan gençlik mücadelesi etkin verilemez. Mücadele verilse bile gençliğin özgür ve demokratik yaşamı kazanmasında zayıflıklar ortaya çıkar. İktidar ve devlet karşıtı mücadelenin verilmediği yerlerde ne kadar demokrasi ve özgürlükten söz edilse de yine de gençliğin durumu, pozisyonu zayıf kalır. Gençliğin toplumsal yaşama iradeli ve özne olarak katılması yetersiz kalır. Gençlik yine yönetilen, yönlendirilen, emeğinden, gücünden, dinamizminden yararlanılan bir güç olmaktan çıkmaz. Gençliğin özellikle bu gerçekliği bilince çıkarması, bu temelde kendini örgütlemesi, dolayısıyla iktidar ve devlet karşıtı bir bilinç, örgütlenme ve mücadeleyi esas alması gerekir. Mücadelelerinin

Devrimler gençlikle tanımlanır. Bir devrimden, devrimci mücadeleden söz edilecekse gençliğin durumundan söz edilir. Gençlik ne kadar örgütlüdür, ne kadar harekete geçmiştir, ne kadar bilinçlidir, ne kadar eğitimlidir, ne kadar tarihsel toplumsal değerlerine bağlıdır ve bunları bilince çıkarmıştır? Gençlik ne kadar o günkü yaşadığı siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel durumdan haberdardır? Yaşadığı durumun ne kadar farkındadır; yaşadığı durumun farkındalığı çerçevesinde ne kadar örgütlenmiştir, mücadele içine girmiştir soruları, konuları tamamen devrimin sorularıdır, konularıdır. Devrimin esas sorularıdır. Devrimin durumunu esas izah edecek konulardır.

www.arsivakurdi.org

temelinde, özünde iktidar ve devlet karşıtlığı olmak durumundadır. Ancak böyle olduğunda genç olunabilir, gençlik hareketi olunabilir, gençliğin toplumda etkin olması için mücadele edildiği söylenebilir. Gençliğin özgür ve demokratik yaşama etkin katılımı ancak böyle sağlanabilir.

Şu açıktır, toplumsal örgütlenmelerde, toplumsal mücadelelerde bilinç ve örgütlenme geliştikçe gençliğin ağırlığı da artmaktadır; gençliğin mücadeledeki yeri daha etkin hale gelmektedir. Toplumsal hareketleri, toplumsal mücadeleleri daha bilinçli ve örgütlü hale getirme mücadelesi veren bilimsel sosyalizm, sosyalist hareket gençliğe de dinamizm kazandırmıştır. Bu açıdan kapitalizme karşı işçi hareketlerinde ve emek hareketlerinde genç işçiler her zaman önemli rol oynamışlardır. Genç işçiler örgütlenerek kapitalizme karşı mücadelede yer almışlardır. Paris komününde gençliğin çok etkin bir yeri vardır. Kadın-erkek genç işçiler Paris komününde tarihte olmadığı kadar etkin yer almışlardır. Ya da etkin yer alışları görünür hale gelmiştir. Bunlar çok önemlidir. Bu bakımdan sosyalist önderlerin, sosyalist ideolojinin gençlik ve kadının tarih sahnesine çıkmasında tüm yetersizliklerine rağmen, tüm eleştirilecek yanlarına rağmen önemli rol oynadığını söylemek gerekir. Bunu da görmek, takdir etmek gerekir.

Emperyalizmin tarih sahnesine çıktığı 20. yüzyılda kapitalizme karşı sosyalist mücadelelerde gençlik daha bilinçli ve örgütlü yer almıştır. Artık özel gençlik örgütlenmeleri kurulmaya başlamıştır. Gençliğin ve kadının ayrı örgütlenmeleri toplumsal mücadelelerde önemli rol oynamıştır. İlk özgün gençlik ve kadın örgütlenmeleri kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinde ortaya çıkmıştır. 20. yüzyılda bu yönlü gençlik örgütlenmeleri daha da önemli hale gelmiştir. Nitekim Sovyet devriminde gençlik örgütlenmeleri vardır. Gençliğin örgütlendirilmesi, örgütlenir hale gelmesi çok çok önemlidir. Devrim içinde gençliğin önemi görüldüğünden devrimden sonra gençliğin özgün örgütlenmesine, özel örgütlenmesine daha fazla önem verilmiştir. Bu yönüyle Ekim devrimi sonrası gençlik örgütlenmeleri daha önemli hale gelmiştir. Sovyet devriminin gençliğe önem vermesi dünyada bütün sol hareketlerin, bütün sosyalist güçlerin gençliğe önem vermesini beraberinde getirmiştir. Sadece sosyalist ve devrim yapmış ülkelerde değil, devrim yapmamış ülkelerde de, kapitalist ülkelerde de gençliğin özgün örgütlenmeleri daha fazla öne çıkmaya, gençliğin özgün örgütlenmesine önem verilmeye başlanmıştır. Öyle ki, sadece sosyalistler değil, burjuvazi de kendine göre gençliği örgütleme ve bu örgütlenmeler üzerinden burjuva gençliği yaratma, burjuvazinin gençlik profilini, gençlik zihniyetini,gençlikörgütlenmesiniveyaşamını ortaya çıkarma çabası içinde olmuştur.

Bu çabalar İkinci Dünya Savaşından sonra daha da artmıştır. Sadece sosyalistlerin özgün gençlik örgütlenmeleri değil, kapitalist ülkelerde, burjuva demokrasisinin bulunduğu söylenen ülkelerde de gençlik örgütlenmeleri özgün ve ayrı bir örgütlenme olarak görünür hale gelmiştir. Hitler'in gençlik ve kadın örgütlenmeleri vardır. Faşizm de gençliği kendi çizgisinde örgütleyerek, onlarda şovenizmi, milliyetçiliği kışkırtarak, devletçi zihniyeti derinleştirerek onların enerjisinden yararlanmıştır. Faşizmin o kadar güçlenmesi, toplumu etkisine alması, büyük ordular kurarak sağa sola her tarafa saldırmasında Hitler'in gençliğin toplumdaki rolünü anlayarak onları ayrı örgütlemesi, onlara kendi ideolojisi doğrultusunda bilinç vermesi önemli rol oynamıştır. Bunun yarattığı ağır sonuçlar, tahribatlar İkinci Dünya Savaşı sonrası devrimci güçler kadar Avrupa'daki burjuva sistemlerinin de kendi gençlik örgütlenmelerini kurmalarını beraberinde getirmiştir. Kuşkusuz bu egemenler, iktidarlar gençliği kendi çıkarları için kullandıklarından dolayı sosyalist hareketler gibi, devrimciler gibi gençliği örgütlemeleri, toplumsal mücadelenin, siyasal mücadelenin parçası haline getirmeleri zordur. Ne kadar örgütleseler de gençler iktidarcı devletçi sistemde nesne olmaktan kurtulamazlar ve nesne olmaya

Sosyalist önderler olan Marks ve Engel kapitalizmi çözümlerken ekonomik yanı biraz öne çıkarmışlardır. Burada da gençliğin ne kadar sömürüldüğünü, kapitalizmin gençliği sömürmek için nasıl bir örgütlenme ve çaba içinde olduğunu özellikle ortaya koymuşlardır.

devam ederler. Bu gerçeklik karşısında gençliğin sistemin örgütlenmeleri içinde fazla yer alması söz konusu olamaz.

Gençliğin toplumsal mücadelelerdeki yeri, önemi; gençlik neye muktedirdir, toplumsal siyasal mücadelede nasıl bir etkiye ve devinime sahiptir konusu en çarpıcı biçimde kendisini 1960'ların sonunda göstermiştir. 68 kuşağında sembolize olan gençlik hareketleri, gençliğin durumu, gençlik hareketinin duyguları, düşünceleri, özlemleri, örgütlenmesi, hareketi, yarattığı sonuçlar gençliğin insanlık için tarih boyu nasıl bir öneme sahip olduğunu çarpıcı biçimde gözler önüne sermiştir. Gençliğin toplumsal ve siyasal mücadelelerde öneminin ne olduğunun en görünür hale geldiği zaman ya da bizlerin en görünür biçimde değerlendirebileceğimiz, ifade edebileceğimiz zaman 1968 kuşağının harekete geçmesi ve tüm dünyayı salladığı dönemdir.

1968 hareketleri ağırlıklı olarak Fransa, İtalya, ABD, İngiltere gibi emperyalist kapitalist ülkeler ve Türkiye, Yunanistan gibi yeni sömürge olarak tanımlanan ülkelerde kendini etkin olarak göstermiş olsa da esas olarak bu ortaya çıkış reel sosyalizmin, sosyalist hareketlerin gençliğin özne olma, özgür ve demokratik yaşama, toplum içinde etkin olma ihtiyacına cevap veremediği için gerçekleşmiştir. Bu ortaya çıkışın gerçekleşmesinde kapitalist ülkelerin ve reel sosyalizmin durumunun etkisi olmuştur. Hem kapitalist sömürünün derinleşmesi ve dünyada yarattığı ağır sorunlar, hem de yüzyıldır topluma, insana, gençliğe, kadına umut veren, örnek olan sosyalizmin bu özlemlere cevap verememesi 68 gençlik kuşağının devrimci hareketlere yönelmesi durumunu ortaya çıkarmıştır. Bu, hem kapitalizmin yozlaşması, çürümesi, gençlik sorunlarını ağırlaştırmasıyla ilgilidir, hem de reel sosyalizmin gençliğin özlemlerine cevap verememesi sonucudur. Reel sosyalizmin gençliğin özlemlerine seslenmede yetersiz kalması, onlara umutlarını tatmin edecek bir etkiye ve çekiciliğe kavuşmaması, özcesi gençliğin özlemlerine cevap vermeyişinin görülmesi gençliğin yeni bir yönelmeye girmesini beraberinde getirmiştir. Özellikle kapitalist sistemin merkezlerinde gençliğin özgür ve demokratik yaşam mücadelesinin patlak vermesi durumunu ortaya çıkarmıştır. 68 kuşağının mevcut sistemlere isyan etmesi ve devrimci hareketlere yönelmesinin nedenlerini böyle görmek gerekiyor.

Gençliğin özellikle son iki yüzyılda daha fazla bilinçlenmesi, örgütlü olarak toplumsal mücadelelere katılması hem bilinç, hem örgüt, hem de mücadele düzeyinde bir birikim ortaya çıkarmıştır. Sosyalist önderlerin tarih sahnesine çıkması ve sosyalizmin etkili bir ideolojik ve politik güce kavuşması gençliğin bilinçlenmesine ve örgütlenmesine ivme kazandırmıştır. Son iki yüzyılda gençlik bu yönlü bir bilinçlenme ve örgütlenme içinde olsa da reel sosyalizm buna cevap verememiştir. Sosyalizm kendi yarattığı özgürlük ve demokrasi bilincini, kendi yarattığı gençliği özne yapma bilincini pratiğinde somutlaştırmadığı için kendisinin ortaya çıkardığı bilinç ve örgütlenme düzeyi daha sonra gençliğin reel sosyalizme karşı da bir tutum alma durumunu ortaya çıkarmıştır. Gençliğin 68 hareketliliğini sadece kapitalizme, kapitalist moderniteye karşı bir duruş olarak görmemek gereki-

yor. Aynı zamanda komünist partilerden, sosyalist partilerden, sosyalist ülkelerden umudunu kesen gençliğin bilinç ve eylem olarak aktif ve radikal hale gelmesi durumu söz konusudur. Eğer sosyalizm gerçekten özlemlere cevap verseydi belki de 68 kuşağının radikal patlaması bu düzeyde olamazdı. Kapitalizme karşı bir mücadele olurdu, ama bir bütün olarak gençliğin o andaki bütün sistemlere karşı bir duruş içine girmesi söz konusu olamazdı.

68 kuşağının gençlik hareketi açısından önemi büyüktür. İrdelenmesi gereken bir gençlik hareketidir. Sonuçları da büyüktür. Gençlik hareketi kapitalizme çok büyük eleştiri olduğu gibi, reel sosyalizme de bir duruşu ifade etmiştir. 68 kuşağı en fazla da kapitalizmin, emperyalizmin Vietnam'da ya da başka yerlerdeki savaş politikalarına şiddetli bir karşı çıkış olmuştur. Bu yönüyle gençliğin emperyalizme ve emperyalist savaşlara karşı duruşu bu dönemde daha da keskinleşmiştir.

68 hareketlerinin kapitalist ülkelerde etkisi farklı olmuştur, sosyalist ülkelerde etkisi farklı olmuştur. Kapitalist emperyalizme bağımlı yeni sömürge ya da sömürge ülkelerde etkisi farklı olmuştur. Kapitalist ülkelerde kapitalizmin ekonomik, sosyal, kültürel yaşamına karşı ciddi bir itiraz ortaya çıkmıştır. Kapitalist ülkeleri sarsmıştır. Bu durum ister istemez kapitalist emperyalist ülkelerde biraz daha yumuşak rejimlerin ortaya çıkmasına vesile olmuştur. Sosyal demokrasi denen hareketlerin güçlenmesi bu temelde ortaya çıkmıştır. Sosyal demokratlar kapitalist ülkelerde daha fazla iktidara gelmeye, iktidarda görünmeye başlamışlardır. Yine kapitalist ülkelerde sol güçlerin, sosyalistlerin de güçlenmesi ortaya çıkmıştır. Ancak şu da var, bir taraftan sosyalist hareketlerin, solun güçlenmesi ortaya çıkarken, sol, sosyalist, komünist partilerin içinde Sovyet pratiğini eleştiren, biraz daha kendine özgü partiler haline gelmeye başlamışlardır. İtalyan komünist partisinin, Fransız komünist partisinin gençliğin özlemlerini dikkate alan bir açılım yapması durumu görülmüştür. Sovyetler Birliği, Çin, Arnavutluk arasında sorunlar çıkması da önemli düzeyde 1960'ların sonundaki bu yönlü gelişmelere rast gelir. Bu etkide hem kendi iç dinamiklerinin yarattığı sorunlar vardır, hem de gerçekten gençlik hareketinde somutlaşan, dünyada toplumların, özellikle gençlerin huzursuzluğunun yansımaları olmuştur. Bu yönüyle Sovyetler Birliği somutunda oluşan reel sosyalizmin toplumsal ihtiyaçlara ve gençliğin özlemlerine cevap verememesi Çin, Arnavutluk gibi kendine sosyalist diyen ülkelerin farklı yönelimlerini ortaya çıkarmıştır. Sovyetlere yönelik eleştiri ortaya çıkmıştır. Bu eleştiride başka siyasal ve toplumsal etkenler de vardır, ancak bu etkenleri teşvik etmede 60'ların sonundaki toplumsal hareketlerin, 68 kuşağı gençlik hareketlerinin de belli bir rolü olduğunu söylemek yanlış olmaz. Tabii ki bunu başlıca etken olarak görmek de mümkün değil. Siyasal etkenleri var, ekonomik etkenleri var, uluslararası kapitalist emperyalizmin ideolojik saldırılarının etkileri var. Başka birçok etken de sıralanabilir, ama o dönemdeki toplumsal sorunların gençlikte yarattığı etkilerin, bunun ideolojik ve sosyal etkilerinin bir sonucu olduğunu da görmek gerekir.

Kapitalist ülkelerdeki barış hareketlerinin ortaya çıkmasında, kadın hareketlerinin ortaya çıkmasında da 68 kuşağının önemli bir rolü vardır. 68 kuşağı bir zihniyet sorgulamasıdır. İdeolojik olarak çok sistematik bir gençlik hareketi olmasa da çok farklı ideolojik eğilimler bulunsa da başta kapitalist sitem olmak üzere dünyadaki sistemlere bir tepki olduğu açıktır. Bu yönüyle tepkisel boyutu vardır. Gençlik zaten tarihte genelde tepki eylemlerinin öncü gücüdür. Ama gençliğin tepkiselliğinin kesinlikle toplumsal sorunlarla bağı görülmelidir. Al çocuktan haberi derler. Yani çocuğun duygusu ve ruh hali aile içindeki duyguyu ve ruh halini yansıtır. Gençlik de aslında toplumdaki duyguyu yansıtır. Gençliğin tepkileri eninde sonunda belirli yönleriyle toplumun tepkileridir, toplumun rahatsızlığının gençlik şahsında dışa vurumudur. Tarih boyu böyle olmuştur. Toplumsal sorunlar ağırlaştıkça bunun somut etkileri gençliğin

tepkilerinde görülür. Gençliğin duruşunda, duygularında görülür. Bu yönüyle 68 kuşağının hareketliliği ve tepkileri toplumun özlemlerinin, duygularının, yaşadığı sorunların gençlik şahsında dışa vurumu olarak kabul edilmek durumundadır.

68 gençlik kuşağının yarattığı bu hareketliliği sol ve sosyalist güçler belli düzeyde örgütlemeye çalışsa da kapitalist ülkelerdeki solun ve sosyalist güçlerin yaklaşımı yetersiz kaldığından gençliğin önemli bir bölümü örgütlü hale getirilememiştir. İtalyan komünist partisi, Fransız komünist partisi 1970'lerde güçlerini arttırsalar da diğer ülkelerde gençliğin bu hareketliliği sol içine çekilememiştir. İtalya ve Fransa'daki sol da toplumlarını ve gençliğin özlemlerine cevap verecek bir değişim yaratamamışlardır. Bunlardaki değişimler bu tepkiselliğe bağlı olarak örgütlü, bilinçli değil, pragmatik olduğundan giderek daha fazla reformist ya da kapitalizmle uzlaşma öğelerini ortaya çıkarmıştır. 68 kuşağının kapitalist ülkelerdeki etkisi böyle olmuştur.

1968 sonu ve 70'ler Sovyetler Birliği'nde giderek sorunların ağırlaştığı dönemdir. Devlet ve iktidar giderek çok katılaşmıştır. İktidar ve devletin katılaşması o sistemin gençlikten daha fazla uzaklaşmasını ifade eder. Sovyetler Birliği gençliğin 68 hareketinden doğru dersler çıkarmamıştır ya da sadece kapitalizme tepki olarak gören yüzeysel değerlendirmeler olmuştur. Ama 68 kuşağının kapitalist ülkelerdeki etkisi biraz daha sol, sisteme tepkisel olarak ortaya çıkarken, bu yönüyle sol güçler ondan yararlanmaya çalışırken, sosyalist ülkelerde ise tepkisel olarak gençliğin sağa kaydığı, sistemi sağdan eleştiren bir durum ortaya çıkmıştır. Reel sosyalizm eksiklerinden dolayı sosyalist ülkelerdeki tepkisellik ise sosyalizme, reel sosyalizme yönelik olmuştur. 68 kuşağının arayışları ve tepkileri kapitalist ülkelerde kapitalizme karşı olmuşken, reel sosyalist ülkelerde de reel sosyalizme karşı olmuştur. Bu da reel sosyalist ülkelerde sistem içi sağ unsurları güçlendiren, kapitalist modernist aydınlanmacı güçleri güçlendiren etki yapmıştır. Nitekim 70'lerden itibaren Sovyetler Birliğinde gençliğin tepkilerinden güç alan tutumlar ve çevreler ortaya çıkmıştır. Sovyetlerde 70'lerden sonra bazı aydınların, belirli kesimlerin sisteme karşı daha fazla eleştiri getirmeleri, sosyalizm karşıtı eğilimler ortaya koymaları, biraz da gençliğin bu tepkisel durumundan güç alınmasından dolayıdır. Bu yönüyle 68 kuşağının da Sovyetlerde önemli sonuçları olmuştur.

Kapitalizme bağlı yeni sömürge ülkelerde ya da ulusal kurtuluş sorunu olan ülkelerde ise 68 devrimci kuşağının etkileri daha farklı olmuştur. Daha militanca, daha sol, kapitalizme ve emperyalizme daha fazla tepkisel düzeyde olmuştur. Nitekim ulusal kurtuluş savaşlarının Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'ta, Afrika'da birçok alanda güçlenmesi, etkili hale gelmesi bir yönüyle de gücünü, enerjisini bu gençlik hareketlerinin sisteme karşı tepkisinden almıştır. Yine Türkiye ve Yunanistan gibi ülkelerde ve başka ülkelerde gençlik gerçekten önemli düzeyde sola kaymıştır. 68 kuşağının sola kaymasının, sol tepkisel bir gelişmenin ortaya çıkmasının en somut yeri ise Türkiye'dir, Kürdistan'dır. Ortadoğu'da Filistin hareketlerinin yükselişe geçmesidir. 68 kuşağının sisteme tepkisi, Türkiye'de solun, sosyalistlerin yükselişe geçmesini beraberinde getirmiştir. Yeni sömürgelerde yönetimlere öfke artmıştır. Yeni sömürge ülkelere öfke, kapitalizme öfkedir, kapitalist sisteme öfkedir. Sömürge ve yeni sömürgelerin arkasındaki kapitalizme öfkedir. Bu bakımdan 68 kuşağının sömürgelerde, yeni sömürgelerde, bağımlı ülkelerde etkisi solun ve sosyalist hareketlerin güçlenmesi biçiminde ortaya çıkmıştır. Çünkü oralarda kapitalist emperyalizmin etkisi var, toplum sömürülüyor, gençlik olumsuz etkileniyor. Toplum ağır sömürü altında olduğunda toplumun en önemli parçası olan gençliğin daha tepkisel, daha radikal, daha sistem dışı ve sisteme karşı mücadele eder duruma geleceği açıktır. Nitekim Türkiye'de ortaya çıkan durum budur. Türkiye'deki 68 kuşağının çok radikal devrimci bir hareket olarak tarih sahnesine çıkması, Türkiye'nin siya-

sal tarihinde bir dönüm başlatması bu nedenledir. Türkiye siyasal tarihinde yeni bir dönem açılması 68 gençlik kuşağının Türkiye'deki devlete ve iktidara karşı cepheden radikal duruş almasıyla ilgilidir. Bu yönüyle devrimci demokrasi mücadelesinin gelişmesi açısından dönüm noktası 68 kuşağıdır. Bu kuşağın Türkiye'deki iktidarlara, devlete ve arkasındaki emperyalist güçlere karşı tepkisi Türkiye açısından kesinlikle yeni bir dönemin başlangıcıdır.

Türkiye'deki gençlik hareketi gerçekten radikal olmuştur. Özellikle de Türkiye'nin kapitalist emperyalizmin ileri karakolu olması, kapitalist emperyalizmin en fazla etkilediği ülkelerden olması doğal olarak buradaki gelişen hareketin de daha fazla antiemperyalist olmasını beraberinde getirmiştir. Bu antiemperyalistlik içinde millilik de vardır. Bu yönüyle radikaldir. Ancak Türkiye'nin kuruluşu sırasında batının Türkiye'ye karşı politikalarına tepki gösterilmesi, bu hareketlerin belli düzeyde milli yanlarının daha fazla ağır basmasını ortaya çıkarmıştır. Kuşkusuz devrimci ve sosyalist yönleri güçlüdür, toplumcudurlar, ama belli düzeyde milli yanları da vardır. Antiemperyalistlik anlamında milli yanları olumluyken, diğer yandan dönemin devletinin ulus devlet olması, ulus devletin toplumu çok fazla etkilemesi, milliyetçiliğin ulus devlet temelinde şekillenmesi ister istemez bu milliliğin ulus devletçi genler taşımasını beraberinde getirmiştir. Ama yine de devlete, devletçiliğe, iktidara karşı sert tutum alınması aynı zamanda ulus devletçiliğe ve ulus devletçiliğin politikalarına karşı da belli düzeyde tutum alınmasını beraberinde getirmiştir. Nitekim bu yıllarda Kürt sorunu gündeme gelmiştir. Kürt sorununun somut, etkin gündeme gelmesi 68 kuşağının radikal devrimci zihniyet ve pratiğinin sonrası olmuştur. Bu yönüyle 68 kuşağının emperyalizme karşı mücadelesini önemserken, bu kuşağın Kürt sorunu konusunda da o güne kadar görülmedik biçimde açık bir tutum koyması da belli bir gelişmeyi ifade etmektedir. Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamı konusunda ulusların kendi kaderini tayin hakkı temelinde Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamı konusunda önemli bir düşünce gelişimi ve tartışmalar olmuştur.

68 kuşağının Türkiye açısından da Kürtler açısından da değeri çok büyüktür. Türkiye'de devlete karşı cepheden ilk tavır alınması nedeniyle de 68 kuşağının duruşu önemlidir. Osmanlı tarihi boyunca da, Türkiye tarihi boyunca da devletle toplumun ilişkilerinin yoğun olması ya da toplumun devlet tarafından şekillenmesinin yarattığı zihniyet anlamında olumsuz sonuçları vardır. Devletçi düşünce Osmanlıda da Türkiye toplumunda da ağır basmaktadır. Bu bakımdan 68 kuşağının devlete doğrudan tutum alması, devlete karşı mücadele içine girmesi, devletle savaşması ve bunun karşılığında devletin bu devrimci gençleri katletmesi; Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusufların idam edilmesi, toplumdaki devlet baba, yani devlete fazla dokunmayan, devlete karşı tutumlarda her zaman ikircikli olan Türkiye toplumunda önemli bir zihniyet değişikliği yaratmıştır. Bu bakımdan 68 kuşağının Türkiye toplumunda yarattığı dönüşümü, etkileri kimse küçümsememelidir. Bazen Kürt hareketleri içinde milliyetçi ve dar yaklaşımlarla neden Kürt sorununa doğ-

> iktidarcı devletçi sisteme karşı olmadan, iktidar ve devlet dışı bir toplum anlayışı, özgürlük ve demokrasi anlayışı ortaya çıkarmadan gençliğin irade olması, özne olması, toplumsal ve siyasal mücadelelere katıldığı kadar etkin olması ve kendini var etmesi söz konusu olmayacaktır.

www.serxwakurdi.org

ru yaklaşılmadı ya da Kürtler özgürleştirilmedi, Kürtlerin özgürlüğünde öncülük yapmadılar gibi olumsuz yaklaşımlar gösterilmektedir. Hem bu sosyalist hareketlerin Kürt sorununa ilgisini yanlış görmekte, hem de neden Kürtlere öncülük etmedin gibi beklentiler ortaya koymaktadırlar. Bu bakımdan 68 kuşağına, devrimci kuşağa Kürt cephesinden yanlış ve eksik yaklaşımlar gösterilmektedir. Kuşkusuz o kuşak sonrası ortaya çıkan ideolojik yaklaşımlarda, gruplaşmalarda eleştirilecek önemli eksiklikler ve yanlar bulunmaktadır. Bunlar, Kürt Özgürlük Hareketi tarafından da çeşitli vesilelerle ortaya konulmuş ve eleştirilmiştir. Ama bu eksikliklere dayalı tepkisel ve duygusal olarak 68 kuşağını ve Türkiye solunu küçümseyen yaklaşımlar kesinlikle doğru değildir ve bizim tarafımızdan kabul edilemezdir.

68 kuşağı ve sonrası gençlik hareketlerini değerlendirilmesi vesilesiyle en fazla eleştiri geliştirilmesi gereken pozisyon ise Kürt gençlerinin durumudur. Kuşkusuz Kürt gençleri o dönemde önemli düzeyde devrimci hareketlerin içinde yer almışlardır. THKO'nun içinde yer almışlardır, TİKKO'nun içinde yer almışlardır, THKP-C içinde yer almışlardır. Bu yönüyle sömürge altında olan, sömürülen, kimliği inkar edilen Kürtler, Alevi Kürtler devrimci hareketler içinde yer almışlardır. Yapılması gerekeni yapmışlardır. Yani devrimci hareketler ve mücadeleler içinde yer almak, sisteme öfke duymak olumludur. O yönüyle o dönemdeki Kürtlerin sol içinde yer alması takdir edilmesi gereken bir durumdur. Eğer eleştirilecek bir durum varsa, daha fazla Kürtçü gözüken, daha fazla Kürt sorunuyla ilgilendiğini söyleyen gençlik hareketlerinin durumudur. DDKO'nun durumudur. Bunların ciddi eleştirilmesi gerekir. Kuşkusuz 68 kuşağının etkisiyle Kürt gençliğinde de belirli bir canlanma ve kıpırdama olmuştur, ama bu radikal bir dönüşüme dönüşmemiştir. Bu yönüyle Kürt gençliğinin o günkü dünya koşullarında radikal bir hamle yapması gerekirken bunu yeterince yapmaması eleştiri konusudur. Bu konuda özellikle KDP'nin İsrail'le ilişkisi, o anda KDP'yi destekleyen güçlerin kapitalist emperyalist sistemin önemli güçleri olan ABD, İran ve İsrail olması, Kürt gençlerinin ideolojik ve siyasal yaklaşımlarını olumsuz etkilemiştir. Türkiye'nin emperyalizme bağlı yeni sömürge bir ülke olarak tanımlanması, emperyalizmin ileri karakolu olması nedeniyle KDP başta Bakurê Kurdîstan olmak üzere Rojhilatê Kurdîstan ve diğer parçalardaki Kürt gençlerinin radikalleşmesini önlemiştir. 68 döneminde Bakurê Kurdîstan'da Kürt gençliğinin radikalleşmemesi ve pasif kalmasında, belirli düzeyde Kürtlükten söz etse de devlete, iktidara ve sömürgeciliğe karşı mücadele içine girmemesinde, etkili bir devrimci hareketin ortaya çıkmamasında kesinlikle KDP'nin ve onun etkisinde kalan DDKO'nun payı çok büyüktür. DDKO'nun devrimci duruş içine girmemesi, Kürt gençliğinin duruşunu etkilemiştir.

1960-68'lerdeki Kürt gençlik hareketi mutlaka ciddi eleştirilmelidir. Neden o dönemde dünyada çok ciddi hareketler varken Kürdistan'da radikal devrimci hareketler ortaya çıkmadı, gençlik radikalleşmedi konusunda eleştirilerin yapılması gerekmektedir. Eğer gençlik radikalleşseydi daha 60'lı dönemlerde Bakurê Kurdîstan'da devrimci bir ulusal demokratik hareket ortaya çıkardı. Bu ortaya çıkmadıysa bu durumun sorgulanması gerekir. Bu konuda istisna Sait Kırmızıtoprak'ın (Dr. Şıvan) hareketidir. Sait Kırmızıtoprak (Dr. Şıvan), Kürt gençliğinin radikalleşmesi doğrultusunda hareket etmiştir, ona uygun davranmıştır. 1968 gençlik hareketine, gençlik hareketinin dünyada yarattığı devrimci dalgaya uygun hareket eden, onun gereklerini yerine getiren esas olarak Dr. Şıvan ve arkadaşlarıdır. O dönemde Kürtlüğü ve Kürtlüğün çıkarlarını temsil eden, dünyadaki devrimci dalganın Kürtler içindeki temsilini yapan Dr. Şıvan ve arkadaşlarıdır. Gerçekten çok önemli bir hamle yapmak istemişlerdir. Bütün dünyada devrimci hareketler, ulusal kurtuluş hareketleri gelişirken, ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizme, kapitalizme, sisteme karşı çok aktif mücadele verirken, hatta bu mücadeleler

dünyadaki bu siyasal ortamdan sinerji ve enerji alarak büyük başarılara koşarken, Dr. Şıvan'ın Bakurê Kurdîstan'da Kürt halkının özgürlük mücadelesini geliştirmek istemesi çok değerlidir, çok anlamlıdır. Bunun çok güçlü biçimde irdelenmesi gerekiyor. Ama bu adım KDP tarafından önlenmiştir. Çünkü Türkiye o zaman emperyalist kapitalist sistemin parçasıdır. Kapitalizmin ileri karakolu olan Türkiye'de Kürt özgürlük mücadelesinin gelişmesi istenmemektedir. Bunu en başta ABD istemedi, İsrail istemedi, İran istemedi. Bunlara bağlı olan KDP istemedi. Türkiye emperyalist kapitalist sistem, NATO içinde olduğundan Türkiye'nin sarsılmasını, siyasi krize girmesini ve istikrarsızlaşmasını istemediler. Bu nedenle KDP eliyle bu devrimci hareketi tasfiye ettirdiler.

O dönem Dr. Şıvan'ın başlattığı bu hareket önlenmeseydi Türkiye'deki devrimci gençlik hareketiyle Kürdistan'daki ulusal demokratik hareket birleşecek ve Türkiye'yi sarsacaktı. Böyle bir birleşik hareket İran'dan çok önce Türkiye'de demokratik temelde bir rejim değişikliği ortaya çıkabilirdi. Bunun Kürtler açısından olumlu yanları olurdu. Kesinlikle Kürtlerin özgür ve demokratik yaşama kavuşması konusunda çok tarihi bir adım olurdu. Demokratik sosyalist etkili bir Türkiye istenilen düzeyde olmasa da artık Kürt varlığının inkarından vazgeçileceği bir sistem ortaya çıkarırdı. Bunun tarihi fırsatları ve imkanları vardı. Bunun değerlendirilmesi gerekiyor. Türkiye'de o düzeyde devrimci hareket varken Kürdistan'da da devrimci bir hareket ortaya çıksaydı Türkiye'deki devrimci hareket o düzeyde başarısızlığa uğramazdı. Türkiye'deki devrimci hareketlerin, sol, sosyalist hareketlerin başarısızlığı da Kürdistan'daki devrimci halk hareketiyle buluşamamalarıdır. Bunda tabii ki kendilerinin ideolojik ve siyasi yaklaşımlarının payı vardır. Bunlar da eleştirilmiştir, eleştirilmektedir. TKP'den bu yana solun, sosyalist hareketlerin Kürt sorununa yaklaşımları eleştirilmektedir. Ama 1960'larda Kürdistan'da niye radikal bir devrimci hareket ortaya çıkmadı? Bunun sorumluluğunu hiç kimse Türkiye devrimci hareketine, sosyalist harekete, komünist harekete yükleyemez. Kuşkusuz Türkiye solundaki millici ve sosyal şoven yanlar Türkiye solunu olumsuz etkilediği gibi, Kürdistan'da devrimci bir ulusal demokratik hareketin ortaya çıkmamasında da belli bir olumsuz etkisi olmuştur. Türkiye'deki sol içinde olan sosyal şovenizm Türkiye'deki devrimci hareketin gelişmesini engelleyen en temel hastalıklardan olduğu gibi, ulusal Kürt hareketinin doğru şekillenmemesinde ve milliyetçi karakter kazanmasında da etkisi olmuştur. Ancak 60'larda, 68 kuşağının dünyanın her yerinde gençliği, toplumu sarstığı yerde Bakurê Kurdîstan'da bir devrimci gençlik hareketi ortaya çıkmıyorsa, bir devrimci ulusal kurtuluş hareketi ortaya çıkmıyorsa bunda Kürtlerin, Kürt gençlerinin kendisini sorgulaması gerekiyor. O dönemdeki siyasal durumun irdelenmesi gerekir. KDP'nin ABD, İran, İsrail ve Türkiye ile ilişkilerinin sorgulanması gerekir. KDP'nin oynadığı rolün görülmesi gerekiyor.

Bakurê Kurdîstan'da o dönemde güçlü bir devrimci gençlik hareketi ortaya çıkmadıysa bunun baştaki sorumlusu KDP'dir. KDP, o dönemde ABD, İsrail, İran desteğinde olduğu için, onların Ortadoğu'daki en önemli müttefiki Türkiye'nin sarsılmaması için, siyasi istikrarsızlığa girmemesi için Bakurê Kurdîstan'da devrimci hareketin gelişmesini önüne geçmiştir. KDP eliyle Kürtlerin, Kürt gençliğinin harekete geçmesi önlenmiştir. Dünyanın her yerinde ulusal kurtuluş hareketinin yükselişe geçtiği ve büyük başarılar elde ettiği dönemde sınırlı bir Kürtlük bilinciyle yetinilmiştir. Ama bu bilinç örgütlü bilince, soykırımcı sömürgeciliğe, Türk devletine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesine evrilmemiştir. Bırakalım örgüt kurmayı, örgütlü hareket etmeyi, Türk sömürgeciliğine karşı ulusal kurtuluş mücadelesi yürütme bilinci bile ortaya çıkarmamıştır. Bunun KDP'nin tutumuyla, KDP'nin İran, İsrail ve ABD ilişkileriyle bağı görülmelidir. Yoksa Kürt gençliği aptaldı, Kürt gençliği dünyayı görmedi, Kürt gençliği bunu yapamazdı, ya da Kürt gençleri üzerinde çok baskı vardı, bunu yapamazdı demek

yanlıştır. Bu, gerekçelendirmektir; o anda Kürdistan'da ortaya çıkmayan devrimci gençlik hareketinin, ulusal kurtuluş hareketinin sorumluluklarını görmezden gelmektir, üstünü örtmektir, onları temize çıkarmaktır. Bu yönüyle 1968 kuşağının Kürdistan'da devrimci gençlik hareketi yaratamaması, ulusal kurtuluş hareketi yaratamamasının nedenlerinin iyi irdelenmesi gerekiyor. KDP'nin tutumunun bunda oynadığı rolü görmek gerekiyor. Emperyalist kapitalist sistemin KDP ile ilişkilerinin gözden geçirilmesi gerekiyor.

Aslında o dönemde devrimci bir ulusal kurtuluşçuluk gelişecekti. Dr. Şıvan ve arkadaşları bunun için yola çıktılar. Saf saf Başurê Kurdîstan'a gittiler, KDP'nin kendilerini destekleyeceğini sandılar. Ama o andaki siyasal sistemi çözemediler. Türkiye kapitalist sistemin, emperyalizmin ileri karakoludur. KDP'yi destekleyen de ABD'dir, İran'dır, İsrail'dir. Bunlar Türkiye'de herhangi bir mücadelenin gelişmesini istemezler, komplo yaparlar, engellerler, bunun için tedbir alayım diyememiştir, tedbirsiz gitmiştir. Ya da o gidişi bile yanlış bir değerlendirme sonucudur. Bunun sonucu orada tasfiye edilmişlerdir, katledilmişlerdir. Katledilmelerinin nedeni, şu bu değildir; Türkiye'nin ABD'ye bağlı olmasıdır; ABD'ye bağlı olan Türkiye sınırları içinde bir ulusal kurtuluş hareketi gelişmesinin istenmemesidir. Bu nedenle de ABD, İsrail ve İran'a bağlı olan KDP eliyle Bakurê Kurdîstan'da mücadeleyi geliştirmek isteyen Dr. Şıvan ve arkadaşlarının katledilmesi, bu hareketin tasfiye edilmesi gerçeği vardır.

68 dönemindeki Kürt gençliğinin durumunu değerlendirirken neden Türkiye'deki Denizler, Mahirler, İbrahimler gibi devrimciler, THKP-C, TİKKO, THKO gibi çok radikal hareketler geliştirmediler diyemeyiz. Çok sınırlı Kürtlük bilinciyle yetinen bir DDKO hareketi çıktı; daha fazla ileriye gidemedi, etkili olamadı. Bunun kesinlikle sorgulanması ve değerlendirilmesi gerekmektedir. Çünkü bu değerlendirme doğru yapılmadan da bu konuda doğru değerlendirmeler ortaya konulmadan da bugün başta Bakurê Kurdîstan olmak üzere Kürdistan'ın bütün parçalarında özgürlük ve demokrasi mücadelesini sağlıklı geliştirmek mümkün değildir. Bugün KDP yine Türkiye ile ilişkili. Dün bu ilişki nasıl Dr. Şıvan ve arkadaşlarının katledilmesiyle sonuçlandıysa, şimdiki ilişki de PKK öncülüğündeki Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı Türkiye ile KDP'nin ortak davranması, ortak hareket etmesi, Türkiye'nin KDP'ye dayanan ilişkilerle Kürt Özgürlük Hareketi'nin zayıflatılması, etkisizleştirilmesi gibi bir gerçekliğin yaşanması durumu vardır. Bunu Kürt gençliğinin, Kürt yurtseverlerinin, Kürt demokratlarının bilince çıkarması gerekir. Kürtler için tarih bilinci çok önemlidir. Doğru tarih bilincine ulaşmadan Kürt'ü özgür ve demokratik yaşama kavuşturmak mümkün değildir. Yüzeysel Kürtlükle, yüzeysel yaklaşımlarla, dar milliyetçilikle Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamı kazanılamaz. Bu bakımdan Ortadoğu gibi dünya dengelerinin kurulduğu, her sorunun bütün bölgeyi ve dünyayı ilgilendirdiği dönemde dar yaklaşımlar içinde değil, geniş çerçevede değerlendirmeler ve analizler yaparak doğru sonuçlara varmak mümkündür. Bu açıdan 68 döneminde Kürt gençlik hareketinin ortaya çıkmaması ya da çok zayıf ortaya çıkmasını değerlendirirken böyle bölgesel ve uluslararası ilişkiler çerçevesinde değerlendirmek ve bundan sonuçlar çıkararak bugünkü Kürt mücadelesinin önünde ortaya çıkan engelleri de görmek gerekiyor.

KDP'nin Türkiye, ABD, İran ve İsrail ile ilişkileri; Dr. Şıvan'ı katletmesi durumu 1970'lerde sonra Kürdistan'da ortaya çıkan gençlik hareketini olumsuz etkilemiştir. Her ne kadar DDKD gibi Dr. Şıvan'a bağlı olduğunu söyleyen, Şıvancılar olarak ortaya çıkan bir grup olmuşsa da, ama sonunda DDKD de giderek bu tarihsel durumu görmeyen, KDP'nin dar milliyetçi yaklaşımlarına giren bir hareket haline gelmiştir. Dr. Şıvan'ın hareketi, katledilmesi bu grup tarafından da doğru değerlendirilememiştir. Eğer DDKD bu durumu doğru değerlendirseydi önemli bir hareket olabilirdi. İlk başta güçlü bir hareket olarak ortaya çıktı. Sonradan zayıfladı,

etkisizleşti. Neden? Dr. Şıvan'ı örnek aldığını söyleyen DDKD sonunda o çizgiden kopmuştur. O çizgiden koptuğu gibi, Dr. Şıvan ve arkadaşlarını katleden KDP'nin ideolojisine yakın olmuştur, onun gibi dünyaya bakmıştır, onun gibi Kürt sorununa ve bölgeye bakmıştır. Bu nedenle gelişememiştir. Dr. Şıvan'ın katledilmesi doğru ele alınsaydı, doğru yaklaşılsaydı, ondan doğru sonuçlar çıkarılsaydı PKK kadar olmasa da DDKD de Kürdistan'da etkili bir hareket ve güç haline gelebilirdi. Hatta Dr. Şıvan'ın zihniyetini, anlayışını, militanlığını, devrimci ruhunu benimseyen bir hareket olarak gelişerek PKK ile ulusal demokratik ittifak yapan, bu ittifak temelinde de Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini gelişmesinde rol oynayan bir konum kazanabilirdi. DDKD ortaya çıktı, güçlü olarak göründü, sonradan niye tasfiye edildi diye sorulacaksa, daha sonra DDKD'nin önderleri olan, önderi olmak isteyen kişilerin siyasal yaklaşımına bakılmalıdırlar. Siyasal ilişkilerine ve siyasal değerlendirmelerine bakılmalıdırlar. Türkiye değerlendirmesine, Türkiye devrimci gençlik hareketini değerlendirmesine, Dr. Şıvan değerlendirmesine, Dr. Şıvan'ın katledilmesi değerlendirmesine bakılmalıdırlar. O günkü dünya değerlendirmesine bakılmalıdırlar.

O zaman DDKD sol gözüktü, sosyalist olduğunu söyledi, hatta Küba'ya gittiler, Sovyetler Birliğiyle ilişkiye geçtiler. Ama Dr. Şıvan'ın katledilmesini doğru değerlendiremediklerinden kendi siyasi çizgilerini, ideolojilerini sağlam temellere oturtamadılar. Bu nedenle Kürtlere kaybettiren KDP'nin milliyetçi çizgisine, dar çizgisine yanaştılar. Militan bir çizgi ortaya çıkmayınca Dr. Şıvan'ın o militan ruhu, o devrimci ruhu yaratılamadığı için 12 Eylül geldiği zaman ezilmişlerdir, silinmişlerdir. Kürdistan'da zor ve baskı arttığında bırakalım diğer örgütleri, Dr. Şıvan çizgisinde devrimci hareket olduğunu söyleyen DDKD de silinmiştir. Yine KAWA radikal söylemlerde bulunmuş, Muhterem Biçimli gibi, yani biraz daha yurtsever olan kişilerden de etkilendiklerini söylemiş, kendinin farklı olduğunu iddia etmişlerdir. Emperyalizmi ve kapitalizmi eleştiren, Türkiye'yi eleştiren radikal söylemlerde bulunmuş; ama onlar da doğru bir değerlendirme içinde olmadıklarından, "Sovyet emperyalizmi" diyerek o çerçevede Türkiye'ye, Ortadoğu'ya, Başurê Kurdîstan'daki gelişmelere bakmışlar, bu da onları iddialarından farklı olarak diğer Kürt grupları gibi pasif ve etkisiz durumda bırakmıştır.

Bu tür yanlış eğilimlerin hepsi KDP gerçeğini doğru değerlendirememek, KDP'nin emperyalizmle ilişkilerini doğru değerlendirememek, Dr. Şıvan'ın katledilmesini doğru değerlendirememek nedeniyle ortaya çıkmıştır. Bu da Kürt gençliğine dayanmak isteyen grupları etkisiz kılmıştır. Önder Apo ise daha baştan itibaren Dr. Şıvan gerçeğini, Dr. Şıvan'ın katledilmesini, KDP'nin emperyalizmle ve Türkiye ile ilişkisini, bu nedenle Bakurê Kurdîstan'da Kürt hareketinin gelişmesini engelleyen rolünü görerek doğru bir tarih-toplum değerlendirmesi yaparak devrimci bir çıkış gerçekleştirmiştir. Önderliğin devrimci çıkış gerçekleştirmesinde o dönemde KDP hareketinin emperyalizmle ilişkisini, Dr. Şıvan'ın katledilmesini doğru değerlendirmesinin payını görmek gerekir. Hatta Önderlik şunu demiştir; ben Dr. Şıvan gibi tedbirsiz değildim. Ben KDP gerçeğini, KDP'nin Türkiye ve dünya ile ilişkilerini bildiğimden Dr. Şıvan gibi tuzağa düşmedim. Doğru değerlendirdim ve tedbirlerimi alarak bu mücadeleyi geliştirdim diyerek o dönemdeki değerlendirmelerin Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin gelişmesinde ne kadar önemli olduğunu ortaya koymuştur.

Kürt halkı açısından, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin gelişmesi açısından gençliğin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi konusunda1970'ler çok önemlidir. 1970'ler gerçekten de Kürt gençliğinin bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve mücadele etmesi açısından bir dönemeçtir. Kürt ve Kürdistan tarihi açısından gençliğin durumu, rolü, önemi eğer irdelenecekse, bu konuda özellikle 1970'lerde Önder Apo'nun tarih sahnesine çıkarak gençli-

ği örgütlemesi özel olarak ele alınması, irdelenmesi ve sonuçlarının değerlendirilmesi gerekir. Önder Apo esas olarak 1968 gençlik hareketinden etkilenen bir önderliktir. 1968 gençlik hareketinin mayaladığı, tarih sahnesine çıkardığı bir kişiliktir. Bu bakımdan 1968 gençlik hareketinin dünyadaki ve Türkiye'deki etkileriyle Önder Apo'nun tarih sahnesine çıkışı arasında bağ kurmak gerekir. Bu bağ kurulmadan da Önder Apo gerçeği, Önder Apo'nun önderliğinde yaratılan ulusal kurtuluş hareketi ve bunun karakteri, özellikleri doğru anlaşılamaz, doğru ele alınamaz. Bu bakımdan 1968 kuşağının Kürt gençliği üzerindeki etkileri, bu yönüyle Önder Apo'nun bundan etkilenmesi ve tarih sahnesine çıkması çok önemlidir. Önder Apo bu gençlik ruhuyla tarih sahnesine çıkarken Mahirlerden, Denizlerden, İbrahimlerden etkilenmiştir. 1968 ve 70'lerin başındaki Türkiye'deki devrimci gençlik hareketinin yarattığı etkiler anlaşılmadan Önder Apo anlaşılabilir mi?

Önder Apo bu gençlik hareketinden bağımsız olarak ele alınabilir mi?

Bu gençlik hareketi değerlendirilmeden Kürt Özgürlük Hareketi'nin karakteri, Önder Apo'nun Önderliği, öncülüğü, ideolojik, teorik, siyasal şekillenmesi anlaşılabilir mi? Önder Apo'nun devrimci kişiliğinin şekillenmesinde bu etken görülmeden, Önder Apo'nun devrimci kişiliği bütünlüklü görülebilir mi? Tabii ki görülemez.

Önder Apo, böyle bir sürecin, böyle bir bütünlüklü bakışın tarih sahnesine çıkardığı tarihsel bir kişiliktir. Zaten bu nedenle bu gençlik hareketinden etkilenmiş, Mahir'in, bu dönemdeki gençlik hareketinin Kürt sorunuyla ilgili yaptığı değerlendirmeler dikkatini çekmiş, onların hem militanlığı, hem de Kürt sorunundaki yaptığı değerlendirmeler Önder Apo'nun devrimci kişiliğine ve karakterine cevap olan ve de Önder Apo'nun devrimci kişiliğinin ve karakterinin besleyen önemli etkenlerden olmuştur. Nitekim 30 Mart 1972'de Mahirler katledilince Önder Apo'nun THKP-C'nin en önemli gençlik tabanının bulunduğu Siyasal Bilgiler Fakültesinde boykot yapması, bu boykota öncülük yapması bu gerçeklikle bağlantılıdır. O dönemde 12 Mart faşizmi vardır, büyük bir baskı vardır. Toplum üzerinde baskı vardır, gençlik üzerinde baskı vardır, devrimci hareketler ezilmiştir, susturulmuştur. Aydınlar, gençler zindanlara doldurulmuştur. İşte bu dönemde Mahirlerin 72'de oligarşiye karşı, faşizme karşı mücadele ederken katledilmeleri Önder Apo'yu sarsmıştır. Derhal sorumluluk duygusuyla, devrimci duyguyla onların kendine kattığı değerlerin vefasıyla, onlara karşı duyduğu sorumlulukla Siyasal Bilgiler Fakültesinde boykota öncülük yapmıştır. Boykot sonucu Önder Apo 1972'nin Nisan ayında tutuklanarak Mamak cezaevine atılmıştır. 7 ay kadar zindanda kalmıştır. Önder Apo zindana Mahirlerin katledilmesini protesto etmek için düşmüştür. Deniz, Hüseyin, Yusuf Mamak cezaevinde Önder Apo'nun bulunduğu bölümden alınarak Ankara Ulucanlar cezaevine götürülmüş ve orada idam edilmişlerdir. Bu da Önder Apo'yu derinden etkilemiştir.

Önder Apo bunların idamı karşısında sorumluluk duyarak öyle devrimci bir hareket yaratmalıyım ki, öyle bir mücadele yaratmalıyım ki, bunların özlemleri gerçekleşsin ve 1970'lerde gelişen devrimci hareketin 12 Mart askeri faşist darbesi karşısında aldığı darbeler, başarısızlıklar bir daha alınmasın. Bir daha devrimci hareket, gençlik hareketi bu duruma düşmesin yaklaşımı içinde olmuştur. Böyle bir söz vermiştir. Devrimci hareketi başlatma sözü vermiştir, ama bu başlatma sözünü de bu dönemden çıkardığı tecrübelere dayanarak yapmıştır. Öyle bir mücadele yaratmalıyım ki, kesintisiz sürsün! Düşmanın istediği koşullarda değil, kendi istediğimiz koşullarda yürütelim demiştir. Ve zindandan çıkar çıkmaz da bu devrimci önderlere karşı sorumluluğunu yerine getirmek için gençliği örgütleme çabaları içine girmiştir. Şunu vurgulamak gerekiyor. Belki birçok kimse bilmiyor, gençler bilmiyor, devrimciler, sosyalistler, demokratlar bilmiyor, ama Ankara'da devrimci gençliğin ilk örgütlenmelerini yapan Önder Apo'dur. Daha 1972'de

cezaevinden çıkar çıkmaz herhangi bir ürkme, kendini geriye çekme yaklaşımı içinde olmadan derhal THKP-C'nin önemli tabanının olduğu Siyasal Bilgiler Fakültesi başta olmak üzere Ankara'da devrimci gençliği örgütleme çabasına öncülük yapmıştır. O zaman öncü devrimci birçok genç hala cezaevindedir. Bilindiği gibi '74 affıyla birçok devrimci genç ya da devrimci mücadelede aktif olacak devrimciler cezaevinden tahliye olmuşlardır.

Önder Apo ise 1972'de cezaevinden çıkar çıkmaz daha 12 Mart sıkıyönetim olduğu halde, hala baskıların olduğu ortamda Siyasal Bilgiler Fakültesinde örgütlenmenin öncülüğünü yapmıştır. 1972-73'te THKP-C ve devrimci karakteri bulunan gençlerin örgütlülüğünün öncülüğünü yapmada Önder Apo'nun rolü belirleyicidir. Sadece bununla yetinilmemiş, 1973-74'lerde Ankara'daki devrimci gençliğin örgütlenmesinde ya da devrimci gençliğin militan bir örgütlüğe kavuşturulmasında Önder Apo önemli bir rol oynamıştır. Önder Apo, Haki Karer ve Kemal Pir yoldaş o dönemde kurulan ADYÖD içinde etkin yer almışlardır. ADYÖD içinde reformist etkiler fazlasıyla vardır; devrimci gençlik hareketi reformizme çekilmek istenmektedir. Önder Apo, Kemal Pir, Haki Karer başta olmak üzere Ankara'daki devrimci gençler bu duruma müdahale etmişlerdir. Önder Apo devrimci gençliğin ADYÖD'teki belirli reformist gruplar tarafından devrimci ruhlarının, devrimci duygularının geriletilmesini engellemek, gençliği gerçek anlamda devrimci bir mücadele çizgisine sokmak için ADYÖD'e müdahale etmiştir. ADYÖD üst yönetimi kurulmuş, ADYÖD üst yönetiminde birinci derecede sorumluluk almış, en üst düzeyde görevler yüklenerek ADYÖD'ün devrimci gençliğin eline geçmesi sağlanmıştır. ADYÖD'te reformist kesimler etkisizleştirilerek devrimci gençliğin hakim olduğu bir ADYÖD yaratılmıştır. Bu bakımdan 1972-73-74-75 yıllarındaki devrimci gençliğin Ankara'da örgütlenmesinde, yeniden örgütlü olarak tarih sahnesine çıkmasında Önder Apo'nun etkisi çok fazla olmuştur. Bunu hiç kimse inkar edemez. Bunu Türkiye solunun, demokratlarının, aydınlarının, gençlerinin, halkının bilmesi gerekiyor. Kürt halkı da bilmeli. Kürt halkı da Önder Apo'nun, Apocuların hangi mücadele geleneğinden geldiğini, Türkiye halklarıyla, Türkiye devrimci gençleriyle tarih içinde ilişkilerinin ne olduğunu, onlardan ne kadar etkilendiğini, ya da Türkiye'deki devrimci mücadeleye, gençlik hareketine ne kadar destek verdiğini, güç verdiğini, hizmet ettiğini bilmesi gerekmektedir. Önder Apo'nun şekillenmesinde esas olarak 68 devrimci gençlik kuşağı ve bunun Türkiye gençliği üzerindeki etkisi esas olmakla birlikte, içinden çıktığı Kürt toplum gerçeği nedeniyle Kürtlükten söz eden DDKO'ya da sınırlı bir ilgi duymuş, hatta üye de olmuştur. Ancak Türkiye devrimci gençlik hareketinin devrimci karakteri Önder Apo'yu daha fazla kendine çektiği gibi, bu gençlik hareketi içinde daha uzun ve daha

> Sovyet devriminin gençliğe önem vermesi dünyada bütün sol hareketlerin, bütün sosyalist güçlerin gençliğe önem vermesini beraberinde getirmiştir. Sadece sosyalist ve devrim yapmış ülkelerde değil, devrim yapmamış ülkelerde de, kapitalist ülkelerde de gençliğin özgün örgütlenmeleri daha fazla öne çıkmaya, gençliğin özgün örgütlenmesine önem verilmeye başlanmıştır.

www.arsivkomunar.org

etkin yer alma durumu ortaya çıkmıştır.

Önder Apo'nun devrimci gençlik hareketi içindeki bu çalışmaları da önemli bir tecrübe ve deney olmuştur. Önder Apo'nun Kürdistan özgününde ayrı bir devrimci hareket ortaya çıkarması gerçeği bu süreçte gerçekleşmiştir. Böylelikle bu ayrı örgütlemenin karakterinin ne olacağı daha da netleşmiştir. Bu ayrı örgütlenmenin Türkiye halklarının devrimci mücadelesiyle, yine Ortadoğu halklarının devrimci mücadelesiyle bağının ne olacağı da burada netleşmiştir. Eğer bugün Önder Apo'nun Kürdistan devrimini gerçekleştirirken bunun Türkiye devrimiyle, Ortadoğu devrimiyle, diğer halkların devrimiyle bağını doğru kurabiliyorsa, bunda Önder Apo'nun başından itibaren Türkiye halklarının devrimci mücadelesiyle, dolayısıyla Ortadoğu'daki halkların devrimci mücadelesiyle bağı çok fazladır. Bu da önemli bir tecrübedir. Bu tecrübe, buradaki deney, Önder Apo'nun Türkiye'deki devrimci hareketi, gençlik hareketini tanımasını beraberinde getirdiği gibi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin de, Önder Apo çizgisinin de, Önder Apo gerçekliğinin de, militanlığının da Türkiye devrimci hareketi tarafından bazı yönleriyle tanınmasını beraberinde getirmiştir. Bu dönemdeki ilişkiler Kürt Özgürlük Hareketi'nin gelişiminde rol oynayan Kemal Pir'in ve Haki Karer'in de, yine diğer Türkiyeli devrimci yoldaşların da Özgürlük Hareketi'ne katılmasında önemli rol oynamıştır.

Şu açıktır, 1970'lerde Apocu hareketin bir gençlik hareketi olarak tarih sahnesine çıkmasında ve gelişmesinde özellikle Kemal Pir ve Haki Karer'in büyük rolleri vardır. Kemal Pir ve Haki Karer bu mücadeleye başından beri etkin olarak katılmışlardır. Kürdistan'a geldiklerinde, Kürdistan'a yöneldiklerinde başta Antep ve Urfa olmak üzere Kürdistan'ın birçok alanında devrimci gençliğin harekete katılmasında bu yoldaşlarımızın payı belirleyicidir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; 1970'lerde gençliğin, devrimci gençliğin Apocu harekete katılmasında en büyük rolü Haki ile Kemal oynamışlardır. Bunun altını çizmekte fayda var. Kemal, Apocu grubun büyümesi, PKK'ye evrilmesinde çok büyük rol oynamıştır. Apocu hareketin somutlaşması, toplumla buluşması, gençlikle, emekçilerle buluşmasında Haki Karer'in ve Kemal Pir'in çok önemli çabaları olmuştur. Kemal Pir, bir gençlik idolüydü; gençliği en fazla heyecanlandıran, harekete geçiren bir Önderlik gerçeğiydi. Bu bakımdan 1970'lerdeki Apocu grupla başlayan devrimci gençlik hareketinin giderek etkili hale gelmesi, Kürdistan'da çok geniş gençlik kitlelerini etrafında toplayarak bir Kürt devrimci hareketi haline gelmesinde PKK'nin parti olarak tarih sahnesine çıkmasında Kemal Pir'in, Haki Karer'in emekleri çok fazladır. Bu nedenle bu yılların gençlik hareketinin çok iyi değerlendirilmesi gerekir.

Kemal Pir militandı, bir devrimciydi. Haki Karer bir militandı, devrimciydi, ama gerçek anlamda tam bir devrimciydi, devrimin emekçisiydi. Yoksul halktan gelen bir gençlikti. PKK'nin sosyalist, devrimci gençlik karaktere bürünmesinde Haki Karer'in rolü belirleyicidir. Haki Karer, gençliği tam da halkçı hale getiren, devrim emekçisi kılan bir öncülük yapmıştır. Bu devrimci gençlik karakterini de bütün hareketin karakteri haline getirmiştir. Bu yıllardaki devrimci öncülük, bu yıllardaki militanlık Apocu hareketin, PKK'nin genlerini belirlemiştir, kodlarını belirlemiştir. Yaşam özelliklerini, özgürlük tutkusunu, demokrasi tutkusunu, halkçı karakterini, eşitlikçi karakterini, sosyalist karakterini, mütevazi yaşamını, militan özelliklerini belirlemiştir. Haki Karer ve Kemal Pir'in büyük çabalarıyla büyüyen bu gençlik hareketinde imkan beklemeyi değil de imkan yaratmayı esas alan bir karakter oluşmuştur, bir devrimci ruh oluşmuştur. Bu dönemde zaten imkan yoktur, imkan isteme yoktur. Kemaller, Hakiler, devrimci gençlik hareketi olarak tarih sahnesine çıkan Apocular hiçbir zaman imkan aramadı. Şu imkanım olsun, bu imkanım olsun demedi. Şu imkanım var, bu imkanım var demedi. Bize şu imkanı sağlayın, bu imkanı sağlayın demedi. Aksine, imkansızlıklar içinde imkanı yaratan bir gençlik hareketi oldu.

Kemal Pir bir gençlik önderidir, Haki Karer gençlik önderidir. Bu gerçekliğin bilinmesi gerekiyor. Grup aşamasında kurulan yurtsever devrimci gençlik birliği vardı. Hareketimiz, Apocular partileşmeden önce böyle bir gençlik hareketiyle mücadeleyi sürdürmek istediler. 1977'nin Ocak-Şubat ayında böyle bir gençlik hareketi de kuruldu. Bunun önderi de Haki Karer'di. Haki Karer'in öncülüğünde bir gençlik hareketi yaratıldı. Bu gerçekliğin bilinmesi gerekir. Ondan önce de Apocular bir gençlik hareketiydi, ama 77 yılının başında kendilerini resmi olarak bir gençlik hareketi haline getirdiler. Kuruluş toplantısını da yaptılar, tüzüğünü, programını da hazırladılar. Düşman saldırılarını üzerine çekmemek için kamuoyuna çok yansıtılmadı, öyle bir resmi yansıtma da uygun görülmedi. Haki Karer böyle bir hareketin kuruluşunun öncülerindendi. Kuşkusuz Önder Apo'nun perspektifleri ve öncülüğünde kuruldu. Bütün toplantılarını Önder Apo yürüttü, yönetti, yönlendirdi. Ama sorumluluk Haki Karer'in üzerindeydi. Haki Karer bu gençlik hareketinin öncüsü, lideri olarak örgütleyip geliştirecekti. Bu sorumluluğu aldı.

Kürt gençlik hareketi, Kürt gençleri bu Karadenizli arkadaşların mücadeledeki yerini bilecekler. Haki'nin, Kemal'in yerini bilecekler. Haki'nin, Kemal'in yerini bilmeden, onların devrimci duygularını bilmeden kim ben Kürt devrimci gençliğiyim diyebilir? Kürt devrimci gençlik hareketi böyle bir enternasyonal ruha sahiptir; böyle bir sorumluluğa sahiptir, böyle proleter bir ruha sahiptir. Kuşkusuz Kürt arkadaşları da devrimci gençlik mücadelesinde çok emek verdiler, yer aldılar. 1970'lerdeki Kürt gençliğinin harekete geçmesinde, örgütlenmesinde Önder Apo'nun rolü belirleyicidir. Yine bütün arkadaşların, bütün Apocuların büyük emeği ve rolü vardır. Ama grup içinde Kemal'in, Haki'nin yeri çok ayırt edicidir, çok özgündür, çok nettir, çok bellidir. Gençlik hareketine damgasını vuran özelliklere, karakterlere sahip önderlerdir. Bunu hiçbir zaman hiçbir Kürt gencinin unutmaması gerekiyor. Kürt halkının unutmaması gerekiyor. Kürdistan özgürlük mücadelesinin militanlarının unutmaması gerekiyor. Türkiye halklarının unutmaması gerekiyor. Kürt halkının, Ortadoğu halklarının unutmaması gerekiyor. Eğer bugün Ortadoğu'da halkların eşitliğine, kardeşliğine ve özgürlüğüne dayalı bir PKK gerçeği varsa, bir Önder Apo gerçeği varsa, böyle bir Kürt Özgürlük Hareketi gerçeği varsa, bunda bu arkadaşların emekleri, rolü, karakterleri görülecektir.

Apocu hareket bir gençlik hareketi olarak doğdu. Gençlik hareketi olarak gelişti. Önder Apo bu nedenle 'genç başladık, genç bitireceğiz', dedi. Bu yönüyle partinin gençlik hareketi olarak tarih sahnesine çıkması vardır. PKK'nin kurucularının hepsi gençtir. En büyüğü 29 yaşındadır. İki üç arkadaş 1950 doğumludur. Diğer arkadaşların çoğunluğu 1953-54-55-56 doğumludur. Yani 1950'li yıllarda doğanlar bu hareketin kurucusu olmuştur. Bu açıdan partinin bugüne kadar militanca mücadele etmesi, militan karakterini korumasında bu gençlik karakterinin özelliği çok büyüktür. Gerçekten de PKK çıkışından itibaren bir gençlik partisi olmuştur. Apocular zaten bir gençlik hareketi olarak doğmuştur. Apocular ne kadar Kürt devrimci gençlik hareketidir, ne kadar genel Kürt Özgürlük Hareketi'dir tam ifade edilemez. İkisini birlikte ifade etmek doğrudur. Apocuları Kürt gençlik hareketi olarak tanımlamak yetersiz kalır, sadece genel Kürt Özgürlük Hareketi demek de yetersiz kalır. Apocular bu anlamda genel devrimci karakterleriyle gençlik karakterleri iç içe geçmiş bir gruptur. Bu da PKK'ye çok önemli avantajlar sağlamıştır. PKK'nin gençlik ruhunu korumuştur. Gençlik devrimcidir. Gençlik militandır. Gençlik her zaman dinamiktir. Bu yönüyle de PKK'nin gençler tarafından kurulması, PKK'nin bugüne kadara militan, hamleci ve dinamik karakterini korumasını beraberinde getirmiştir. Bugün de hala PKK genç ruhludur, bir gençlik hareketi gibidir. Devrimci ve hamleci özünü, inisiyatifli özünü kaybetmemiştir. Önder Apo, genç başladık genç başaracağız, demiştir.

Bu parti ve Apocular başından itibaren

imkan aramamıştır, imkanlara yaslanmamıştır. İmkan yaratan hareket olmuştur. Gençlik imkan aramaz, imkan yaratır. Gençlik, birisi bana imkan versin diyemez. İmkan versin ben mücadeleyi geliştireceğim diyemez. Gençlik, ben imkan bulacağım, ben imkan yaratacağım diyecektir. Tarihte bütün imkanları da gençler yaratmıştır. Gençlik hareketi yaratmıştır. Bu bakımdan PKK'nin gerçekliğinde, PKK militanlığında imkan arama yoktur. PKK hareketi kesinlikle imkan yaratan, imkanları geliştiren, kendisi imkanları geliştirerek mücadeleyi büyüten harekettir. Hiçbir yerden imkan beklemez; imkan verilsin demez. Bu, giderek sadece gençliğin değil, bütün PKK kadrolarının karakteri olmuştur. PKK kadrolarının karakterinde imkan isteme olamaz. O zaman gençlik karakterini kaybederler, genç olmaktan uzaklaşırlar, genç olmaktan çıkarlar. Kim imkan arıyorsa o genç olmaktan çıkar. Özellikle gençlik hareketi imkan arayamaz. Gençlik hareketi, bana imkan verilsin, bana kadro verilsin, bana şu verilsin, bana bu verilsin diyemez. Gençlik hareketi bizzat kadrosunu da kendisi yaratır, imkanı da kendisi yaratır, maddi imkanı da kendisi yaratır, aracını da, gerecini de, silahını da, militanını da kendisi yaratır. Gençlik zaten budur. Gençlik böyle olmazsa o genç olmaktan çıkmış demektir. Öyle bir hareketin gençlik hareketi olması mümkün değildir. Öyle bir hareketin Özgürlük mücadelesine gençlik ruhunu, gençlik karakterini katması mümkün değildir. Bu yönüyle 1970'lerden 80'lere kadar oluşan dönemde Apocu hareketin, PKK hareketinin bir gençlik hareketi olarak başlaması, PKK'nin bugüne kadar süren devrimci karakterinin oluşmasında, bu devrimci karakterin oluşması temelinde mücadelenin gelişmesinde, mücadelenin bugüne kadar kesintisiz sürmesinde belirleyici payı vardır.

PKK böyle bir gençlik karakteri olduğu için Hakilerin, Kemallerin oluşturduğu bir gençlik hareketi olduğu için Önder Apo'nun hem sömürgeciliğe büyük öfke duyan karakterinde ortaya çıkan devrimcilik, hem de Türkiye'de 1968 kuşağından sonra ortaya çıkan devrimci gençlerin militan karakterinde şekillenen bir devrimci Önderlik gerçeğinin ortaya çıkması durumu vardır. Kürt'ün bütün acısını içinde taşıyan, Ortadoğu halklarının acısını içinde taşıyan, Kürt gerçeğini acısıyla, sevinciyle benliğinde yaşayan bu Önderlik 1968 kuşağı ve '71 devrimci karakteriyle şekillendiği için 12 Eylül askeri faşist darbesi geldiğinde PKK buna karşı devrimci tutum ve yaklaşım içinde olmuştur. 12 Eylül ne kadar saldırsa da PKK'nin iradesi kırılmamıştır. PKK'nin devrimci iradesi ayakta kalmıştır. Bunu da kesinlikle sağlatan 1980 öncesi Apocu hareketi ve PKK'yi şekillendiren gençlik ruhudur, militan ruhtur, devrimci ruhtur. Bu militan ruh, bu devrimci ruh, bu gençlik ruh faşizm karşısında yenilmemiş, kırılmamış, zindan koşullarında da direnerek faşizmi yenilgiye uğratmıştır. Dışarıda da partiyi toparlayarak 15 Ağustos hamlesinin başlatılmasını sağlatmıştır.

PKK'nin Önder kadroları 1982'de ölüm orucunda şehit düşerken en yaşlısı 30 yaşındadır. Diğerleri 1955, 56, 57 doğumludur. Böyle genç yaşta zindanlarda şehit düşülmüştür. Dolayısıyla da gençlik ruhuyla direnilmiştir. PKK'nin gençlik ruhunu yaratan Kemal Pir ruhuyla direnilmiştir, Haki Karer ruhuyla direnilmiştir. Cezaevi direnişinin önderi Hayri Durmuş 1955 doğumludur, şehit düştüğünde 27 yaşındadır. Bu bakımdan PKK'nin tarih sahnesine çıktığı 1970'ler ortamının Kürt gençliğinin karakterine ve PKK'ye kazandırdığı özellikler, bunun büyük sonuçlarının görülmesi gerekiyor. Böylelikle 12 Eylül'e karşı direnilmiştir ve 12 Eylül faşizmi yenilgiye uğratılmıştır. Kürt halkı yeniden özgür ve demokratik umuda sahip olmuştur. Kürt halkının özgürlük umudu kırılmak istenirken, PKK'nin Kürdistan'a ektiği özgürlük tohumlarının kökü kazınmak istenirken PKK zindanda da dışarıda da gençliğin militan ruhuyla, hamleci ruhuyla faşizmi boşa çıkarmıştır. Böylelikle halkın özgürlük umudunu ayakta tutarak gerilla mücadelesi başlatılmış, bunun arkasından serhıldanlar geliştirilmiş ve bu temelde diriliş devrimi gerçekleştirilmiş-

tir. Önder Apo'nun esaretinden sonrada bu rolünü oynamaya devam etmiştir. Güneşimizi Karartamazsınız' şiarıyla bedenlerini ateş topu haline getirmişler ve oluşan koşullara göre eylemlikler içerisine girmişlerdir. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini sadece Bakurê Kurdîstan'da değil, Rojava'da, Rojhilat'ta ve Başurê Kurdîstan'da geliştiren, bütün Ortadoğu'da halkların özgür ve demokratik yaşamının öncüsü olan bir Özgürlük Hareketi haline gelmiş ve bugün Ortadoğu devriminin öncülüğünü yapmaktadır. Bunu yaratan gençlik ruhudur, gençlik militanlığıdır, gençlik karakteridir. PKK'ye Önder Apo'nun, Kemal Pir'in ve Haki Karer'in başından beri kazandırdığı gençlik ruhudur. Genç başladık, genç başaracağız denildiği için bugün Ortadoğu'da büyük bir devrimci mücadele gelişmekte ve Ortadoğu halklarının umudu olmaktadır. Bu gerçekliğin bütün gençler tarafından bilinmesi gerekmektedir.

Bugün Ortadoğu'da halklar neden umutludur? Önder Apo neden zindana düştüğü halde İmralı zindanında bırakalım irade kırılması yaşamayı, sadece Türk sömürgeciliğinin değil, kapitalizmin iradesini kıracak beş bin yıllık devletçi iktidarcı sistemin iradesini kıracak bir devrimci duruş ve devrimci militanlık ortaya koymuştur. Bu yönüyle bir hareketin, bir mücadelenin devrimci gençlik ruhu taşıması çok önemlidir. Devrimci gençlik ruhundan yoksun, gençliğin ruhunu taşımayan, gençliğin karakterini taşımayan, gençlik özelliklerini mücadelede süreklileştirmeyen, gençliğin özelliklerini o hareketin kadrolarının özellikleri haline getirmeyen, o hareketin kadrolarının özelliklerini gençlik ruhuyla donatmayan, böyle gençlik ruhuyla donanmış kadrolarla kendini aşılamayan bir hareket ayakta kalamaz, mücadele edemez. Bunu en iyi PKK gerçekliğinde gördük, Apocu hareket gerçekliğinde gördük. Gençlik ruhuyla mücadeleyi başlatmak ve sürekli mücadele eden bu gençlik ruhunu canlı tutmak kadroların da yönetimin de halkın da gençlikte olan bu özelliklerle mücadeleyi örgütleyip geliştirmek açısından çok önemlidir. PKK gençlik ruhunu tüm çalışmaların esasına aldığı için tüm engelleri aşarak büyük gelişmeler yaratabilmiştir. Önder Apo PKK'nin devrimci karakterini önderliğiyle, öncülüğüyle, sürekli düşünce dinamizmiyle ve hareketin her alandaki dinamizmini gençlik ruhuyla koruyarak bugüne kadar getirmesi bu gelişmelerin temelidir.

Önder Apo hareketi hep genç tutmuştur. Gençlik dinamizminin özelliklerini bu harekette hep yaşatmıştır. Hiçbir zaman bu hareketin tarzının, üslubunun, ruhunun, karakterinin yaşlanmasına izin vermemiştir. Bu hareketin, bu militanlığın karakterinin hep genç kalmasına özen göstermiştir ve bu temelde de bugünkü başarıları sağlamıştır. Bunu da yaratan 1968 ruhundaki o gençlik karakterinin, 70'lerdeki devrimci gençlik ruhunun Önder Apo'nun daha ilk çıkıştan itibaren gençlikte var olan bu hamleci, inisiyatifli, militan, dinamik ruhun o günden bugüne hareketin karakteri haline getirilmesidir. Demek ki bir hareketin, bir örgütün daha başlangıç halindeyken nasıl şekillendiği çok önemlidir. O şekillenmesinin gençlik karakteriyle oluşması çok çok önemlidir. Bu yönüyle tarihteki gençlik hareketlerinin sonuçları bu çerçevede değerlendirilmelidir. Bu bakımdan tarihteki gençlik hareketleri genel toplumsal ve siyasal hareketlere damgasını vurmuşsa, bu gençlik hareketlerinin genel özgürlük ve demokrasi hareketlerinde, gençlik hareketlerinde etkisi, kazandırdığı karakter güçlü ve sürekli olurduğunu, o hareketlerin direnişi yenilmez olduğunu göstermektedir. Bu hareketlerin mücadelesi kesintiye uğramaz, bu hareketlerin mücadelesi gençlik ruhuna dayandığı için her türlü saldırı karşısında direnmesini bilir, mücadeleyi geliştirmesini bilir, başarıyı kazanmasını bilir. Bunu da en iyi Önder Apo gerçeğinden, Önder Apo'nun yarattığı Apocular ve PKK gerçeğinden, onun 45 yıla dayanan mücadele gerçeğinden öğrenmekteyiz.

DEV-GENÇ'TEN DEM-GENÇ'E APOCU GENÇLİK HAREKETİ

Apoculuk bir aydın gençlik hareketi olarak doğup gelişmiştir. Önder Apo bir gençlik önderliği olarak oluşmuş ve şekillenmiştir. Bu temelde doğuş yapmış ve harekete geçmiştir. Kendisini gençlik ruhuyla, bilinciyle, coşkusuyla, heyecanıyla, saflığı ve temizliğiyle şekillendirmiştir. Apocu gruplaşma bir gençlik hareketi, gençlik çıkışı, gençlik örgütlülüğü olarak var olmuştur. Kendisi tarih olmuş bir direniş hareketidir. İlk başta Ankara'da yükseköğrenim gençliğine dayalı olarak şekillenen bir aydın gençlik, ideolojik gruplaşması olmuş, ardından Bakurê Kürdistan'ın kentlerinde bir gençlik hareketi haline gelmiştir. En başta öğrenci gençlik olmak üzere işçi, işsiz ve çalışan gençliğe dayalı bir devrimci grup şekillenmesi olarak ortaya çıkmıştır. İlk adlandırması ve kendini ilk kimliğe kavuşturuşu da Kürdistan Devrimci Gençlik Birliği şeklindedir. 70'lerin 12 Mart faşist darbesine karşı özellikle yükseköğrenim gençliğinin DEV-GENÇ içerisindeki büyük direnişi, 70'lerin ikinci yarısında Kürdistan'a devrimci gençlik hareketi olarak yansıtılmış ve ifadeye kavuşturulmuştur.

DEV-GENÇ ruhu Kürdistan devrimci gençliğini, onun örgütlülüğünü, bilincini ve iradesini şekillendirmiştir. DEV-GENÇ'ten DEM-GENÇ'e gelen 45 yıllık bir mücadele tarihi vardır. DEV-GENÇ'in emperyalizme, faşizme, gericiliğe, sömürgeciliğe, her türlü baskı ve sömürüye karşı Deniz Gezmişlerde, Mahir Çayanlarda, İbrahim Kaypakkayalarda dile gelen çıkarsız fedai devrimci ruhu Önder Apo öncülüğündeki Kürdistan devrimci gençliğinin bilinç ve örgüt haline gelmesine yol göstermiş ve öncülük etmiştir. Böylece Önderlik çıkışımız 12 Mart darbesine karşı direnen önderlerin katledilmesi ardından, onların anılarını yaşatma ve sahip çıkma iradesi, cesaret ve fedakârlığı olarak şekillenmiştir. Bu Önderliksel çıkış da kendisini bir gençlik hareketi olarak ortaya koymuştur. Bugün Kürdistan Özgürlük Devrimi'ne ruh veren, ölçü kazandıran devrimci öncülük, devrimci yaşam bir bütünüyle aydın gençlik ruhunun, mücadelesinin, amaçlarının, ilke ve ölçülerinin bilinçli ve örgütlü bir şekilde ifadeye kavuşturulmasıdır.

Devrimci Gençlik Birliği, halkı bilinçlendirip harekete geçirecek bir örgütlülüğe ulaştığında, propaganda ve eğitimden öte siyasi ve askeri mücadele yürütebilir hale geldiğinde, kendisini PKK olarak adlandırmış, kimliğini PKK biçiminde bir parti kimliği olarak ortaya koymuştur. Böylece kimliğini amaca daha uygun, toplumu daha çok kapsayan, her türlü mücadele yürütmeye muktedir bir kimlik haline getirmiştir. Kuşkusuz PKK'nin temelinde devrimci gençlik bilinci ve örgütlülüğü vardır ve her zaman parti hareketimizin motor gücü, onun gençlik hareketi olma, daha somut olarak da

gençliği örgütleme ve harekete geçirme, ona dayanma gerçeği olmuştur. Parti kendisini örgütlemeyi hedeflediğinde ilk yöneldiği ve özgün olarak örgütlemeyi ön gördüğü alan kuşkusuz gençlik alanı olmuştur. 79 başında parti olarak kendini örgütlemeye çalışırken, 79 sonu 80 başında partinin motor gücü olacak şekilde bir gençlik örgütlülüğü yaratmayı temel ve vazgeçilmez bir görev olarak görmüştür. Bu süreç 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesiyle durdurulmak istenmiştir.

12 Eylül faşizmine karşı bir gençlik hareketi olarak şekillenen ve kendini devrimci parti olarak isimlendiren özgürlük hareketimiz, bu kez gerillalaşmayı ve gerilla örgütlülüğü temelinde bir direniş hareketi olarak kendini şekillendirmeyi öngörmüştür. Gençlik öncülüğü olarak doğan hareketimiz 12 Eylül faşizmine karşı direnişte kendini bir gerilla öncülüğü halinde şekillendirmeyi esas almıştır. Partiyi, halkı ve toplumun bütün kesimlerini böyle bir direniş çizgisi içerisinde ve ona hizmet edecek şekilde örgütlemeyi ön görmüş ve gerçekleştirmeye çalışmıştır. Böylece gerilla, gençlik hareketimizin, parti olarak kendini isimlendiren devrimci hareketimizin motor gücünün, 12 Eylül faşizmi karşısındaki yeni örgütlenme tarzı, mücadele biçimi, yeni kimliği olarak ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan gerillada kendini ifadeye kavuşturan Kürdistan gençliğinin faşizme ve sömürgeciliğe karşı fedai çizgisindeki direnişi olmuştur. Gerilla böyle bir kimliği, ilkeyi, ölçüyü ifade etmiştir.

Gençlik alanı, faşizme karşı gerilla hamlesinin geliştirildiği, ulusal halk direniş cephesinin örgütlendirilmesi gerektiği bir ortamda, yine 15 Ağustos 1984 Atılımı sonrası 3. Kongre kararları doğrultusunda ilk özgün örgütlendirilen alandır. Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği, 1987'den itibaren Avrupa üzerinden yeniden örgütlendirilmeye, başta Bakurê Kürdistan olmak üzere Kürdistan'ın diğer parçalarına taşırılmaya çalışılmış, bu temelde özgürlük devrimine öncülük edecek bilinçli ve örgütlü bir gençlik hareketi yaratılması amaçlanmıştır.

Büyük militanlar yetiştiren, 12 Eylül faşizmine ve onun topyekûn özel savaş konseptine karşı kahramanlık çizgisinde kendini gerilla ve gençlik hareketi olarak en büyük direnişi örgütleyen özgürlük öncülüğümüz yürütmüştür. 90'lı yıllar halk tarihimizin en büyük direniş yıllarıdır. Parti öncülüğümüz, faşist sömürgeciliğin başta gençlik olmak üzere, kadın ve toplumun değişik kesimlerinde ortaya çıkarılan ulusal demokratik bilinçlendirme, özgürlük ve demokrasi istemleri doğrultusundaki örgüt gelişimini imha etmek üzere gündemleştirdiği topyekûn özel savaş saldırısına karşı topyekûn bir halk direnişini gerilla ve gençlik örgütlülüğünü örgütleyip yürütmüştür. Bu dönemin gençlik kimliği, Avrupa'da Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği olarak ifadelendirilen gençlik örgütlülüğünün Bakurê Kürdistan'a yansıtılan biçimiyle YCK olarak kendini ortaya koymuştur.

YCK'nin uluslararası komploya karşı Önder Apo'yu koruma ve savunma mücadelesinin en temel dinamiği ve öncü gücü, gerillayla birlikte en vurucu gücü olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Bakurê Kürdistan'da ve yurtdışında, dünyanın dört bir yanında uluslararası komploya karşı geliştirdiği topyekûn direniş komploculari ürkütmüş, korkutmuş ve komploculari planladıkları imhayı gerçekleştiremez kılacak bir noktaya götürmüştür. Bu, çok büyük bir mücadeleyi ifade etmektedir. Nasıl ki, Mazlumlar öncülüğünde gelişen büyük zindan direnişi Diyarbakır cezaevi zulmünü yaratan 12 Eylül faşist cuntacılarına diz çöktürmüş, başarısızlıklarını itiraf ettirmişse, uluslararası komploya karşı gerilla ve YCK direnişi de komploculara başarısız olduklarını itiraf ettirecek kadar etkide bulunmuştur. Komployu düzenleyenler, "tepki bekliyorduk ama bu kadarını da değil" diyerek bu gerçekliği itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Komploya karşı mücadelede yeni zihniyet, yeni ideolojik-politik çizgi ve örgütsel sistem oluşturma zorluklarla, dalgalı biçimde, parçalı olarak gerçekleşmiştir. Bu süreçte en çok zorlanan, üzerinde en çok oynanan, en fazla saptırılmaya ve tersyüz edilmeye çalışılan alanlardan bir

tanesi kuşkusuz gençlik alanı olmuştur. Mücadelenin motor gücü ve devrimin öncü gücü olması itibariyle de bu durum anlaşılırdır. Hem değişim ve dönüşüm sürecinde gençlik hareketinin yeniden yapılanması dalgalı olmuş, uzun sürece yayılmış hem de ciddi zorluklar, zihinsel ve pratiksel erime durumları yaşanmıştır.

Birkaç hamle halinde yeniden kimlik bulma savaşımı, komplodan sonra 2004 ve 2005'e kadar Bir Halkı Savunmak kitabıyla Önderliğin tasfiyeciliği tasfiye eden mücadele hamlesine kadar ciddi sorunlar yaşanmıştır. Gençlik cephesinde de birçok aşamadan geçilerek sonunda Komalên Ciwan örgütlenmesine ulaşılmıştır. Yeni paradigma temelinde, Demokratik Konfederalizm çizgisini hayata geçirecek, Kürt sorununu bu temelde Demokratik Özerklik devrimiyle gerçekleştirecek bir mücadelenin öncülüğünü yapacak bir gençlik örgütlülüğü ortaya çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Devrimci Gençlik Birliği, halkı bilinçlendirip harekete geçirecek bir örgütlülüğe ulaştığında, propaganda ve eğitimden öte siyasi ve askeri mücadele yürütebilir hale geldiğinde, kendisini PKK olarak adlandırmış, kimliğini PKK biçiminde bir parti kimliği olarak ortaya koymuştur.

Kürdistan parçalarında, yurtdışında ve farklı zeminlerde, bulunduğu yerin koşulları da gözetilerek farklı isimler, kimlikler ortaya çıkarılsa da hepsi merkezi olarak 3. Partileşme Dönemi'mizin Komalên Ciwan örgütlülüğünün parçaları olarak şekillenmektedir. Kürdistan'ın bütün parçalarında böyle bir çaba bulunmaktadır. Bakur'da olduğu kadar Başur'da, Rojava'da, Rojhilat'ta, Avrupa ve diğer alanlarda da bu tarz girişimler oldu. Bakur'daki gelişmeler bütün bunlara öncülük edici ve belirleyici durumdadır. Devrimimizin diyalektiği ve Kürdistan'ın stratejik şekillenmesi gereği bu gerçeklik kendini bu biçimde ortaya koymuştur. Bu çerçevede pratikte gençlere daha çok ulaşmayı sağlayacak, harekete geçirecek örgütlenme tarzı ve örgüt biçimi aranmaktadır. Legal ya da illegal imkânlar gözden geçirilmekte ve değerlendirilmektedir. Bu temelde birçok örgütsel adım atılmıştır. Her alana uygun gençlik örgütlenmesi yapılmaya çalışılmıştır. Aslında bu süreçte epeyce dağınık ve parçalı bir durum da açığa çıkmıştır. Yeni çizgiyi anlama ve yaratıcı tarzdaki iradi zayıflıklar bunlara yol açmıştır. Bir taraf bu zayıflıklardan doğan parçalılıktır. Diğer taraf ise içinde bulunulan mücadelenin zenginliği gereğidir. Düz, dogmatik, kalıpçı bir yaklaşımla bu iş yürümemektedir. Yaratıcı olmak ve zemini doğru tanımak, o zeminde başarıyla mücadele yürütmenin örgütsel tarzını bulabilmek gerekir. Bu da çok yönlü olmayı, yaratıcı yaklaşmayı gerektirmektedir.

Bütün bunların içerisinde ortaya çıkmış birçok gençlik çalışması bulunmaktadır. Örgütsel isimden mücadele tarzına kadar legal ya da illegal koşulları da değerlendirme temelinde birçok çalışma yürütülmektedir. Bütün bunlar şimdi DEM-GENÇ'le yeni bir ortak çatıya kavuşturulmuştur. 15 yıllık bu değişim, dönüşüm ve yeniden yapılanma sürecinin Bakurê Kürdistan'da ulaştığı yeni düzey DEM-GENÇ örgütlülüğüdür. Demokratik Özerklik Devrimi'ni doğru bir biçimde yürütecek gençlik öncülüğünü geliştirme arayışının bir sonucu olarak gerçekleşmektedir. Devrimimizin en derin ve kapsamlı geliştiği Bakurê Kürdistan alanındaki başarılı somutlaşma çabalarının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Bu bir arayış ve çabadır. Önder Apo'nun uyarıları ve görüşleri temelinde gerçekleşmektedir. Bu biçimde gençlik örgütlülüğündeki zayıflık ve parçalılık, Demokratik Özerklik Devrimi'nde zayıf

www.arsivkomunar.org

kalan gençlik örgütlülüğünün yeterli hale getirilmesi sağlanmak istenmektedir.

DEM-GENÇ'in rolü ve fonksiyonu bu tarzda gündeme gelmiştir, kuruluşu da bu biçimde gerçekleşmektedir. Hem büyük bir potansiyel vardır ve o potansiyeli güçlü biçimde bilince ve örgütlülüğe kavuşturmak gerekmektedir, hem de var olan yetersizlik, parçalılık ve zayıflığı doğru bir anlayış ve pratikle aşmak gerekmektedir. Kendini doğru tanımlamayan, yeterli biçimde örgütleyerek pratiğe geçiremeyen bir gençliğin devrime öncülük etmesi ya da öncü konumda devrim yapması, devrimde zaferi yaratması kuşkusuz ki mümkün olmayacaktır. Önder Apo bu durumu devrim yapmaktan korkmak olarak tanımlamıştır. Sorunu dar bir korku ve cesaret sorunu olarak da ortaya koymamak gerekir. Anlayış, irade, tarz sorunu olarak da ortaya koymak, devrime yürüyemeyen, devrime cesaret edemeyen duruşların arkasındaki bu anlayışı ve tarzı görüp onu mutlaka düzeltmek gerekmektedir.

Şimdi gençlik hareketinin DEM-GENÇ'in Önderlik çizgisinde kendini düzeltip doğruya çekme ve devrimde zaferi yaratma temelinde bir yeniden yapılanmayı gerçekleştirme hareketi olarak ortaya çıkmaktadır. Bundan dolayı böyle bir kuruluşa ihtiyaç olmuştur. Buna göre kendini planlamış, program ve ilkelerini bu temelde oluşturmuştur. Dönem görevlerini de bu çerçevede omuzladığı ortadadır. Bunun düşünsel yoğunluğu ve tartışması vardır. Bunu gerçekleştirecek gücü, enerjisi, iradesi, coşkusu ve heyecanı da vardır. Bunların hepsi halkımızın yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı mücadele temelinde en yüksek boyuttadır. Aslında zirveyi temsil etmektedir. Faşizmin, gericiliğin ve sömürgeciliğin yüreğine korku salmaktadır. Böyle bir gençlikle nasıl başa çıkacaklarını büyük bir kaygı içerisinde sabah akşam tartışmaktadırlar.

DEM-GENÇ'i böyle tanımlamak, anlamak ve böyle bir temelde yapılandırırken güncel görevlerini de doğru ortaya koymak gerekir. Kuşkusuz bu 1970'lerin DEV-GENÇ'i değildir. Kuşkusuz bu 1970 sonunun Kürdistan Devrimci Gençlik Birliği değildir. 1980'lerin Kürdistan Yurtsever Devrimci Gençlik Birliği olmadığı gibi 1990'ların YCK'si de değildir. 2000'den sonra çok dalgalı biçimde yaşanan ve birçok isimle ortaya konan örgütsel arayışlar da değildir. Onlardan çıkan dersler ve geçen dönem mücadelelerinin ortaya çıkardığı birikim üzerinden devrime yürüyen, Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni zafere taşımaya çalışan bir sürecin öncü gücünün, gençliğinin toplumsal örgütlülüğüdür. Dolayısıyla zafere yürüyen bir devrimin öncülüğünün örgüte kavuşması, kendini bilinçli ve örgütlü bir biçimde zafer kazanma çizgisinde ortaya koymasıdır. Dönem iyi kavranmalı, DEM-GENÇ'in hangi dönemin örgütsel kimliği olduğu iyi bilinmelidir. Bu anlamda DEM-GENÇ'in hangi görev ve sorumluluklarla yüklü olduğu doğru görülmelidir. Hem süreç açısından başarması gereken tarihi görevleri, Demokratik Özerklik Devrimi'ni demokratik özyönetimler temelinde büyük bir direniş mücadelesi içerisinde gerçekleştirme, hem de bunun temeli olarak savaşan halk gerçekliğini, tüm boyutları üzerinde demokratik ulus inşasını sağlayacak şekilde pratikleştirme görevi vardır.

Bu temelde bir de bununla çelişen, zihniyet ve pratikte hata ve eksiklik biçimde ifadelendirdiğimiz yanları düzeltme, değiştirme-dönüştürme, yeniden yapılandırma görev ve sorumlulukları vardır. Yoksa "her şey iyi, sadece yeni bir isim takıyoruz" şeklinde bir değişim değildir. Öyle yaklaşılırsa DEM-GENÇ doğru anlaşılmayacak ve daha baştan zaferden alıkonulacaktır.

Bu örgütlenme iki temel ihtiyaçtan doğmaktadır. Birincisi, düzeltilmesi gereken hata ve eksiklikler bulunmaktadır. İkincisi, bir devrim yaşanmakta ve hareketimiz tarihi bir zafer hamlesi içerisinde, bunu gerçekleştirecek bir örgütlü öncülüğe ihtiyaç duymaktadır. Gençlik öncülüğünün bunu başaracak bir örgütlü güce ulaşması gerekir. İşte DEM-GENÇ bu ikisini yapmakla yükümlüdür. Kendisini örgütleyerek büyük bir devrim öncüsü ve bütün görevleri başarıyla yapan örgütsel güç haline getirmesi gerekmektedir. Bunu başara-

bilmesi için de var olan durumuna eleştirel-özeleştirel yaklaşması, hata ve eksiklikleri zihniyette, ideolojik-politik çizgide, örgütsel sistemde gidermesi, mücadele taktik ve tarzındaki yetersizlikleri aşması, köklü bir düzeltmeyi gerçekleştirmesi temel bir yükümlülüktür. Özellikle de gençlik hareketinde var olan darlığı ve parçalılığı gidermek gerekmektedir. Genel hareketten, dahası toplumdan kopukluğunu gidermelidir. En büyük zaaf kendini burada ortaya koymaktadır. Bunun giderilmesi için başa dönmek gerekmektedir.

Bu hareket nasıl doğdu? Kürdistan gençliği nasıl bir bilinçle, sorumlulukla, pratikle kendini örgütledi ve harekete geçirdi? Bütün bu gelişmeler nasıl bir yaklaşımla sağlandı?

Önderliksel çıkış, bir bütün aydın gençlik hareketi döneminin taşıdığı sorumluluk, kapsam, bütünlük bilincine ve örgütlülüğüne ulaşılması gerekmektedir. Hareketin büyümesi, örgütlülüğün çeşitliliği demokratik konfederalizmin bütün farklılıkların kendini özgürce örgütleyip pratiğe katma durumundan gençlik hareketinin yanlış etkilenme durumu söz konusudur. "Biz de bir parçayız" diyerek kendini toplumsal zeminden ve hareketin bütününden koparan, kendini kendisiyle sınırlandıran anlayış ve örgütsel duruşlar vardır. Bu, gençliğin öncülük misyonunu reddetmesi anlamına gelmektedir. Gençliğin kendi gücünü ve enerjisini toplumsal devrime sevk etmek yerine bu darlık içinde tüketmesi, pasifize etmesi anlamına gelmektedir. Bu anlayış parti gerçeğiyle, PKK'nin aydın gençlik hareketi olması gerçeğiyle temelden çelişmektedir.

Partinin temel gücü, devrimin motor ve öncü gücü, örgütün ve eylemin gerçekleştiricisi olmak yerine, kendi darlığı içerisinde kendi kendine örgütlenip, kendisini bütünden koparan, enerjisini tüketen, kısırlaştıran, kendini toplumun enerjisiyle de bütünleştirmeyen bir durum yaşanmaktadır. Bu yanlış ve tehlikeli olduğu gibi mutlaka düzeltmeyi de gerektiren bir durumdur.

Bu zihniyet ve pratik nasıl ortaya çıktı, tasfiyecilik bunun ortaya çıkmasında ne tür roller oynadı? Bu konular araştırmaya değerdir. Fakat yanlışlık içinde olduğumuz pratikle net biçimde ortaya çıkmış bir durumdur. DEM-GENÇ Bakurê Kürdistan'da gençlik hareketini kurtararak, bu parçalılığı ve kopukluğu yok ederek, Demokratik Özerklik Devrimi'ni ve demokratik özyönetim direnişini demokratik ulus inşasına öncülük etme temelinde başarıya götürmenin örgütsel adımı ve hamlesi olma özelliği taşımaktadır.

Bunun sağlanabilmesi için büyük bir bilinçlenme hareketine ihtiyaç vardır. Her şeyden önce kendini doğru biçimde eğitmek ve düzeltmek gerekir. Bu misyonu yerine getirebilmek için önce o misyonun gerektirdiği zihniyete ulaşılmalıdır. Yoksa dar, sığ, yetersiz zihniyet duruşuyla devrimci öncülük görevleri başarılamayacaktır. Her genç, ne kadar çok kendini eğitse o kadar yeridir. DEM-GENÇ'in büyük bir eğitim hareketi olma görev ve sorumluluğu vardır. Başarılı olabilmesinin öncelikli ve birincil yolu böyle bir bilinçlendirme sürecini gündemleştirmekten, gençlikeğitiminigerçekleştirmesindengeçer.

Bunun için yeterli zemin, imkân ve fırsatlar vardır. Önderlik savunmaları ve 45 yıllık mücadele tarihinin büyük birikiminin içerdiği dersler fazlasıyla böyle bir bilinçlenmeyi sağlatacak fırsatı oluşturmakta ve verilerini sunmaktadır. Gerisi bunları doğru anlamak, ciddi ele almak, üzerinde yoğunlaşmak ve çalışmaktır. Gençliğin bunu yapabilecek gücü vardır. Gençlik dinçtir, yorulmamıştır, fiziksel ve zihinsel olarak doğru anlamaya ve başarıyla uygulamaya en açık ve hazır olunan çağı yaşamaktadır. Dolayısıyla bunu yapamamak, anlamamak, hatalı ya da sınırlı yapmak diye bir durum kesinlikle söz konusu olamaz. O yaklaşımların hepsi oportünist ve gerekçeli yaklaşımlardır. Gerçeği tersyüz eden tasfiyeci yaklaşımlardır. Onların hiçbirine pirim vermemek ve bu tasfiyeci yaklaşımları hareketimiz içerisinde tutmamak gerekir. Büyük bir başarma azmiyle yaklaşarak bu büyük bilinçlenme hareketini zihniyet ve vicdan devrimi temelinde, büyük devrimci kültür devrimi temelinde, Apocu kişiliği orta-

ya çıkarma temelinde sürdürmek şarttır.

Böyle bir sürece girilir ve böyle bir bilinçlenme esas alınırsa gerisi gelecektir. Sonraki adım, çok zengin, doğru, iradeli, başaran bir örgüt ve eylem çizgisine kavuşmak şeklinde gelecektir. Toplumun tümünü örgütleyip harekete geçirmeyi öngören bir yapı kesinlikle ortaya çıkartılır. Bunun için her şeyden önce rolü ve misyonu doğru tanımlamaya, sürecin yüklediği görevleri doğru görmeye, geçmişin derslerini doğru çıkararak eleştiri-özeleştiri temelinde bilinçlenmeye ihtiyaç vardır. Bu bilinçlenme eğitimle iç içe, onunla birlikte eylem alanındaki gerekli düzeltmeleri, değişim ve yeniden yapılandırmaları gerçekleştirme temelinde olmalıdır. Her çalışma fikir, zikir ve eylem birliği temelinde, iç içe ve bütünlüklü olarak yürütülmelidir. DEM-GENÇ bu gerekliliğin bir ürünü olarak ortaya çıktığından büyük bir iddiayla kendini ortaya koymuştur. Bu görev ve sorumlulukları da başaracaktır. Büyük bir bilinç açıklığı, enerji, cesaret ve fedakârlık, yoğun bir coşku, heyecan, istem ve mücadele azmi bulunmaktadır. Bu temelde doğru bilinç ve örgütlülüğe kavuşturacak çalışmalar yürütüldükçe DEM-GENÇ'in ihtiyaç duyulan bir gençlik örgütlülüğü yaratacağı ve özgürlük devriminde zafer öncülüğü haline geleceği kesindir.

Bu temelde yapılması gerekenlere istek ve coşkuyla yönelimi sağlamak temel amacımızdır. Böyle olursa gençlik ruhu, bilinci ve iradesi partimize yön veren, devrime öncülük eden bir düzeye gelecektir. Böyle olursa Apocu hareketin, PKK'nin bir gençlik hareketi, gençlik partisi olma gerçeği şekillenecektir. Mevcut haliyle buralarda zayıflık ve kopukluklar vardır. Bu zayıflıklar ve kopukluklar giderilmeden söz olarak "öyleyiz" dense de bu tam yerini bulmamaktadır. Onun için çok güç harcanmakta, emek verilmekte, bedel ödenmekte ama az sonuç alınmaktadır. Onun için sadece söz ve bir iddia düzeyinde değil bir gerçeklik olarak bunlar ortaya konulmalıdır.

Baştaki aydın gençlik hareketi olma ruhuna, bilincine ve gerçeğine uygun

Kendini doğru tanımlamayan, yeterli biçimde örgütleyerek pratiğe geçiremeyen bir gençliğin devrime öncülük etmesi ya da öncü konumda devrim yapması, devrimde zaferi yaratması kuşkusuz ki mümkün olmayacaktır.

biçimde, ama devrimimizin geldiği final ve zafer mücadelesinin gereklerini de dikkate alarak görev ve sorumluluklarını gören, planlayıp programlayan, bilince çıkaran ve onları pratikleştirmeyi ön gören bir çözüm ortaya çıkarılmalıdır. DEM-GENÇ'in kendini böyle bir çözüm gücü ve iradesi haline getirmesi gereklidir. Bunun önündeki engellerin giderilmesi, bunu gerçekleştirecek doğru anlayış, tutum, ilke ve ölçülerin ortaya konması böyle bir pratikleşmeye güç katacaktır. Yüzlerce, binlerce genç büyük bir cesaret ve fedakârlıkla, yaşamını ortaya koyarak 24 saat yemeden, içmeden, büyük zorluklar içerisinde mücadele ederek bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Mücadelenin ve devrimin ruhu, partinin ve Apoculuğun ruhu budur. O ruhu yaşıyorlar ve Apocu gençlik olmanın gereklerini büyük bir çabayla coşku ve heyecan içerisinde yerine getirmeye çalışıyorlar. Bunu bütün dünya görmektedir. Halklar, emekçiler, ezilenler bundan büyük bir gurur duyarken, faşizm ve gericilik de bundan korkmaktadır.

Ancak halen yaşanan kimi yetersizlikler mevcuttur. En başta HBDH içerisinde kadın ve gençlik ortak mücadelesini yürütmede gecikme oldu. Ortak eylem planları oluşturma, eyleme geçme yönünde ciddi eksiklik yaşandı. Bu da bir özeleştiri konusudur. Bunun pratikte uygulanması yönünde gençlik hareketi

daha sık üstünde duruyor, basın üzerinden çağrılar yapıyor. Gençlik örgütlerine dönük kendi zemininde, daha çok kitleye dayalı ortak planlama ve örgütlemeye gitme, ortak eylemliliği de bu temelde geliştirmeye dönük çağrılar var. Komalên Ciwan örgütünün bu konuda biraz aktif olması gerekiyor. Ama yine de Komalên Ciwan kendi çalışmalarını çok etkili yürüttü de HBDH bölümü eksik kaldı, diyemiyoruz. Çünkü genelde eksiklik var. Bu eksiklik, YDG-H pratiğinin demokratik özyönetim direnişleri üzerindeki etkileri ve sonuçları olarak değerlendirilebilir.

Özyönetim direnişlerinde yaşanan sonuç ağır bir sonuçtur. Komalên Ciwan o sonuçları görünce YDG-H yaklaşımının yeterli olmadığı kanaatine vardı. Sonrasında gençlikte özeleştirel yaklaşım gelişti ve düzeltmeye gidildi. Gençlik hareketi; katılım, demokratik siyasi mücadeleyi geliştirme, üniversite ve lise gençlik hareketlerini geliştirme yönünde daha yeni yeni sınırlı bazı örgütlenmeler yapılabildi. Onun öncesinde gençlik, "acaba hareket bizi mücadeleden mi dışlamak istiyor?" diye kaygı duyuyordu. Sonra bunun böyle olmadığı, bu dar yaklaşımın tehlikeli ve riskli olduğu görüldü. Bu yaklaşım en büyük tehlikeyi de gençlik hareketi üzerinde yapıyormuş. Bu durum bütün gücü savaşa sürer gibi bir yaklaşım açığa çıkardı. Bunun sonucunda birkaç yıldır büyük çabalarla ortaya çıkarılan örgüt bir hamlede yıkılıp gitti! Bu tarz savaşçılık iyi bir savaşçılık olmayıp biraz da "yandım Allah" savaşçılığı oldu.

Gençlik HBDH'yi geliştirmeye öncülük edemedi. Gençliğin kendi örgütlenmesi yok ki diğer gençlik örgütlerinin çekim merkezi olabilsin ve toparlayabilsin. Ancak gençlik kendisini geliştirebildikçe bunu gerçekleştirebilir. Şimdi bu, yavaş yavaş yapılabiliniyor. Umut ediyoruz ki bu önümüzdeki süreçte kendisini de örgütlemenin bir yöntemi olarak Türkiye'deki devrimci gençlik hareketlerini bir araya getirmeyi ele alacaktır. Onları harekete geçirecek, aynı zamanda da kendi örgütlülüğünü de geliştirecek! Kürt gençliğini daha örgütlü ve eylemli kılacak!

Gençlik 5. Kongre toparlanma ve hazırlanma hedefini yeni yeni hayata geçirecek, pratik adımlara dönüştürecek düzeye geliyor. Şimdiye kadar Birleşik Gençlik Hareketini örgütleme zayıf kaldı. Bu süreçte daha fazla ertelemeden bu örgütlenmeyi geliştirmek lazım. Gençlik ve Kadın Hareketleri örgütlenirse bu, gerillayı da besler. Birleşik devrim hareketi açısından gerillayı geliştirmeye aday bir çekirdek bir süredir var. Örgütlerin önemli bir kısmı gerilla ortamındalar. Savaş içerisindeler, kendilerini eğitiyor, tecrübe kazanıyorlar. Belki çok geniş bir ordulaşma olmaz -zaten buna gerek de yok- fakat bir silahlı güç örgütleyebilecek bir yapı hızla ortaya çıkar. Onun öncülüğünü yapacak kadro var. Gençlik ve Kadın Hareketi de hem onu besleyecek hem de devrimci kitle hareketini açığa çıkaracak bir kitle hareketine yönelirse ve bir güç birliği yapılırsa o temelde bu yapı gelişebilir.

Bunun için Gençlik ve Kadın Hareketine çok büyük, önemli bir görev düşüyor. Gençlik okullarda birlikte eğitim görür. Özellikle üniversitelerde böyledir. Diğer yandan gençlikte yaşamda çoğunlukla ortaklık var. Arayışçılık, demokratik özgür gelecek ön görmede birliktelik var. Türkiye gençliği belli bir şoven, gerici yaklaşımla zehirlenmiştir. Ama Kürdistan sömürüsünden, yakılıp yıkılmasından fayda sağlayan bir konumda değildir. Hümanizmiyle, duygusallığıyla bu tür haksızlıklara herkesten önce karşı çıkmaya hazır bir topluluktur. Dolayısıyla bu yaklaşımı ile güçlüdür. Bu yüzden gençliği ortak harekete çekmek daha kolaydır. Gençlik daha hızlı bütünlük sağlayabilir. Dolayısıyla gençlik hareketinin de, kadın hareketi gibi öncülük etmesi lazım ve Birleşik Gençlik Hareketi'ni erkenden geliştirmesi gereklidir. Yoksa gençlik sadece Kürdistan'da mücadele ederek hiçbir sonuç alamaz. Kaldı ki Gençlik hareketi hep böyle bölgesel, küresel ilişkiler kurmak ve öyle bir örgüt olmak istiyor. Bunun yolu önce Türkiye'de ortak bir gençlik örgütlülüğünü yaratmaktan geçiyor.

Önderlik DEM-GENÇ'i ortak örgütlenme olarak önermişti ve bu, DEV-GENÇ

gibi Türkiye çapında bir Gençlik Hareketi olacaktı. DEV-GENÇ Kürt ve Türk gençlerinin ortak hareketiydi, ortak devrimci örgütüydü. Biz onu, Türkiye'den kopardık kendimize aldık, kendimiz de örgütlemedik ortada bıraktık. Eksiklikler çoktur. Uygulanmamış Önderlik perspektifleri var ve Önderlik bunu eleştiriyor. Öyle unutmuş, takip etmiyor sanılmamalıdır. Önderlik günlük olarak takip ediyor.

O halde bizim de idrak ederek, hissederek ona göre davranmamız lazım. Komalên Ciwan'ın Türkiye örgütlenmesini, Kuzey Kürdistan dışında örgütlenmesini, Türkiye devrimci gençlik hareketini örgütleyip bir ittifak dâhilinde geliştirme hareketinin bir parçası olarak görmek, ona öncülük etmekle yükümlü görmek, kendisini örgütlemek kadar onu da örgütlemesi gereken bir hareket olarak görmesi lazım. Çalışmalarımızı, eylemlerimiz ona göre planlamalıyız. Türkiye'deki eylemlerimize de ona göre dikkat etmeliyiz. Bu konuda da yanlışlık var. 'Kürdistan'da siviller zarar görmesin, toplum bizim toplumumuz. Zarar görmesin yoksa örgütleme yapamayız' denilerek daha çok dikkat göstermek gerekiyor, ama Türkiye'deki topluma da bu şekilde yaklaşılması gerekirken 'ne olursa olsun' deniliyor. Geçmişte İstanbul'da, diğer metropol kentlerinde bir sürü halk otobüsü yakıldı. Bu tarz eylemler yanlıştır. Öyle yapılırsa kazanılması gereken toplumu karşıya itmiş olunur. Hem de bu toplum daha zor kazanabilecek bir toplumdur. O yüzden daha dikkatli olmak lazım. Yaşadığın, toplumu daha fazla itersen hiçbir şey yapamazsın.

Bunlar geçmişte yapılan duygusal ve tepkisel hareketlerdi. Akıllı hareketler değildi. Önderlik çizgisinin, Kürdistan Devrimi'nin başarısının gerektirdiği hareketler değildi. Fayda getirmedi, öfkemizi biraz dindirdi ama siyasi ve örgütsel olarak zarar verdi. 'Devlet baskı ve işkence yapıyor, onun intikamı olarak böyle yaptık, şöyle yaptık' diyoruz ama sonuçta zarar görüyoruz. Her zaman dikkat etmemiz gerekiyor; fakat Türkiye'de çok daha fazla dikkatli olmak gerekiyor. Eylemler yapılırken daha duyarlı olunmalıdır. Gençliğin Türkiye metropollerinde yaptıkları eylemlerin de sadece Türk toplumunu değil diğer toplumlar üzerindeki etkilemelerini de bilmeleri lazım. Yaptıkları eylemlerin içeriğinin amacı, yöntemi, tarzı, sonuçları Türkiye toplumunu etkileyip, örgütleyip, bilinçlendirmek olmalıdır. Öyle eylemler yapmalıyız ki Türkiye halkı, devlet dışındaki tüm kesimler 'işte bunlar bizim için yapılıyor' demeliler ve sahip çıkıp, benimsemeliler. Eylemlerimiz bilinçlendirme aracı olmalıdır. Böyle olmazsa sonuç alamayız.

Gençlerin Birleşik Devrim Hareketi'ni yani GBDH'yi örgütlemenin yolu da buradan geçiyor. Devlet baskı yapıyor. Faşist baskı ve zulüm çok fazladır. Böyle bir durumda öne çıkarılacak örgüt HBDH'dir. Yasal demokratik kitle hareketini değil, devrimci kitle hareketini ve eylemlerini örgütleyip ortaya çıkarmamız lazım. Yasal demokratik kitle hareketinin koşulları şimdiki aşamada yoktur. Orta kesimle uğraşarak, demokratik eylem sınıfında kalarak kitleyi örgütleyip öne çıkaramayız. Peki, nereye gideceğiz? Radikal, devrimci eylem çerçevesindeki halka gideceğiz. Gençlere, kadınlara, emekçilere, yoksul insanlara, ezilenlere gideceğiz. 'Faşizme karşı, gelin! Mücadele edelim' diyeceğiz. Bu tarz bir örgütlemeden gelişme çıkar, bu da HBDH çizgisidir. HBDH ile HDP-HDK arasında fark vardır. Biri orta sınıf ve yasal hareket, genel demokratik bir hareket iken; diğeri ezilen, işçi, yoksul, devrimci ve radikal eylemleri esas alan bir harekettir. Şu an savaş var, bu da devrimci hareketi gerektiriyor.

O halde gençliği örgütlerken Türkiye'de mevcut durumda HDK gençlik hareketini değil de Birleşik Gençlik Hareketi'ni öne çıkarmalıyız. Türkiye'ye devrimci gençlik hareketini dayatmak kaçınılmazdır. Onun için Komalên Ciwan, Türkiye'deki örgütlenmesini devrimci gençlik hareketi olarak tanımladı. Bunun ölçüsünü, eylem tarzını, gerekliliklerini, hareket tarzını iyi açığa çıkarmak, bütün metropol alanlarındaki çalışmaları buraya bağlamak lazım. O zaman doğru yapmış oluruz.

KAPİTALİST MODERNİTENİN İDEOLOJİK ARGÜMANLARININ GENÇLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Kapitalist Modernite ve Ulus-Devletlerin Gençliğe dair geliştirdiği politikaları ve bunlara dayanak teşkil eden ideolojik yaklaşımları, kullandığı argümanları topluma dair olan yaklaşımlarından ayrı olarak ele almak mümkün değildir. Çünkü Kapitalist Modernitenin, bir bütün olarak hedefinde kendi toplumunu oluşturmak bulunmaktadır. "Pozitivist" bir bakış açısına sahip olduğu içinde hedefinde toplum olmakla birlikte, toplumu kendi içerisinde; çocuk, genç, yetişkin, yaşlı, kadın-erkek vb. kısımlara ayırarak toplum üzerinde kendi hâkimiyetini kurmaya çalışır. Hatta toplumu bu şekilde kategorize etmekle de kalmaz. Kategorize ettiği her kesimi de kendi içerisinde kısımlara ayırmaktan geri kalmaz. Kapitalist Modernitenin gençliğe dair olan yaklaşımı da bu gerçeklik içerisinde anlamını bulur.

Kapitalist Modernite paradigmasal bir yaklaşım olmakla birlikte, düşünce yapısını belirli noktalarda kendini ifadeye kavuşturur. Bu ifadelendirilme biçimleri de onun gerçekliğinin bir dışa vurumu ya da onu karakterize eden temel özellikleridir. Önder Apo ise; bu gerçekliği: Bilimcilik, Dincilik, Milliyetçilik ve Cinsiyetçilik olarak ele almaktadır. Yine Liberalizmi de bunlar arasında görmenin gereği vardır.

Onun içindir ki, bura da "Kapitalist Modernitenin İdeolojik Argümanlarının Gençlik Üzerindeki Etkileri" ne dair görüşler ortaya konurken, öncelikle 1-) Kapitalist Modernitenin İdeolojik Dayanakları ve bu dayanakların toplum üzerinde etkili kılınmasını sağlayan Kapitalist Modernitenin yarattığı Tüketim "Kültürü", 2-)Kapitalizme Karşı Mücadele, ardından da 3-) Kapitalist Modertininin, özelliklede Türkiye'de ve Kürdistan'da gençliğe yönelik geliştirdiği/uygulamaya koyduğu politikaları üzerinde durmak gerekecektir.

1-) Kapitalist Modernitenin İdeolojik Dayanakları

Bilimcilik

Kapitalizm kendi işleyişini kurallara, yasalara bağlayarak yapıyor ve bu suretle de kendisine bir değişmezlik atfetmektedir. Sadece artı-değer üzerindeki tekelin sistemleştirilmesi değildir, bunu topluma değişmez yasalar olarak kabul ettirmeye çalışması da söz konusudur. Mesela değeri, ücret ve kârı kendisine göre tanımlıyor ve kendi sistemini bu tanımlar üzerinden örgütleyip bunu da topluma kabul ettiriyor. O sisteme karşı olanlar bile o tanımları kendilerine esas alarak mücadele eder bir hale getiriliyor. Burada o yasalar, kurallar birer tabu ve dogma haline geliyor.

Oysa bilim; tanımak, anlamak, mana vermektir. Yaşamın düzenlenmesinde onu etkili hale getirmektir. Diğer türlüsü dogmatizm üretir. Dogmatizm ise dinlere aittir. Kopernik, Kepler, Galileo, Bruno ve daha sonra Newton; düşüncelerini ortaya koyduklarında o zamana kadar bilinmeyenleri bilinir kılmayı amaçlamışlardı. Bilmek, bir şeyi bilinir kılmak, aslında bilindiği sanılanların, bilinmediğini anlatmak anlamına gelmektedir. Çünkü bir şey bilindiği ölçüde tanınır. Tanındığı ölçüde de onun hakkında hiçbir şeyin bilinmediği anlaşılır.

Bilim bu anlamda kendi içerisinde bir

sürekliliği, var olan yenilenmeyi öğrendikçe, yenilerini öğrenmeyi gerçekleştiren bir olgudur. Ama o, belli ölçülere sıkıştırılıp doğru ve hakikat budur denildiği zaman, o bilim olmaktan çıkar.

Oysa doğanın hakikati bu değildir. İnsanın evrenin, doğanın bir parçası olduğu kabul edildiği zaman, insanla doğa arasındaki dengeyi kuran bir yaşamın sahibi olunur. Bu yapılmadığı zaman da doğa üzerindeki her türlü sömürü, yağma, talan meşrulaştırılmış olur. Bu bir düşünce biçimi, bir yöntem haline geldiğinde de o yöntem sadece doğayla sınırlı kalmaz, insanla insan arasındaki ilişkide de kendisini somutlaştırır. Darwin'in doğal seleksiyon görüşü, doğada zayıf olanın yok olacağı, güçlü olanın kalacağı şeklinde kendisini ifadeye kavuşturur. Son tahlilde İttihat Terakki Döneminin Osmanlısında, İkinci Dünya Savaşı öncesinde Almanya'da ve sonrasında daha bir çok devlette üstün ırk teorisinin kendisini ifade ettiği faşizme dönüşür. Düşünce ve yöntem sadece uygulandığı alanla sınırlı kalmaz. Doğada uygulanıyorsa topluma da uygulanır. Mühendislik tanımı da buradan gelir. Herhangi bir işin yapımında uzmanlığı, bilmeyi, ona göre bir plan ve proje geliştirmeyi ifade eder ve bu yöntemi birebir topluma uyguladığın zaman karşına kendi gerçeğinden uzaklaştırılan bir toplum ortaya çıkar. Şekillendirilen, yönlendirilen bir toplum gerçekliğidir bu.

Bilim yönteminin, sadece eşya üzeri uygulandığını söylersek yanılırız. Nasıl doğa bir kadavra şekline çevriliyorsa, toplum da bir eşya, bir kadavra haline getirilmesi söz konusudur. Bu, toplumun bir hakikati değildir. Nasıl doğa üzerindeki sömürü onun bir hakikati değilse, toplumun biçimlendirilmesi de onun kendi hakikati değildir. Toplumun kendi hakikatinden uzaklaştırılması ya da yabancılaştırılmasında ise son derece sistemli bir politika devreye konularak, oradan bir sonuca ulaşılmak istenir. Buna toplum mühendisliği demekte mümkündür.

Toplum Mühendisliği kapsamında ise, nasıl laboratuvarlarda canlı organizmalar kendi içerisinde birbirlerinden ayrıştırılıyorsa, toplumda aynı şekilde bir parçalanmaya tabii tutulmaktadır. Toplumun mühendisliğinin gençliğe yaklaşımı da bu kapsam içerisindedir. Buna göre de, gençlik toplumun "en dinamik öğesi" olarak kabul edilir. Buradan çıkarılan sonuç ise. Gençlik kiminle ise, gelecekte onundur" belirlemesi olur. Kapitalist modernitenin gençliğe yaklaşımını da bu saptama belirler. Gençliğe yönelik olarak politikalar geliştirilirken yine bu belirlemeye göre hareket edilir. Bu çerçeve de gençliğin daha çocukluktan itibaren cinsiyet ayrımına tabii tutularak, kapitalist modernitenin düşünce kalıplarına göre eğitilerek, geleceğe hazırlanması öngörülür. Ona göre de; alışkanlık, yaşam biçimi , gelecek tasarımı ve bilinç edinimi içerisine girmesi sağlanır/hedeflenir.

Böylece kapitalist modernite gençliğe yönelik uygulamaya koyduğu bu politika ile kendi geleceğini güvence altına almış olurken, toplumu da geleceğinden uzaklaştırmış olur. Bunu da tamamıyla toplum mühendisliğine ve bilimciliğe dayalı olarak geliştirir. "Üç S" olarak kabul edilen; " Sanat", "Spor" ve "Seks" da, bu temelde; gençliğin dinamizmini, aktivitesini, enerjisini kendi içerisine akıttığı, toplum içerisindeki asıl rolünü oynamaktan alıkoyan, tamamen gençlikle özdeşleştirilen politikalar haline getirilirmiş olur.

Milliyetçilik, Dincilik, Cinsiyetçilik

Kapitalist Modernitenin paradigmasına temel teşkil edecek olan teorilerin geliştirilmeye başlanılması da atılmış olan bu adımları tamamlayan, başka bir adım olmuştur. Denilebilir ki, Kapitalist Modernite Paradigmasının ana unsurlarından olan "Milliyetçilik" ve "Bilimcilik" bu dönemde geliştirilmeye çalışılan teorilerin doğrudan etkisini taşırken, "Dincilik" ve "Cinsiyetçilik"de temel bir yaklaşım ve ele alış olarak daha da derinleştirilerek, güçlendirilme olanaklarına kavuşturulmuştur. Yine aynı şekilde "Ulus Devlet" lerin tohumları da bu dönemde atılmaya başlanılmıştır.

Aslında tüm bunları (Milliyetçilik, Dincilik, Bilimcilik, Cinsiyetçilik ve Ulus Devlet'i)

Kapitalist Modernitenin bir dönemi ile sınırlandırarak ele almak ve ona göre bir tanım ve anlatımda bulunmak doğru değildir. Çünkü bunların Kapitalist Modernite içerisinde yaşanmış ve yaşanmakta olan dönemi ile ilişki ve bağı olduğu kadar, önceki dönemlerde olan bağlılığı içerisinde bir sürekliliği de söz konusudur. O nedenle bunları bir dönemle sınırlandıran değil de ona göre anlam genişliği ve bir bütünlük içerisinde ele almak gerekmektedir.

Milliyetçilik, dincilik, bilimcilik ve cinsiyetçilik birbirleriyle bağlantılıdırlar. Birbirlerini besleyip tamamlamaktadırlar. Dinciliğin tarihi daha eskilere dayanır. Önce bir tanrı, kutsallar yaratılmıştır. Rahipler de bunlar ile halk arasındaki aracılar haline getirilmişlerdir. Ve bunlarda dini hükümlere dönüştürülerek halk üzerindeki tahakküme dönüştürülmüştür. Dinciliğin temel dayanakları da buna göre oluşmuştur. Bilimcilik, kendi hükmünü tanrısallaştırmış ve bir doğma halini almıştır. Önderliğin dediği gibi kapitalizmde para kavramına yüklediği anlamla 'parallah' olarak kendi tanrısını yaratmıştır. Şovenizm "vatan", "millet" vb. kavramlar da öyledir. Tabii bunlar gerçekleştirilirken de, en çok tanrısallaştırılan da erkek olmaktadır.

Bilim cinsiyetçidir. Her yönden erkeği büyük göstermek ve egemen kılmayı amaçlar. Kapitalizmin yarattığı tüketim "kültürü", modern putçuluk olarak yorumlanabilir. Milliyetçilik de bu putçuluğa ulusal yönler yüklenmiş halidir. Bu şekilde insanların tüm algılarını maddiyat sınırına indirgenmiş olur. Milliyetçi, faşist insanların maneviyatları çok zayıftır. Aslında her ne kadar "vatan sevgisinden" dem vursalar dahi maneviyat gerektiren bu duyguları özde yaşamazlar. Cinsiyetçiliği en derin yaşayanlar da milliyetçilerdir. Önderlik "milliyetçilik bir tür cinsiyetçiliktir" der. Yine bencilliği en çok güçlendiren de milliyetçilik duygusudur. İçinde bir anlam ve maneviyat yoktur. Bireye dayanır. Bunun üzerinden iktidar kurulur. Ulus-devlet sürecinde iktidar saraydan çıkıp, tüm toplumun hücrelerine ve zihniyetine varıncaya kadar yayılır.

Pozitivizmdeki özne-nesne ayrımı, kendini üstün, diğerini altta görme hali milliyetçiliğin esasını oluşturur. Cinsiyetçilikle milliyetçilik ilişkisi de burada başlar. Orada ulusu, milleti temsil eden kişiler erkektir. Onun dışında farklı bir toplumsal yapı veya katmana yer verilmez. Tek bir ideolojidir, tek bir dildir, tek bir dindir, tek bir siyasi görüştür ve tek bir cinstir de. Milliyetçilik adına bir şey söylenirken; yüceltilen bir toprak parçası, ulusal değerler ve bunun yanında alçaltılan da kadın olmaktadır. Dincilikle bağı da bu sayılan özelliklerle eşit düzeydedir.

> Bilmek, bir şeyi bilinir kılmak, aslında bilindiği sanılanların, bilinmediğini anlatmak anlamına gelmektedir. Çünkü bir şey bilindiği ölçüde tanınır. Tanındığı ölçüde de onun hakkında hiçbir şeyin bilinmediği anlaşılır.

Ulus-devlet için "kapitalizmin tanrısı" olduğu yönünde bir belirlemede bulunulmaktadır. Yapılan bu belirlemeye göre de, o tanrıyı kurumsallaştıracak, o tanrıyı savunacak olan da dine ihtiyaç vardır. Kapitalizmde de dinlerin yerini ideolojiler aldığına göre burada kapitalizmin dini milliyetçilik olmaktadır. Milliyetçilik burada o tanrının savunulup kutsallaştırılması ve ona ait olanların yüceltilmesinin temel aracı olmayı ifade etmektedir. Bir başka ifadeyle de kapitalistin, kendini devlet olarak iktidarlaştırmasının ideolojisi olmaktadır. Buna dayanarak ta iktidarını oluşturduğu coğrafyada kendi sömürüsünü gerçekleştirmesinin, o pazarlarda hakimiyetinin en temel aracıdır.

Milliyetçiliğin olduğu her yerde sömürünün kökleştiğine tanık olunur. Bayrak, toprak, vatan ve sınır olgularına burada çok vurgu yapılır ve bu şekilde millet uyutulur. Ulus-devlet tanrılaştı-

ğı bir yerde, milliyetçiliğin de din halini alması bir kaçınılmazlık olarak yaşanır. Bugün Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemize karşı yürütülen özel kirli savaşın kullandığı argümanlarda bunlar üzerine kurulmuştur. "Türk-İslam Sentezi" adını verdikleri düşünce yapıları bu temel üzerine kuruludur. "Tek Vatan", "Tek Bayrak", Tek Devlet", "Tek Millet" söylemleri de böyle bir gerçekliği ifade etmektedir.

Milliyetçiliğin özünde güçlünün zayıfı yenmesi varsa, insanın insandan üstünlüğü algısı da bunun bir sonucu olarak yaşanır. Kim kendisini daha güçlü olarak var ederse, diğerini sömürmeye "hak kazanır." Nasıl ki Nazi Almanya'sı "saf bir ırk" safsatasını öne çıkararak, diğer toplumlar üzerindeki her türlü sömürüyü kendisine meşru gördüyse, öyle bir tablo ortaya çıkar. R.T. Erdoğan'da bu yönteme başvuruyor. Savaşı yürütebilmek için millete yönelik bir saldırı algısını canlı tutuyor. İktidarına yönelik bir saldırıyı, millete yapılmış gibi gösteriyor.

Dinsiz, milliyetçilik olmaz. Milliyetçi sembollerin, değerlerin kutsallaştırılması din aracılığıyla yapılır. Türk milliyetçiliği de böyledir. İslam'ın istismarı üzerine yükselir. Orada dini ve ulusal değerler aynı oranda yüceltilir. Osmanlının, Balkanları sömürgeleştirmesinde orada yaşayan toplukların Türkleştirilmesi, Müslümanlaştırma ile birlikte gerçekleştirilmiştir. Avrupa sömürgecileri de sömürgeleştirdikleri ülkelerin insanlarını Hıristiyanlaştırarak bunu başarmışlardır. Kapitalist Modernitede koşullarında ise bu gerçeklik en üst düzeyde yaşanır bir hal almıştır.

Kapitalist Modernite elde ettiği bu başarıyı ise, topluma ve özelde de gençliğe yönelik geliştirdiği politikalar ile elde etmiştir. Burada da nasıl bilimciliğe dayalı olarak toplumun şekillendirilmesinde gençlik öncelikli hedefler arasında yerini almışsa, milliyetçilik, dincilik ve cinsiyetçiliğin gelişmesinde, ulus devletinde tüm bunlara dayandırarak kendini var etmesinde gençliğe yönelik olarak geliştirilen politikalarda aynı düzeyde bir rol oynamıştır. Tamamıyla gençliğin dinamizminden, gücünden ve enerjisinden yararlanmışlardır. Savaşlarda milliyetçi, dinci söylemlerle, içi boş erkeklik duygu ve düşünceleri ile şişirilen, sahte vaatlerle, umutlarla aldatılan/kandırılan gençler meydanlara sürülmüş ve bunların ölüleri üzerinden "zaferler" elde edilmiştir. Yine kapitalist modernite kendi sistemini bunlara dayandırarak kurmuştur. Ki, günümüzde de sömürgeci TC devleti gerek Türkiye toplumunu kendi toplumu haline getirmek gerekse de Kürdistan

> Nasıl doğa bir kadavra şekline çevriliyorsa, toplum da bir eşya, bir kadavra haline getirilmesi söz konusudur. Bu, toplumun bir hakikati değildir. Nasıl doğa üzerindeki sömürü onun bir hakikati değilse, toplumun biçimlendirilmesi de onun kendi hakikati değildir.

ki, özel-kirli savaşını yürütürken bunlara dayanarak zihniyet dünyasını oluşturan o faşist politikalarını pratikleştirmeye çalışmakta ve burada da temel bir güç olarak gençliği kullanmaya çalışmaktadır.

Tabii buraya kadar anlatılanlardan ulusa, din, birer cinsel kimlik olarak kadına-erkeğe ve bunlarla bağlantılı olarak da bilime karşı olduğumuz anlaşılmamalıdır. Burada asıl olarak karşı olunan insana ve topluma ait olanların, sınıflı devletçi uygarlığın en uç noktada temsilini bulduğu kapitalist modernite tarafından gasp edilmesi, kendine mal edilmesi, özünün boşaltılarak bunlara farklı anlam vermesi olmaktadır.

Liberalizm

Bilimcilik, Dincilik, Milliyetçilik, Cinsiyetçilik gibi, liberalizm de kapitaliz-

min toplumun biçimlendirilmesinde en önemli etkenlerden biri olma gibi bir özellik taşımaktadır. Hatta denilebilir ki, toplumun ideolojik ve siyasal hedeflerinin belirlenmesinde önemli bir rol oynar.

Ancak burada liberalizm derken, kastedilen bu kelimenin kök olarak ifade ettiği anlam değildir. Daha sonra bu kelimeye kapitalist modernitenin düşünce kalıplarına göre yüklenen anlamdır.

Bilindiği gibi, liberalizm kelime olarak Latince özgür anlamına gelen "liber" sözcüğünden türetilmiştir. İdeolojik ve siyasal olarak da bireysel özgürlükler biçiminde bir anlam yüklenilmektedir. Her ne kadar Liberalizm için türetildiği kelime kökünden kaynaklı olarak bu şekilde tanımlamalarda bulunuluyor olsa da, tarihsel ve toplumsal olarak ifade ettiği anlam değişmiştir. Günümüzde de Liberalizm daha çok bu değişen anlamına göre kullanılmaktadır. Burada karşımıza çıkan Liberalizmin kapitalist Modernitenin uluslararasılaşmaya başlamasıyla birlikte sermayenin-özelliklede İngiltere'nin- çıkarlarının meşrulaştırılmasını savunan bir kelime ve daha sonra da, bireyi toplumsallığından ayrıştırarak kapitalist sisteme bağlamanın en temel kavramlarından biri olarak kullanılıyor olmasıdır.

Siyasi liberalizme varan düşünceler de bu kavramsal çerçevenin içerisinde yerini almışlardır. Adam Smith'in, o süreçte tekelleri, gümrükleri ve devletin koyduğu sınırlamaları eleştirmesi, "piyasanın en etkili hakem olacağını" söylemesi, David Ricardo'nun "karşılaştırmalı üstünlük kuramı" ile daha ucuza mal olan bir üretimle diğeri arasında ilişkiyi ele alarak, oradan da serbest ticareti destekleyen görüşler ortaya koymasıyla John Stuart Mill'in ahlak alanında yararcılığı savunan görüşleri böyle bir sonucun ortaya çıkmasında önemli rol oynamıştır.

Önder Apo, "Kapitalizmin esas en büyük gücü ideolojisi olan liberalizmdir" demektedir. Kapitalizm bu şekilde; kendisini liberalizmle topluma kabul ettirmektedir.

Bunu gerçekleştirirken de bireyi ve toplumu birbirinden koparmaktadır. Çünkü toplumdan koparılmış olan bireyin daha rahat köleleştirileceğine inanmaktadır. Daha önceki köleci uygarlık dönemlerinde de toplumun köleleştirilmesi söz konusu olmaktaydı. Ama bu sefer toplumun köleleştirilmesi yığınlar halinde değil de, toplumsallığından uzaklaştırılan "bireyin" sürüleştirilmesine dayandırılmıştır. Burada da Liberalizmin, toplumun değerleri dahil her şeyin özünü boşaltmasının ve kendine göre anlam yüklemesinin, çarpıtmasının rolü büyük olmuştur.

Liberalizm için, siyasetin ekonomi üzerindeki belirleyiciliğine karşıtlık gibi bir yorumda da bulunulmaktadır. Ancak bu onun devlete karşı olduğu anlamına da gelmemektedir. Onun özgürlük istemi; ticaret ve sömürü özgürlüğünden başka bir şey değildir. Sadece devletin ekonomi ve ticaret üzerindeki frenleyici olmasına; vergi, gümrük, sınır sorunlarının dayatılmasına karşıdır ve önünün sınırsız bir şekilde açılmasını istemektedir. 'Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler' ifadesi de, bunu anlatmaktadır.

Liberalizmin özgürlük istemi kendisi için sınırsızdır. Ancak bu başkaları için aynı anlama gelmemektedir. Tekellerin oluşmasına, devletler ve iktidarlar üzerinde kesin bir hakimiyetin kurulmasına kadar "özgürlük" demektedirler. Her şeyi kendi kontrolü altına aldığında da gerçek yüzünü göstermektedir. Kendisi

gençliğin daha çocukluktan itibaren cinsiyet ayrımına tabii tutularak, kapitalist modernitenin düşünce kalıplarına göre eğitilerek, geleceğe hazırlanması öngörülür. Ona göre de; alışkanlık, yaşam biçimi , gelecek tasarımı ve bilinç edinimi içerisine girmesi sağlanır/hedeflenir.

dışında olana yaşam hakkı tanımamaktadır. Kendine karşı gelişen toplumsal mücadeleleri bastırmak için karşı saldırıya geçmiştir. Yoğun baskı araçlarının devreye konulması ile birlikte, sömürünün toplum tarafından daha kabul edilebilir bir hale gelmesi için içerisine girilen çabalarda bunlardan biri olmuştur.

İşçi sınıfının mücadelesini içerisinden saptıran, sömürge halkların kurtuluş mücadelesine soğuk bakan işçi aristokrasisi ve sosyal şovenizmi, yine "sosyal devlet" vb. tanımlamaları da böyle bir gerçeklik içerisinde ele almak gerekmektedir. Bunların hepsi de devlete ve iktidara karşı mücadeleyi yumuşatma arayışlarını ifade etmektedirler. Liberalizm böylesine bir siyasal tekel gerçekliğidir. Ama buna rağmen liberalizm denildiği zaman, hafızalarda "özgürlük", "rahatlık" vs. gibi çok farklı imgeler yaratılmaya, algılar oluşturulmaya çalışılabilmektedir. Oysa liberalizmin amacı; toplumun, iktidara karşı mücadele verenlerin mücadelesinin şiddetini törpülemek ve gerçekleştirebildiği oranda onları sisteme dâhil etmekten başka bir şey değildir. Amacı toplumu devlet içerisine hapsederek, onun dışında çıkmasını engellemek ve sorunlarına bu sınırlar içerisinde kalarak "çözüm arayışı" içerisine girmesini sağlamaktır. Toplumdan çaldığı özgürlük söyleminin özünü boşaltmasının nedenini de böyle bir gerçeklik oluşturmaktadır.

Önder Apo'nun belirtiği gibi "devletsiz liberalizm, sahipsiz bir bahçe gibidir." O nedenledir ki, liberalizmi biraz daha geniş bir çerçevede, ideolojik ve siyasal yönleriyle de ele almak gerekmektedir. Dikkat edilirse liberalizm sadece devleti ticaret tekellerini, sermayenin devleti haline getirmekle sınırlı kalmamaktadır. Aynı zamanda kendisine karşıtlık içerisinde olan ve ona karşı mücadele eden güçleri de yumuşatarak, siyasal ve ideolojik duruşlarını gevşeterek sistem içileştirmektedir ve bu yönelimini de bireyine varana kadar tüm topluma hakim kılmaya çalışmaktadır. Öyle ki, bireyler kendi hayal dünyasında bile sınırsız olamamaktadır. Liberalizm sistem karşıtı her fikri, duyguyu, hayali kendine bağlama, kendiyle sonlandırmak ister. Bu nedenle sistem karşıtı pek çok insan, çevre, gurup vb. kapitalizme karşıt olduğunu sanırken, liberalizm bu karşıtlığı çoktan sistem için nefes boruları haline getirebilmektedir.

Önderlik, özgürlüğün çocukluktan başlayan bir istem ve arayış olduğunu belirtir. Bu istem ve arayış, biraz büyüyünce liberalizmin ağına takılır. Çünkü katı, liberalizm kimsenin önüne görünen bir sınırlandırma koymaz. Sahte özgürlük anlayışını geliştirir. Öyle ki özgürlük giyme, yeme, gezme vb. ye kadar indirgenir. Bunları dilediği gibi yerine getiren bireylerde "özgürlermiş" gibi bir his yaratır. Özgürlük bu kadar anlamından çarpıtıldığı için liberalizmin hakim olduğu yerlerde artık "özgürlük, toplumsal ahlakın ihlal edildiği kadarıyla" ölçülür ve bir özenti kültürü haline getirilir. Bireyi toplumdan, bu bireyleri de birbirilerinden koparır. Böylece insanı kendini var eden toplumsallığından uzaklaştırdığı gibi her yönüyle sömürüye, egemenliğe, itaatkarlığa hazır hale getirir. Böylece "birey" haline geldiğini sanan insan, toplumsal bir varlık olmadan önceki aşamaya doğru gidiş içerine girmiş olur. Ancak bu baş aşağı gidiş insanın toplum olmadan önceki halinden öte daha tanınmaz bir hale gelmesini, doğadan kopmasını ve bir sapmanın insandaki somutlaşmasını ifade eder.

Önderliğin ifade ettiği; "özgürlüğün, çocukluktan başlayan bir sistem arayışı olma" gerçekliğinin akamete uğraması ya da liberalizmin ağına takılması ise, insanın gençlik dönemine tekabül eder. Kapitalist modernite insana/topluma karşı gençlik döneminde saldırıya/harekete geçer. Ama bu tüm gençlerin liberalizmin ağına takılacağı anlamına gelmez. Ancak liberalizmin hedefinde de asıl olarak gençliğin bulunduğunun da bilinmesi gerekmektedir. Onun içindir ki, kapitalist modernitenin gençliğe yönelik politikaları "üç s" ile sınırlı kalmaz. Gençliği, liberalizmin sahte özgürlükçü düşüncelerinin etkisi altına almak ve onu toplum içerisinde var eden değerlerinden koparmak ister. Bunun için toplum ret eden, bencilliği öne çıkarak,

gençliği felsefeden, ideolojiden, siyasetten uzaklaştıran, sanal alem içerisinde sadece kendisi olarak yaşayan ve tat alan bir yaşam arayışı içerisine çeken, "post modern", "popüler kültür" vb. arayışlar içeren düşünce biçimleri ve yaşam arayışları içerisine de çekmeye çalışmaktadır.

Bilim cinsiyetçidir. Her yönden erkeği büyük göstermek ve egemen kılmayı amaçlar. Kapitalizmin yarattığı tüketim "kültürü", modern putçuluk olarak yorumlanabilir.

Tüketim "Kültürü"

Özellikle sanayi-tekel kapitalizmiyle birlikte üretimin yoğunlaşması, tüketim "kültürü"nün gelişmesine de neden olmuştur. Fakat burada yoğunlaşan üretim ve çılgınlaşan tüketim "ne kadar ihtiyaçtır", orası bir tartışma konusudur. Kapitalizmde süreklileşen azami kâr, sermayenin sürekli bir dolaşım içerisinde kendisini katlayarak büyütmesini ifade etmektedir. Bunun için de üretilenlerin pazarda karşılıklarının olması gerekir. Bu, kapitalizm için bir ihtiyaçtır, ama alıcılar için bunun geçerli olduğunu söylemekte mümkün değildir. O nedenledir ki, sermaye sürekli katlanıp büyürken toplumu da bunun bir parçası haline getirir ve bu da tüketim çılgınlığı şeklinde bir ifadeye kavuşur. Kapitalizm bunu düşünce gücüyle, toplum mühendisliğiyle başarır. O zamana kadar insanın kullanmadığı, bilmediği birçok şey, daha sonra; "sanki yokluğunda yaşanamazmış" gibi kabul ettirilmiştir. Bu şekilde bir oluşum sürecine giren tüketim "kültürü", kapitalizmin kendi cephesinden topluma karşı yürüttüğü mücadelede elde etmiş olduğu en önemli bir başarılardan biridir.

Bunun aşılması ve yerine doğru bir tüketim kültürünün geliştirilmesi ise, ancak ona karşı verilecek olan doğru bir mücadeleyle mümkündür. Kavram olarak buna ne kadar doğru bir tüketim "kültürü" diyebiliriz, bu da bir tartışma konusudur. Şu açıdan: Günlük yemek tüketiminin belli bir ölçüsü vardır. Bu da aynı zamanda insanda bir üretime dönüşüyor. Çünkü canlı organizma, kendini var edebilmek için beslenmelidir. Burada beslenme ile yaşam birbirlerini dengeliyor. Bu anlamda bu tarz beslenme kapitalist anlamda ne kadar bir tüketimdir, tartışılır. Doğada bazı zıtlıklar vardır. Artı-eksi, kadın-erkek, bu onların doğasında var olandır ve hep tamamlayıcı bir rol oynar. Bu karşıtlığı aynı şekilde üretim-tüketim için de kullanabilir miyiz? Tüketim çılgınlığı içinde insanların tüketmek zorunda bırakıldıkları birçok şey insanların yaşamsal ihtiyaçlarından değildir. Bunun da ötesinde, dönemsel ihtiyacı bile değildir.

Makineler çalıştırılıyor, sürekli üretiliyor. Bunların kapış kapış gitmesi gerekir. Kapitalizmin sürekli pompaladığı, zihinlerde sürekli işlediği budur. Elbise ihtiyaçtır, giyilir, bir anlamı vardır. Fakat her gün bir elbise giymenin ya da modanın yerini bir başka modaya bırakması halinde, var olanı terk etmenin ihtiyaçla bir alakası yoktur. Pazara, tüketime sunulan, metalaşan her şey için bu geçerlidir. Bu açıdan tüketimle zorunluluğu aynılaştırmamak gerekir. Üretim, yaşamın devam etmesi için insanların ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik bir faaliyettir. Böylesi bir faaliyeti, azami kârı süreklileştiren endüstriyalizmle de aynılaştırmamak gerekir, farklıdırlar. Ama kapitalizm düşünce dünyamızda yer edinen kelimelere kendi çıkarı doğrultusunda anlam yüklemiştir. Bu anlama göre o kelimeler algılanıyor, kullanılıyor. Böylece sanki tüketim yaşamda bir zorunlulukmuş gibi yer edinmiş oluyor. Onun içindir ki, üretim-tüketim kavramlarını, ihtiyaç-gereklilik kavramlarını yerli yerinde kullanmak ve kapitalizmin bunlara yüklediği anlamlardan ayrıştırmak gerekir.

İnsan toplumları yaşamlarını sürdürmek için üretmeye, beslenme-barınma-savunma sorunlarını çözmeye mecburdur.

Bunları sağlamak için faaliyet gösterir. Gereklilik ve gereksinim burada birbirini tamamlayan öğeler olarak ortaya çıkar. Kapitalist üretim bir gereklilik olarak görüldüğü andan itibaren doğanın dengesi bozulur. Doğal zenginlik kaynaklarının tüketilmesi, canlı türlerinin yok edilmesi, dünyanın giderek yaşanılmaz bir hale gelmesi bunun birer sonucu olarak yaşanır. Herhalde doğayı tüketme faaliyeti için bir üretim olduğunu ya da insanın toplumsal olarak yaşamını sürdürmesinin bir gerçekleşme biçimi olduğunu söyleyemeyiz. Fakat kapitalizm koşullarında toplum mühendisliği öyle bir hale getirmiştir ki, sanki aşırı bir tüketim çılgınlığına girilmediği, o fabrikaların ihtiyacın kat be kat üstünde üretim yapmadığı durumda var olunamayacakmış düşüncesini hem kendisinde hem de toplumda hakim kılmıştır.

Bunun da yıkılması kapitalizmin düşünce dünyasının, yaşam ölçülerinin aşılmasıyla mümkündür. Bu bir anda gerçekleşemez, belli bir zaman alır. Çünkü 400-500 yıllık bir süreç içinde inşa edilen bir düşünce, bir yaşam biçiminden bahsediyoruz. Böylesi bir şeyin bir anda ortadan kaldırılması mümkün değildir. Bunun sağlanması son derece kaba yaklaşımlarla da mümkün değildir. Eğer olsaydı reel sosyalizm, kaba materyalist düşünce yapısı bunu başarırdı. Örneğin Sovyetlerin ürettikleri mallar çok dayanıklıydı. Kullanım yönü de ağır basan nesnelerdi. Aynı nesneler Avrupa'da da üretiliyor, ama kullanım değerleri düşüktür, dayanıklı değillerdir. Kısa sürede yerine yenilerine ihtiyaç duyulan bir üretim gerçekliği vardır. Sovyetlerde böyle değildi. Fakat oradaki üretim gerçekliğinin bir yönü vardır, o da ona estetik-biçim kazandırma, insanların duygu-düşünce dünyalarına hitap etme yönleriyle sınırlıydı. Bu da oradaki toplum için Avrupa ürünlerini biraz daha cazip hale getiriyordu.

Buradan, kullanımı sadece kaba-biyolojik bir gereksinim olarak görüp, ne sunarsak kabul edilir yaklaşımı yerine; toplumun maneviyatını, duygu ve düşünce dünyasını hesaba katan, onun beğeni ölçülerini de düşünen bir üretim gerçekliğinin sağlanmasının gerektiği gibi bir sonuç çıkarılabilir. Ama bu sadece pazarda hızlı bir tüketim ya da insanların sadece soyut ihtiyaçlarının karşılanması açısından olmaz. Dayanıklılık ve kullanım değeri kadar estetik ve biçim de önemlidir. Fakat buradaki estetik, kapitalizmin duygu ve düşünce dünyalarında yaratmış olduğu bir estetik değildir. Takıp takıştırmak, bulup buluşturmak anlamındaki bir estetikten bahsetmiyoruz. Burada kastedilen estetik, etikten bağımsız değildir. Estetik ancak ahlakla mümkündür. Kastedilen ahlak da gerçeklikten kaçmama ve toplumsal gerçekliğin gereklerini yerine getirmedir. Bu özle kazanılan biçim estetik olmayı da ifade eder. Üretimde bu ölçüler sağlanabildiği sürece toplumun gereksindiği sunu gerçekleştirilebilir.

Bu işin sağlık ve temizlik boyutu da vardır. Mesela üretim alanında birçok insan bulunur, üretir ve bunların kullanılmaları gerekir. Fakat çok azı kullanılır, önemli bir boyutu çöpe gönderilir. Bu da üretimi geliştirir, ama sağlıklı bir üretici zihin yapısına sahip olmamamın bir sonucudur. O yüzden bu olguları, kapitalizmin onlara yüklediği anlamlardan ayrıştırarak ele almak ve üretimi bir gereksinim-gereklilik içerisinde değerlendirmek gerekir. Sovyetler Birliği, ABD ile rekabet halindeydi. Uzaya ABD'den önce insan gönderdi. Ama piyasada ABD'ye yenildi. Sadece onlar değil. Doğu Avrupa'nın devrim yapmış olduklarını iddia eden ülkelerinin hepsi bu anlamda kapitalist pazara yenildiler. Bu yenilgi, kendilerini bir rekabet içine koymaları içinde gelişti. Oysa kapitalizme karşı mücadele onunla bir pazar mücadelesi değil; ayrı dünyaların, ayrı düşüncelerin, ayrı yaşam ölçülerinin bir mücadelesidir. Bu mücadelenin örgütlendirilmesi ancak sonuç alabilir ki bu da güçlü bir zihniyet devrimiyle mümkündür.

Tabii burada tüketim "kültürünün" gelişmesinde profesyonel bir meslek olarak geliştirilen reklamcılığın oynamış olduğu rolün de üzerinde durmak gerekmektedir.

Tüketimde reklam, çılgınlığın ateşleyici faktörüdür. Reklam deyince yalnızca televizyon reklamlarını anlaşılmamalıdır.

Yaşamın her alanı bir reklamdır. O yüzden kapitalizmin toplumu için, "gösteri toplumu" denir. Toplum kendisini inşa ederek var etmiştir, ama kapitalizmde toplum kendisini başkasına beğendirmek için var etmeye çalışır. Kendisi olmaktan çıkmıştır. Bu noktada o toplum, reklamların yönlendirdiği, bu doğrultuda davranışlarına yön ve biçim verilen bir gösteri toplumu haline gelmiştir. Düşünce dünyasında, toplum olarak kendini var etme yerine başkalarınca yönlendirilen bir toplum haline gelinmiştir. Yemesinden, içmesine oradan da barınmasına varıncaya kadar her şeyiyle buna göre kendini ayarlanan bir hal almıştır. Öyle ki, sadece o finans kuruluşlarının, büyük kapitalist şirketlerin reklam yapmasına da gerek kalmamaktadır. Toplumdaki her birey, giydiği elbiseyle, konuşma tarzıyla, kullandığı ev eşyasıyla, bindiği arabayla onun reklamını yapan; asıl tüketimi yaşayan, yaşatan ve çevresine de yayan bir hale gelmiştir. O nedenle de reklamı, televizyonda iki program arasına sıkıştırılan tanıtımlar olarak görmemek gerekir.

Kapitalizm öncesinde köleleştirme yöntemlerinde, köleleştirilenlerin iradesi hiçe sayılarak, baskıyla gerçekleştirilen bir kölelik söz konusuydu. Doğrudan kölelik de, toprak köleliği de böyleydi. Fakat kapitalizm de bir kölelik, öyle bir biçimdir ki, kölelik dışında bir yaşam şansı bulunmadığının insana kabul ettirilmesi şeklinde gerçekleşmektedir. Yaşamsal ve düşünsel olarak, insanın önünde geleceğini tasarlaması açısından da olsa, başka bir seçenek bırakmayan bir köleliktir. İşin en kötü yanı da, böyle bir kölenin kendini özgür olduğunu sanmasıdır. Bu şekilde her yönüyle düzene bağlanmış bir köleleştirilme söz konusudur. Bağımlılık ilişkisi de bir köleliktir ve kapitalizm de her yönüyle insanı kendisine bağımlı bir hale getirmektedir.

Kapitalizmin geliştirmiş olduğu bu bağımlılık ve kölelik ilişkisinin bir bütün olarak topluma hakim kılınasında rol sahibi olan tüketim "kültürü" ve reklamcılığın doğrudan hedef haline getirdikleri arasında yine en başta yer alan gençlik olmaktadır. Kapitalizm tüketim burada gerçekleşmezse, reklam gençlik üzerinde etkisini göstermezse başarı şansının da olmadığının bilinci ile hareket etmektedir.

Dikkat edilirse tüketim "kültürü" en yaygın haliyle gençlik içerisinde karşılığını bulur. Yine reklamların ağırlıklı olarak doğrudan hedefinde de gençlik bulunmaktadır. Bunu tüm reklam araçlarında; basın-yayın organlarında, billboardlar da vb. görmek mümkündür. Adeta bu reklamlar içerisinde gençlik bir tüketim kültürü çılgınlığı içerisine çekilmeye ve ona göre de giyinmeye, yaşamaya ve be bir ilişki ağı içerisinde tutulmaya çalışılmaktadır. Aslında bu gerçeklik kapitalist modernitenin gençliğin kendine yabancılaştırılarak, iç tüketimi yaşar hale getirilmesi ile bire bir orantılı bir şekilde geliştirilmektedir. Bunu günlük yaşam içeresinde, toplumsal görev ve sorumlukların yerine getirilmesinde görmek mümkündür. Toplumsal sorunların çözümü doğrultusunda yürütülen mücadelede uzak duran, bunun yerine daha çok kişisel arayışları, ilgileri öne çıkaran bir yaklaşım içerisinde olunması da bunu göstermektedir.

2-) Kapitalizme Karşı Mücadele

Önder Apo, dünya devrimci hareketlerinin bugüne kadar yapmadığını yaptı, kadını devrimin merkezine aldı. Kadın özgürlüğünü, toplumun özgürlüğü olarak gördü. Ama bunu bir slogan olarak belirlemekle yetinmedi, pratikte de gerçekleştirmenin koşullarını yarattı. Kapitalizme karşı en güçlü mücadele aslında buydu. Böylece kapitalizmi, topluma karşı kullandığı temel silahtan arındırdı ve kadını kapitalizme karşı mücadelenin temel öncü gücü haline getirdi. Kadının özgürlüğünü, toplumsal kurtuluşun başlangıcı olarak kabul etti. Yine böyle bir belirlemede bulunurken kadınla birlikte gençliği toplumun kurtuluş mücadelesinin temel gücü ve öncüsü olarak belirledi. Önderliğin kapitalizm ve çözülen reel sosyalizm çözümlemelerine vermiş olduğu en büyük karşılık bu oldu. Bu, kapitalizme karşı yeni bir mücadele döneminin başlaması anlamına geldi. Reel sosyalizmin çözülmesini aynı zamanda o güne kadar sosyalizm

adına taşınan kapitalizmin sorunlarının tekrar kapitalizme taşınması olduğunu da gördü. Onun içindir ki Önderlik; yıkılanın reel sosyalizm değil, kapitalizm olduğu, şeklinde bir belirlemede bulundu. Bu da kapitalizmin o güne kadar var olan çelişkilerinin çok daha fazla derinleşeceği ve çözümsüz bir hale geleceği tespitine götürdü ve bunu da: "Kapitalizm, reel sosyalizmin çözülmesine sevinedursun, aslında bu çözülme en büyük yük ve sorumluluğun kendilerine dönmesidir." sözleriyle dile getirdi. Önderliğin bu tespiti pratikte de karşılığını buldu. Söz konusu çözümleme, reel sosyalizmden sonraki süreçte dünyada çığır açan bir çözümleme olma özelliği taşıdı. Hepsinden farklı bir değerlendirmeler bütününü kapsayan bir çözümleme haline geldi.

Böylece kapitalizme karşı mücadelede güçlü bir silahın sahibi haline gelindi. Bu silahta kendisini en somut haliyle, kapitalizm gerçekliğinin çözümlenmesi oldu. Kapitalizmin bir toplum, bir ekonomi ve bir zorunluluk olmadığı belirlemeleri de böyle bir gerçekliği ifade etti. Sun Tzu "Kendini tanımak savaşın yarısını kazanmaktır. Kendini ve düşmanını tanımak ise savaşın tamamını kazanmaktır." demektedir. Önderliğin yapmış olduğu bu çözümlemeler hem kendi gerçekliğimizi tanıma hem de düşman gerçekliğini tanıma anlamına gelmektedir.

Eski paradigmaya göre Kapitalizme karşı mücadele, onu toplum, ekonomi ve tarihsel zorunluluk olarak ele alan bir perspektife göre yürütülmekteydi. O mücadelede esas alınan da kapitalizmi yıkmak için önce devlet olmak gerekmekteydi. Reel sosyalizm devlet olmuştu, ama devlet egemenlerin tahakküm aracıdır ve bu araçla egemenlere karşı savaşmak ve başarıya ulaşmak mümkün değildi. O araçlar kullanıldığı zaman, mücadele edilen güce benzeme kaçınılmaz bir sonuç olarak ortaya çıkacaktı. Bunun tespiti, kendi başına kapitalizme karşı verilen mücadelede en büyük bir kazanımdı.

Devlet ve iktidar olgularının çözümlenmesi, kadın özgürlüğünün özgürlüklerin merkezine alınması; bunlar kapitalizme karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koydu. Bu, klasik mücadele biçimlerinin aşılmasıydı. Önderliğin "Demokratik Ulus" dediği çözüm modeliyse, kapitalizme karşı mücadelede nasıl bir yolun izlenmesi gerektiğini ortaya koydu. Devrim anlayışımızı değiştirmemize neden oldu. Buna göre de; Devrim, Demokratik Ulus Çözümü" olarak bir tanıma kavuştu.

Ancak burada önemli olan, yapılan bu tespitin pratik anlamda somutlaştırılması ve bunu gerçekleşmesi için bir mücadelenin sahibi haline gelinmesidir. Yapılan bu tespitin yaşamsallaştırılması, pratikleştirilmesi için toplumun harekete geçmesini sağlayacak olan bunun bilincine ve örgütüne kavuşturulması gerekmektedir. Onun içindir ya Önderlik kapitalizmi ele alırken 400-500 yıllık bir tarihsel süreçten bahsetmiş, onun çözülen feodal egemenlik üzerinden kendisini bir sistem olarak örgütlediğini ve toplumunu inşa ettiği gerçeğine dikkat çekmektedir.

Kapitalizm, sadece elindeki siyasi ve askeri zora dayalı olarak toplumu egemenlik altına almamıştır. Bunu zihin dünyasıyla, yaşamına yön vererek yapmıştır. Öyle ki, o sistem içerisinde yaşayan her insan, onsuz bir yaşamın olamayacağına ikna edilmiştir. Bu sadece bir ülkede, bir bölgede değil, 400-500 yıllık bir süre içerisinde tüm dünyada bir gerçeklik halini almıştır.

Kapitalizmin yarattığı "topluma" karşı, mücadele yürütülmektedir. Bu uğurda bugüne kadar da büyük mücadeleler verildi, devletler yıkıldı ve kuruldu. Dev-

> Milliyetçiliğin özünde güçlünün zayıfı yenmesi varsa, insanın insandan üstünlüğü algısı da bunun bir sonucu olarak yaşanır. Kim kendisini daha güçlü olarak var ederse, diğerini sömürmeye "hak kazanır."

rim yapıldı ve iktidar koltuğuna oturuldu. Ama bu öyle bir koltuktu ki, üzerine oturanı kendine benzeştirdi. Egemen güçlerin kullandıkları silahlar böyle silahlardı. Önderlik Bakunin'den alıntılar yaptı, en demokrat kişi iktidarı ele geçirdiğinde en kötü bir diktatör olurdu, sözünü yenileme ihtiyacını duydu ve bu sözü daha da ileri götürdü, kadın somutuna indirgedi. Wallerstein, 'Biz konuşurken, özgürlük ve sosyalizmi tartışırken, korkarım ilahların gazabına uğrarız. Çünkü hepimiz aynı zehirli kaynaktan içtik' diyerek bu gerçekliği bir tanıma kavuşturdu.

İşte Önderlik bu mücadelenin de yolunu bizlere gösterdi. Kişilik çözümlemesi burada anlam kazandı. Ancak kendimizi kapitalizmin düşünce kalıplarından arındırarak bunu yapabileceğimizi söyledi. Onun yöntemini kullanmaktan vazgeçerek, sadece bu kadar da değil, onu kusarak bunu başarabileceğimizi söyledi. Bu ise kendimizi onun düşünce kalıplarından, onun kaba materyalist bakış açısından kendimizi kurtarmaktı.

Önderlik savunmasında 'ya özgürlük ya hiç!' dedi. Ya kölelik ya bağımsızlık, ya kölelik ya özgürlük demedi. Özgürlüğün dışında başka bir şey yok. Bu da ancak Önderliğin temel öğretileri arasında, kapitalizm ve onun sistemi ile yaşamına karşı vereceğimiz mücadeleyle ve kendimizi bu alanlarda yeni baştan yaratmakla mümkündür.

3-) Kapitalist Moderte ve Türkiye ve Kürdistan Gençliğe Karşı Uygulamaya Konan Politikalar

"Kapitalist Modernite ve Ulus Devlet Anlayışının Gençlik Üzerinde Geliştirdiği İdeolojik Argümanların Kullanım Biçimleri ve Etkileri" üzerinde durulurken, sorulanlara verilecek olan cevapları da buraya kadar belirtiklerimizden; bilimcilik, dincilik, milliyetçilik, cinsiyetçilik, liberalizm, tüketim "kültürü" ve kapitalizme karşı mücadele gerçeğinden ayrı olarak düşünmek ve ele almak mümkün değildir. Çünkü kapitalist modernite ve ulus devletler gençliğe yönelik geliştirdiği politikaları uygulamaya koyarken ideolojik söylem ve kullandıkları argümanları hep bunlara dayandırmaktadırlar.

Bugün bunu Türkiye'de ve Kürdistan somutunda çok somut bir şekilde görmek mümkündür. Bu temelde de gençlik tamamen pozitif bilimler ekseninde bir eğitime tabi tutularak, kapitalist modernitenin temel dinamik güçlerinden biri haline getirilmek istenilmektedir. Gençlik üzerine egemen, iktidar güçleri tarafından yapılan bu yatırım, daha genç olmadan çocukluk çağı olarak adlandırabileceğimiz dönemi ile başlatılmaktadır. Bu sadece okul düzeni ile sınırlı kalmamaktadır. Aile ve çevreden maddiyata dayalı edinilen yaşam ve gelecek anlayışı ile sıkı bir eğitime tabii tutulmasıyla başlar. Ana ve ilkokullarından başlatılarak devam eden okul sistemi ile de önüne konulan hedefe nasıl ulaşacağının yolu öğretilir ve askerlikte bunun tamamlayanı olarak rolünü oynar. Tüm bunların bir sonucu olarak ta eğer kız çocuğu ise; bir ev kadını ve anne, eğer erkek ise; baba ve evin geçimini sağlayacak olan bir aile "reisi" olarak, eğitimini tamamlayan biri olarak, kapitalist Modernitenin istediği gibi biçimlendirilerek yaşama hazır hale getirilmiş olur.

Bu aynı zamanda ister kadın, isterse de erkek olsun gençlik çağı olarak adlandırılacak olan dönemde bir insanın yaşam doğrultusunun da belirlenmesi anlamına gelmektedir. O da kapitalist moderniteye ve onun ulus-devletine bağlı gençler olarak yaşamak ve yine onlara, savaşta, üretimde istedikleri gibi kullanabilecekleri aradıkları sayıda kendilerine benzer yeni nesiller üretmek/ yetiştirmek olarak belirlenmektedir. R.T. Erdoğan'ın gençliğe yönelik yapmış olduğu çağrılarda, onlardan erken evlenmelerini ve en az "üç çocuk" yapmalarını istemesi de böyle bir gerçekliğin dışa vurumu olmaktadır.

Dikkat edilirse, kapitalist modernitenin gençliğe yaklaşımında ideolojik argümanlarını hepsini bir arada kullanmaktadır. Bu yönüyle de kimi zaman bunlardan biri öne çıkarılmış olsa da, bütünlüklü bir yaklaşım içerisinde uygulamaya konulmaktadır. Bu anlamda da tamamen cinsiyetçidir. Daha çocuklu-

ğundan itibaren kız çocuğunun ev kadını ve anne, erkek çocuğun da evin reisi ve baba olarak hazırlanması bunu göstermektedir. O andan itibaren de ister kız, isterse de erkek çocuk olsun, cinsiyetçiliğin içerilmiş olduğu, düşüncede yer edinmiş olan kodlamalara göre hareket eder bir hale getirilmiş olmaktadırlar. Alınmış oldukları okullarda da "dincilik", "milliyetçilik" öğretileriyle R.T. Erdoğan'ın dile getirdiği gibi "dindar" ve "kindar bir nesil olarak, her yolun mubah sayıldığı, çıkara, maddiyata dayalı bir yaşam arayış kültürünün sahibi haline getirilirler.

Bugün bunları Türkiye ve Kürdistan'da çok somut bir halde görmek mümkündür. Egemen iktidar güçleri bu temel argümanlarını kullanarak çok yaygın bir şekilde gençlik içerisinde örgütlenmektedir. Buna göre gençlik içerisinde bir kategorilendirmede bulunulmaktadır. Devrimci, demokratik potansiyeli içerisinde taşıyan ve bu özelliklere sahip olan gençlik; kendileri için bir tehlike haline gelmemesi, yok edilmesi ve hiçbir şekilde varlık göstermesine müsaade edilmemesi, bu anlamda da tamamen karşı cephede ele alınması gerekenler saflarında görülmektedir. Dincilik ve milliyetçiliğin etkisi altında olanlara ise özel-kirli savaşta kullanabilecekleri militer ve para militer güçler olarak konumlandırılmaktadır. Egemen, iktidar güçlerinin etrafında yuvalanmış olan kesimlere, katmanlara ait olan gençleri de geleceğin yöneticileri, iktidar ve rant pastasından rant elde edebilecek olanlar olarak gözüyle bakılmaktadır. Önlerinde bir gelecek bırakılmayan, adeta günü birlik yaşayan ve toplum içerisinde önemli bir nüfus teşkil eden, çeşitli vaatlerle kandırılarak, satın alınarak her zaman kullanılabilecek gençlik toplukları ise; egemen, iktidar güçleri hesabına her türlü kirli işi yapacak, özel savaşın hizmetinde çalıştırılabilecek olan kesimler olarak görülmektedir.

Kapitalist modernitenin; özel-kirli savaşların, bölgesel savaşların öne çıkarıldığı bir süreçte, toplumun en dinamik gücü olan gençliğe yaklaşımında öne çıkardığı yönler bunlardır. Dünyayı adeta kendisi için "süt liman" haline getirdiği koşullarda gençliğe olan yaklaşımı belirleyen ise; depolitize edilmiş olan toplum gerçeğine bağlı olarak"a politik"bir gençlik yaratmak olmaktadır. "Toplum Kırım" politikasının en temel bir parçası olan "Gençlik Kırımı" da böyle bir gerçekliği ifade etmektedir.

Gençlik Kırımı

"Bugün Gençlik Kırımı" olarak nitelendirebileceğimiz politikalar, daha çok 1968 Devrimi ile birlikte, o zamana kadar yapılan tahlil ve değerlendirmelerden farklı olarak ele alınmaya ve geliştirilmeye başlamıştır. 1968 Devriminin Avrupa toplumu üzerinde yarattığı etki ve bu etkinin dünya geneline yayılması buna neden olmuştur. O zamana kadar gençlik, sahip olduğu dinamizm ve aktiviteye bağlı olarak görülürken, gerçekleştirmiş olduğu Devrim ile öncülük rolünü de ortaya koymuştur. Başlattığı ayaklanma ile iktidarları sarsmış, Fransa'da görüldüğü iktidar sahiplerini, koltuklarını bile terk ederek ülkeden kaçmakla karşı karşıya getirmiştir. Bu gerçek Avrupa açısından İkinci Dünya Savaşı sonrasında başlayan yeni bir dönemin özelliklerini açığa çıkarırken; o zamana kadarki devrim tartışmaları ve stratejilerinin de gözden geçirilmesine neden olmuştur.

1968 Gençlik Devriminin açığa çıkardığı bu gerçeklik Sol, Devrimci, Demokrasi Güçleri tarafından bir değerlendirmeye tabi tutulduğu kadar, uluslararası sermaye güçlerce de önemle ele alınmış ve onları, yeni politikalar geliştirmek zorunda bırakmıştır. O süreçle birlikte, uluslararası güçlerin gençliğe yönelik politikası onun taşıdığı dinamizmi ve sahip olduğu devrimci öncülük rolünü ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Bunu gerçekleştirirken de, gençliği sistemin içerisine almayı öncelikli bir politika olarak benimsemiş ve toplumsal, siyasal vb. birçok alanda buna göre konumlandırmaya başlamıştır. Fakat bunu gerçekleştirirken, gençliği kendi kimliği ile değil, egemen siteminin bir parçası olarak kabul etmişlerdir. Türkiye gibi ülkelerde devrimci hareketlerin birer gençlik hareketi olarak yaşanmaya başlamış olması da bu güçlerin daha faz-

la telaşa kapılmalarını birlikte getirmiştir.

Türk egemenlerinin gençliğe yönelik geliştirdiği politikalar da buna göre belirlenmiştir. Özellikle de 1968'de Devrimci Gençlik Hareketlerinin gelişmesi ve bunların anti-emperyalist, anti-oligarşik bir çizgide olmaları Türk egemenlerini derin bir korku içerisine çekmiştir. Bunun bir sonucu olarak da 12 Mart 1971'de verdikleri askeri muhtıra ile yönetime el koyan NATO'cu Generallerin ilk olarak yaptıkları; gençlik örgütlerini dağıtmak, önder ve kadrolarını zindanlara almak ve katletmek olmuştur.

12 Mart 1971 Askeri darbesinden sonra da Türk egemen güçleri, devrimci gençlik karşısında izlediği bu faşist politikadaki ısrarını korumuştur. O nedenle gençliğe karşı sürekli bir yönelim içerisinde olmuştur. 12 Eylül 1980 Askeri darbesi ise gençliğe karşı yürütülen bu mücadelenin daha sistemli bir hale getirilerek bastırma harekâtına dönüşmesi anlamına gelmiştir. Böylece gençliğin bir daha başkaldırmasının önüne geçileceği varsayılmıştır. 12 Eylül'le birlikte başlayan süreçte de gençliğe karşı izlenen bu politika varlığını korumakla birlikte gençliği sistem içileştirme politikasına daha fazla ağırlık verilmiştir. "Üç S" diye adlandırılan; seks, sinema ve spor gençlik içerisinde temel aktivite haline getirilerek, ısrarla politikadan uzak kalmaları sağlanmaya çalışılmıştır.

AKP Hükümetleri dönemiyle birlikte de 12 Eylül'ün hakim kılmaya çalıştığı bu politika, bizzat gençlerin kendi elleriyle gerçekleştirilmek istenilmiştir. İkinci Cumhuriyetin paradigması olan Türk-İslam sentezi doğrultusunda, başta üniversite ve lise dengi okullar olmak üzere tüm toplumsal alanlar içerisinde bu konuda somut örgütlenmeler ve çalışmalar içerisine girilmiştir. AKP çatısı ve himayesi altında oluşturulan ve içerisinde "gençlik" kelimesinin yer aldığı; üniversitelerde, mesleki kuruluşlarda, kültür ve spor aktiviteleri içerisinde yer almış olan dernekler, meslek öğretme kursları, öğrenci yurtları, öğrenci evleri, dershaneler vb. bu konudaki örnekler durumundadırlar.

Türk egemenleri tarafından hakim hale getirilen bu gençlik politikası, Kürdistan'da çok daha etkili ve kuralsız bir şekilde özel-kirli savaşın parçası olarak uygulamaya konulmuştur. Kürt Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesinin bir gençlik hareketi olarak ortaya çıkması ve bugün de bir halk hareketi olma gerçekliği içerisinde bu özelliğini koruyor olması karşısında Türk egemenleri daha saldırgan bir tutum içerisine girmişlerdir. Bunu da gençliğe karşı her alanda politikalar gerçekleştirerek yapmaktadırlar.

Bugün Kürdistan'da gençlik sadece fiziki baskı ile sınırlandırma altında tutulmamaktadır. Ruhsal, düşünsel ve moral değerler açısından da sürekli olarak baskı altındadırlar. Nerdeyse Türk egemenleri Kürt Gençlerini her alanda kontrol altına almak istemekte ve Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesinden uzak tutmaya çalışmaktadır. Bunun için de tüm imkânlarını kullanmakta ve ne ahlaki ne de hukuki anlamda hiç bir kural tanımamaktadır. Kürt Özgürlük ve Demokrasi

liberalizmin amacı; toplumun, iktidara karşı mücadele verenlerin mücadelesinin şiddetini törpülemek ve gerçekleştirebildiği oranda onları sisteme dâhil etmekten başka bir şey değildir. Amacı toplumu devlet içerisine hapsederek, onun dışında çıkmasını engellemek ve sorunlarına bu sınırlar içerisinde kalarak "çözüm arayışı" içerisine girmesini sağlamaktır.

Mücadelesinin açığa çıkardığı toplum gerçekliği içerisinde şekillenen gençliğin karşısına; Demokratik Ulus değerlerinden arındırılmış, kendi gerçeğine yabancılaştırılmış, dejenere, işbirlikçi bir gençlik çıkarma arayışı içerisine girilmiştir.

Burada asıl olarak da gençlik üzerine oynanan bu kirli oyunlarla toplumun bitirilmesi/kırıma uğratılması hedeflenmektedir. Kürdistan'ın hemen hemen her bölgesinde ve Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı metropollerde bu doğrultuda harekete geçilmiştir. Buralarda devletin eliyle polislerin, savcıların, valilerin, kaymakamların denetiminde çeteler örgütlendirilerek, gençler kandırılarak, para ile satın alınarak; ajanlaştırma, uyuşturucu kullanımı ve fuhuş çok yaygın bir hale getirilmiştir. Vizyona giren yeni filmlerinin "Galaları", "Gençlik şölenleri", "defileler" vb. adlar altında düzenlenen etkinliklerle gençlik özendirilerek, farklı yaşam arayışları içerisine çekilmektedir. Açılan spor kulüpleri ile de gençler kontra örgütlenmelere açık hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Bu tür kontra örgütlenmelerin oluşturulmasında bizzat AKP hükümeti kendi içerisinde özel görevlendirmelerde bulunmaktadır. Mehmet Şimşek'in Batman, Siirt vb. bölgelerde, eski Siirt Emniyet Müdürü Recep Güven'in (daha sonra 2012 yılında Diyarbakır atanan ve konuşmalarıyla dikkatleri üzerine çeken), R.T. Erdoğan'ın danışmanlarından eski Diyarbakır Valisi ve daha sonra da İç İşleri Bakanlığı görevinde bulunan Efkan Ala vb.lerinin yürütmüş olduğu faaliyetler bu anlamda çok dikkat çekici olmaktadır.

Türk egemenlerin bir toplum kırım yönelimi olarak gençliğe karşı uygulamaya koyduğu politikalar bunlarla da sınırlı kalmamaktadır. Ağır baskı, tecavüz, işkence, cezaevine alınma ve katledilme tehditleri altında tutulan Kürt gençleri, dinsel faaliyet yürütme görünümlü kontra çetelerin de açık hedefi haline getirilmişlerdir. Hizbi-kontra örgütlenmeleri, devlet koruması ve desteği ile bu konuda çok aktif bir şekilde hareket etmektedirler. Bu çerçevede, son dönemlerde Kürdistan Belediyelerine atanan kayyumlarla beraber faaliyetlerini daha da arttırmışlardır.

Devletin teşvik ve sunmuş olduğu imkanlara dayalı olarak geliştirilen bu hizbi kontra örgütlenmeleri ile; meslek öğretme, maddi sıkıntılarını giderme vb. gerekçelerle ilişkilinilen gençler birer kontra haline gelirken bunlar üzerinden de ailelerine, yakın akraba ve mahalle çevrelerine ulaşılmak istenilmektedir.

Kayyumların atandığı belediyeler destekli dernek vb. adlarla yürütülen faaliyetlere dayalı olarak bulundukları yerlerde, kendileri dışında farklı görüş sahibi olanların varlığını engellenmek ve buraları adeta kendileri için birer karargâh haline getirmek istemektedirler. Bu şekilde, son derece sinsice devlet tarafından kendilerine sunulan maddi ve siyasal desteği arkalarına alarak, toplumu geleceksiz bırakmak için, gençliğe karşı geliştirilen yönelimlerle bir Toplum Kırım gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır.

Kapitalist Modernitenin, Ulus-Devletin ve bugün bunların en bağnaz bir şekilde temsilini bulduğu TC devletinin çocuklara yönelik olarak uygulamaya koyduğu politikaları da, gerçekleştirilmek istenilen Gençlik Kırımından ayrı olarak düşünmemek gerekir. Hatta Gençlik Kırımının gerçekleştirilmesi yönünde atılan ilk adımlar olarak kabul etmek gerekmektedir.

O nedenledir ki, Gençlerle birlikte, çocuklarda toplum kırımın, en vahşi ve kuralsız bir şekilde yürütülmesinin muhatabı haline getirilmişlerdir. Toplum Mühendislerinin hazırlamış oldukları uzun vadeli Toplum Kırım projelerinin merkezine alınmışlar ve dünya insanlığının bugüne kadar tanık olduğu kırımların en tehlikeli ve çirkin olanını yaşar hale getirilmişlerdir. Bu çerçevede onlar da kapitalist modernite güçlerinin dünyanın hiçbir yerinde sömürüye açık bir alan bırakmama politikasından "paylarına " düşeni almışlardır. Bunun bir sonucu olarak da çocuk bedeni, işgücü egemen güçler tarafından tam bir hoyratlıkla sömürüye açılmıştır.

Çocuklara yönelik yapılan araştırma ve yayınlanan istatistikî bilgilerle de bu gerçek doğrulanmaktadır. Bugün çalıştırılan, suça bulaştırılan, kaçırılan, fuhuş, uyuşturucu, hırsızlık vb. gibi kirli işlerde kullanılan, organ mafyaları-

nın hedefi haline gelen çocukların sayısında hızlı bir artış yaşanmaktadır.

Küresel sermaye güçlerinin açık yağma ve sömürü alanı haline gelmiş bulunan Türkiye'de, topluma ve çocuklara yönelik politikalar bu temelde ele alınarak uygulamaya konulmaktadır. Hatta uygulamaya konulan bu politikaların sınır tanımaz bir boyuta ulaştığını da belirtmek gerekmektedir. Türk egemenlerinin tarihsel olarak çocuklara karşı geliştirdiği yöntemler de bunun için gerekli olan alt yapının güçlü olmasına olanak tanımıştır.

Türk egemenlerinin kendilerini mirasçısı olarak kabul ettikleri Osmanlı Devleti içerisinde; Yeniçeri Ordusu temel askeri, vurucu güç olarak rol sahibi kılınmıştır. Bu ordu ise tamamen devşirmelerden oluşturulmuştur. Osmanlı Ordusunun Müslüman olmayan halkların yaşadıkları topraklara gerçekleştirdikleri seferlerde el koydukları çocuklardan oluşmaktadır. Daha sonra birçok romana da konu olduğu gibi bu çocuklardan, kendi halklarına karşı son derece acımasız ve vahşete varan katliamlar gerçekleştiren askerler yaratılmıştır. TC'nin Devlet olarak kendisini yapılandırdığı süreçle birlikte savaşın mağduru olmuş, sokakta kalmış, kimsesiz çocuklar devletin hedefi haline gelmeye devam etmişlerdir. Bir depremzede ailenin çocuğu olarak devlet tarafından büyütülen, eğitilen Albay Raci Tetik örneğinde görüldüğü gibi Mamak Askeri cezaevini işkence haneye çevirenler, "Çocuk Esirgeme Kurumuna" alınarak devletin polisi, ordu içerisinde uzman er ya da erbaş olarak kullanılanları eksik olmamıştır. Sadece bununla da kalınmayarak başta ilköğretim kurumlarında çocuklar militarist, ırkçı ve faşist düşünce kalıplarıyla eğitilerek; sistemin işleyen çarkının birer dişlisi haline getirilmek istenilmişlerdir.

12 Eylül 1980 Askeri darbesinden sonra çocuklara karşı uygulamaya konan bu politika daha sistemli bir hale getirilmiştir. Çocuk Esirgeme Kurumu'nda yetişen çocuklarla, yoksul aile çocuklarının polisler, uzman er ve erbaşlar arasında teşkil ettiği oran araştırıldığında bu çok daha açık bir şekilde görülecektir. AKP'li hükümetler döneminde çocuklara yönelik askeri ve polisiye amaçlı uygulanan bu politikalar daha kapsamlı hale getirilmeye başlamıştır. Toplumun her yönüyle açık bir sömürü alanı haline getirilmek istenilmiş olmasından çocuklar da "paylarına" düşeni almışlardır. AKP hükümetlerinin 2023 vizyonu ve 2071 projesi kaynağını buradan almaktadır. "Yeni Nesil" söylemini öne çıkarmalarının ve daha önce de dikkat çekildiği gibi 4+4+4 eğitim sistemine geçilmiş olmasının asıl nedeni de bu gerçekliktir.

Bu çerçevede Türkiye'de Topluma karşı gerçekleştirilen Kırımın bir parçası haline getirilen çocuklara karşı çok acımasız politikalar devreye konulmuştur. Çok hızlı bir şekilde bunun sonuçları da ortaya çıkmıştır. Buna bağlı olarak da işyerlerinde çalıştırılan, uyuşturucuya bağımlı hale getirilen, suça karıştırılan, "kaybolan", evini terk eden çocukların sayısı hızla artmıştır.

Gençlerle birlikte toplum kırımın, en vahşi ve kuralsız bir şekilde yürütülmesinin muhatabı haline getirilmişlerdir. Toplum Mühendislerinin hazırlamış oldukları uzun vadeli Toplum Kırım projelerinin merkezine alınmışlar ve dünya insanlığının bugüne kadar tanık olduğu kırımların en tehlikeli ve çirkin artış çocuk emeğinin en kötü biçimlerinde yaşanmıştır:

Bugün gelinen aşamada çocuklara uygulanan politikalar, Türk Özel savaş rejiminin Kürdistan toplumuna karşı gerçekleştirdiği kırımın bir parçası haline getirilmişlerdir. Gençliğe karşı yürütülen özel savaş taktikleri ile asıl amaçlarına ulaşamamış olmalarının sonucunda bugünün çocuklarını kendilerine hedef haline getirerek, yarının gençlerini bugünden hazırlamaya ve böylece topluma hakim hale gelmeye çalışmaktadırlar.

Bu anlamda Kürdistan Toplumuna tam bir çocuk katliamı yaşatılmaya başlanılmıştır. Adeta tarih hortlatılmıştır. Kürt çocuklarının beyinlerini yiyerek kendini yaşatmaya çalışan Zalim Dehak mezarından çıkarak, yine Kürt çocuklarına musallat olmaya başlamıştır.

Bu çerçevede bugün Kürdistan'da bir toplum kırım halini alan özel-kirli savaş daha çok ve en tehlikeli boyutuyla Kürt çocukları üzerinde yürütülmektedir. Denilebilir ki, Kürt çocukları şahsında halkı-

mıza karşı bir soykırım politikası devreye konulmuş ve bu çok ciddi boyutlara ulaşmış bulunmaktadır. Bu politikayla Kürtlerin kökü kurutulmak istenilmektedir. Özellikle de kırk yılı geçen bir mücadele gerçekliği içerisinde şekillenen Önder Apo'nun yarattığı Kürdü bu şekilde ortadan kaldırabileceği düşünülmektedir.

1970'lerin başlarına kadar Kürtlerin adını telaffuz etmek, Kürt haklarından bahsetmek ve onu savunmak bile mümkün değildi. Öyle ki Kürdün kendisi bile gerçeğinden utanır hale getirilerek, düşmanına sevdalı kılınmış ve ona benzemeyi en temel bir hedef olarak belirlemişti. Ellinci yılına girmek üzere olan Apocu Hareket gerçekliği Kürt halkını içerisine düşürülmeye çalışılan bu utanılası durumdan çıkarmış ve ona yeni bir kimlik ve özellik katmıştır. Bu, yok olmak üzere olan ve kendi gerçeğinden utanan bir halk olma yerine, mücadele içerisinde direnerek dirilen, edindiği yeni özelliklerle gerçekliğinden onur duyarak politik-ahlaki toplum özelliklerini yakalamada ulaştığı düzey ve elli yıl öncesinde adı bile duyulmayan bir halk iken, şimdi örnek olarak gösterilmekte olduğu gerçekliğidir.

Kürdistan gerillası ise bu gerçekliğin en güçlü bir şekilde temsilini yapmaktadır. Otuz üçüncü yılını geride bırakan mücadelesi ile de bunu kanıtlamıştır. Devlet ve iktidarcı güçleri korkutan da bu gerçekliktir. Devlet bugüne kadar yürüttüğü özel-kirli savaş yöntemleri ile bunu engelleyememiştir. Aksine tırmandırdığı özel-kirli savaş tamamen zıddı sonuçlar yaratmıştır. Gerilla çığ gibi büyümüş, nitelik ve nicelik olarak çok daha fazla güçlenmiştir. Ve bugün de bu gerçeklik kendisini Kürt kadını ve erkeğinden oluşan gençlerinde somutlaştırmaktadır. Devlet ve iktidarcı güçler, ne yapsalar da bu gerçeği değiştirememektedirler. O nedenledir ki, yarının gençleri olan bugünün çocuklarına yönelerek özel kirli savaşını daha da katmerli bir boyuta çıkartmıştır. Artık daha çok da çocuklar üzerinde yoğunlaştırdığı özel-kirli savaşla sonuç almaya çalışmaktadır.

Kürt çocukları savaş içerisinde büyüyen bir nesil haline gelmiştir. Bu, 1980'den bu yana geçen süreçten itibaren yaşanan bir gerçeklik halini almıştır ve herkes tarafından kabul edilmektedir. Kürt çocukları için "Apo'nun Generalleri" tanımında bulunulmasının nedeni de bu gerçekliktir.

Türk özel savaş rejimini korkutan da tamamen bu gerçekliktir. Onun içindir ki, bir bütün olarak Kürdistan toplumunun yaşadığı gelişmeleri kendisi için bir tehlike olarak görmekte ve bunu engellemek içinde, çocukluğundan başlayarak Kürdistan Gençliğine karşı yürüttüğü özel-kirli savaşa dayalı olarak bir toplum kırım gerçekleştirmektedir ve bugünde buna daha da hız kazandırmış bulunmaktadır.

Sonuç

Kapitalist Modernitenin ideolojik argümanlarının gençlik üzerindeki etkileri, kendini "Gençlik Kırımı" olarak somutlaştırırken, aynı zamanda gençliğin omuzlarına yeni görevlerde yüklemiş olmaktadır. Çünkü "Gençlik Kırımı" aynı zamanda toplumunda kırıma uğratılması anlamına gelmektedir. Buda gençliği, kendi üzerinde uygulamaya konulan kırımla birlikte, toplum kırıma karşı yürütülecek olan mücadele de görev ve sorumluluk sahibi haline getirmektedir.

Burada görev ve sorumluluğun alanı da genişlemiş olmaktadır. Toplum Kırımın gerçekleştiği her alan, aynı zamanda gerçekleştirilen bu kırıma karşı da mücadele alanı haline gelmiş demektir. Bunu da tek bir mücadele biçimi ile sınırlandırmak mümkün değildir. İdeolojik, kültürel, sosyal, siyasal, ekonomik, meşru savunma dahil tüm bu mücadele alanları da onun görev ve sorumluluğu altına girmiştir. Bu da bugüne kadar olduğundan daha fazla görev, sorumluluk ve mücadele demektir.

Ancak bunların gerekleri yerine getirildiğinde Kapitalist Modernitenin ideolojik argümanlarının gençlik üzerinde yarattığı etki ve neden olduğu tahribatlarda giderilmiş olacaktır. Sadece bununla da Kapitalist modernitenin bir daha kendini etkilemesine de olanak tanımayacaktır.

DEMOKRATİK ULUSTA GENÇ KADININ ROLÜ VE MİSYONU

Tarihi doğru yorumlamak, geçmişin günümüze ışık tutmasını sağlamak ve geleceğin öngörüsünü geliştirmektir. Tarihi hakikat bilinci ve bilimsel yaklaşımla tahlil etmek ve yorumlamak bugüne ve yarına ilgi duyan, ütopyaları olanlar için yöntem zenginlikleri ve doğru çözümü geliştirme ihtimallerini geliştirir, çoğaltır. Kimlik sorunu yaşayan her halk ve toplum kesimi tarihi gerçekliğine ulaştığı anda zafere kilitlenir. Bundan ötürü olsa gerek tarih boyunca ve günümüzde de sömürenler nereyi işgal etse ilk olarak kütüphaneleri, tarih belgelerini yok ederler ve kadını iradesizleştirmeyi esas alırlar. Tarihte hep var olan, bir türlü sömürü güçlerince yok edilemeyen gerçekler saklı tutulur ve yerine kurgulanmış ve insanlık değerlerini gerileten bir tarih bilgisi çocuklara ve gençlere sunulur. Tarihi bilmek, kendi gerçekliğini bilmek farkına varmayı beraberinde getirir. Farkındalık anlam verme işini başlatır ve insanda sorumluluk anlayışını geliştirir. Bu anlamda kadın, tarih boyunca gerçekliğinden durmadan uzaklaştırıldı. Tarihini bilmeyen, tarihinden uzaklaştırılarak toplumsal görev ve sorumluluklardan kaçırtılmaya çalışılan sadece kadın değildir. Tüm yerli halklar için de geçerli olan bir gerçekliktir. Afrika halklarının köleleştirilmesi, kızıl derililerin, mayaların topraklarından sökülüp çıkartılması, Kürt halkı, Ermeniler, Yahudiler vb. Bu halklara karşı da, kadınlar gibi kendi gerçekliklerinden uzaklaştırılmak için özel politikalara ve özel savaş yöntemlerine başvurulmuştur. Sonuç çoğu zaman fiziki ve kültürel soykırımla sonuçlanmıştır.

Tarihini bilmeyen toplumlar ve insan yığınları yaratılmak istenmektedir. Mevcut olan eğitim sistemi ve kapitalist tarzından kaynaklı tarihini bilmeyenler olabildiğince çoktur. Kürt halkı sömürülen halklar nezdinde kendi halk ve ulus gerçekliğinden uzaklaştırılarak soykırım kıskacının cenderesine bırakılmıştır. Bu bilmeme kaynağını halkların kendisinden değil; tam tersine kapitalist modernite özellikle ulus devlet aygıtı ile toplum değerlerini yaratan ve taşıma ısrarı olan halklara unutturmayı farz edinmiştir. Tarihi unutturmak ve hâkim ideolojiyi, üstün ve hâkim kılınmak istenen ırk ve ulusu, devleti kabullendirmek için sömürenlerin ilk başvurdukları yöntem halkları, toplumu, kadını kendi öz gerçekliğinden uzaklaştırmak olmuştur. Kendini bilme, mücadele, kendin olana sahip çıkma ve o gücü açığa çıkarma, halk ve toplum olarak var ettiklerini koruma, geliştirme ve onunla yaşamak için örgütlenmek öz gerçekliklerdir.Kadın ve Kürt halkı şahsında ezilen halkların tarihi komünal değerler tarihidir. Bize ezberletilerek gerekirse başına vura vura öğretilmek istendiği gibi Kapitalizm ezel ve ebet değildir. Kapitalizm öncesi yine kapitalizm değildir, öncesi, öncemiz sömürü sistemi değildir. Kapitalizm devletin bir kartopu gibi asırlarca yuvarlana-yuvarlana günümüzde ulus devletin kapitalist sistemle sonuçlanmış son aşamasıdır. Özü devlettir, ilk kurulan devletle son kurulan devlet arasındaki tek fark kendini çağa göre uyarlamadır. Kapitalist modernite ile kendini devam ettiren erkek egemen zihniyete sahip devletçi sistemin öncesi de Önderliğimizin de tanımladığı gibi demokratik modernite değerlerinin hüküm sürdüğü bir toplumsal düzen söz konusudur. Kadın öncülüğündeki bu toplumsal düzende ahlaki değerlerle toplum yüceltiliyordu. Demokratik modernite geçmişten günümüze kadar özgür ve komünal bir yaşamı yaşamak isteyen ve yaşatan toplumların

yarattığı komünal değerler bütünüdür.

Dünyanın her yerinde işgal sisteminin sömürüsüne maruz kalan diğer bir ulus ise dünyanın yarısından fazlasını ve dünyanın analığını yapan kadın ulusudur. Dünyanın neresinde olursa olsun, hangi çağında ararsak arayalım jerontokrasi ve ataerkil sistemin sömürü, işgal ve talan politikalarının ilk ve vazgeçilmez sömürge öznesi kadın ulusu olmuştur. Kadını bir ulus olarak tanımlamaktan daha doğal bir gerçeklik ve ihtiyaç olamaz. Kadın neden bir ulus olarak tanımlanabilir? Kadın olmak başlı başına bir kimliktir, dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın aynı sömürü ve talana uğramasının nedenleri hep aynıdır. Kadın olması ve kadın kimliğinin özündeki değerlerdir. Kapitalizmin yaratmak istediği kadının her şeyden çıkarırsak geriye sisteme dair ne kalır diye sormak gerekir. Birde kadın öz değerlerine kavuşma koşul ve olanaklarının yaratıcısı olup mücadelesini örgütlülüğünü büyütürse ne olur? Devrim olur. Bu yüzden devrim değişmez biricik hedeftir.

Toplumsal hakikatin ters yüz edildiği ve kadın şahsında çarpıtıldığını belirtmek abartı olmaz. Toplumun anası, toplumsal değerlerin icatçısı, ilk bilimci, ilk toplumsallığı geliştiren, insanlık değerlerini yücelten kadın, tanrıçanın kültüründen sömürgenin sömürgesine nasıl indirildi? Bunu anlamanın birinci yolu doğru tarih bilincini ve tahlilini geliştirmek olduğu açıktır. Var olan toplumsal gerçekliğin kullaştırdığı, kırk parçaya bölüp, kafese kapattığı kadın gerçekliğinin, genç kadın boyutunun devrimci özellikleri neden hedef alınmıştır. Esas toplumda yeniyi geliştirmek, duyarlılığı ve devrimci özü açığa çıkaracak olan genç kadının ise kimliği dahi yoktur. Asimilasyonun ve işgalci erkek egemen zihniyetinin cenderesindeki genç kadının büyük düşmanı kapitalizmdir. Kapitalizm; genç kadın düşmanlığı yaparak genç kadını toplumda silikleştirmeyi, etkisizleştirmeyi ve adeta bir toplum kesimi olarak görünmemesini amaçlamıştır. Bu amaçla genç kadının yaşamanı yaşanılmaz ve bu yaşanılmaz yaşamı sorgulamaz düzeye getirmiştir.

Genç kadın bilmeyen, anlamayan, söz hakkı ve karar iradesi olmayan, zayıf, güçsüz, çaresiz kılınmak istenmiştir. Bu ulus devletin genç kadına biçtiği misyondur.Aile kapitalizmin yapı taşı olması itibarıyla genç kadının önünde en büyük engel olma görevini layıkıyla yerine getirmektedir. Aile için genç kadın; elden çıkarılması gereken bir misafir, bu gün var yarın yok, evin en sadık hizmetçisidir. En önemlisi de namusudur. Bu yüzden genç kadınların her an yoldan çıkacaklarmış gibi yeni sorunlara yol açacaklar, kimin kurduğunu bilmedikleri kurulu düzenlerini bozacakları korkusuyla hep baskıya maruz tutulur. Nihayetinde o bir kadındır. Genç kadın cahil ve tehlikeli görülür. Aile aşırı bir jerontokratik ve ataerkil zihniyetle genç kadını bu belirtilenlere itiraz etmeyecek ve verili olanın dışına çıkmayacak şekilde eğitir. Elden çıkarmak, başını bağlamak ve üstü açık ama esasen kapalı ceza evi olan koca evine kapatıp yoldan çıkma ihtimalini ortadan kaldırmayı amaçlar. Genç kadınları alınıp verilen bir eşya gibi kocaya pazarlar. Küçük yaşta yapılan evliliklerde amaçlanan temel niyet budur.

Yine kapitalizmin genç kadına dayattığı hayal dünyası istediğini alabilme, istediği yere gidebilme, istediği ilişkiyi yaşayabilme, istediğini giyinme ve evlilik hayallerine sıkıştırılıp bastırılmıştır. Yine kadının en üretken ve özgürlük eğilimi isteminin en yüksek olduğu dönemi gençlik çağıdır. Genç kadın bu çağını adeta erkeğin tuzaklarından kurtulma ve tuzaklarına karşı tedbirler almakla enerjisini tüketir. Katı namus algısıyla erkeğin tuzakları genç kadının en güzel çağını korkuyla ve özgür kadın düşüncesinden uzak geçirmesine neden olur.

Kapitalist sömürü sisteminin genç kadına yüklediği misyon onun misyonsuzluğu olmuştur. Eğer genç kadın erkek egemen zihniyetin bu düzeyde hedefi olmuş ve olmaya devam ediyorsa burada bir devrimci sorgulama, devrimci kuşkuyla tarihe ve AN'a yaklaşım geliştirmek zor olmasa gerek. Demek oluyor ki genç kadın büyük bir devrim potansiyeline sahiptir ve esas bastırılan, bunca sömürüye neden olan bu devrimci potansiyelidir. Sorun ne gerçekte uğruna binlerce kadının katledildiği namustur, ne de genç kadının söylendiği ve yaklaşıldığı gibi güçsüzlüğüdür, işe yaramazlığı, cahilliği, zayıflığıdır.

Tam da bu faşizan saldırılar cenderesinde tarih bilincimiz somut koşulların somut tahlilini yaparak çözümü geliştirmeyi

zorunlu kılıyor. Demokratik ulus çözümü genç kadının misyonunu devrime öncülük düzeyinde ele alır. Buna göre genç kadın kimliğini, amaç ve hedefini, kabul ret ölçülerini tanımlayıp toplumsal devrimimizin gerçekleşmesi için devrim bayrağını omuzlamalıdır. Demokratik ulus; halkların demokratik değerlerle farklılıkları kapsayarak toplumun öz yeterlilikle kendi kendisini yönetmesi olan demokratik konfederalizm sisteminin zihniyetidir. Nitekim ahlaki politik toplumun kendi kendini yöneterek iradeleşmesidir. Böylesi bir sistemin örgütlenmesi ve süreklileştirilmesi çalışmalarında en çok da çabalaması gerekenler ve rengini belirleyici kılması gerekenler genç kadınlardır. Genç kadın özünde direnişçi ve savaşçı bir ruha sahiptir. Canlı, duyarlı, yeniye en çok açık olan ve verili olandan intikam alırcasına ondan kurtulmak isteyen bir kimliğe sahiptir. Demokratik toplumun kurumlaşmasında kendinde kişilik dönüşümünü yaratarak mücadeleye katılacak olan genç kadın erkeğin ve toplumun devrimci dönüşümünün hızlandırılması ve garantisidir. Ancak genç kadının bu sistemdeki rolünü ve misyonunu açığa çıkarması kapitalizme karşı devrimci bu duruşu ve oluşumu gerektirir.Bu duruş ve oluşum başta kapitalizmin kişiliğinde yarattığı asimilasyon, özgürlük ve estetik yitiminin aşılmasıdır. Genç kadın kendinde kişilik dönüşümünü sağlayarak toplumu eğiten ve demokratik modernite devrimlerine öncülük etme düzeyine ulaşmasında karşılık bulur.

Genç kadının kendisinde açığa çıkararak öncülük edeceği temel toplumsal örgütleme, ihtiyaç ve çalışmaları;

Genç kadın yaşamın her alanında kapitalist sisteme karşı kendi alternatif yaşam biçimini örgütleyip ortaya koyduğu zaman, verili düzende yaşanacak alt-üst oluş kaçınılmaz olacaktır. Bunun için aslında kendi öz değerlerinden hiçte uzak olmayan kendi toplumsal, ahlaki, politik sisteminin çağa göre yeniden vücut bulması olacaktır. Bunun için; kendisinden başlayarak gerçekleştirmesi gereken kişilik değişimini toplumun tümüne uygulayabilmesi için verili olan eğitim sistem ve zihniyetini ret etmelidir. Buna karşı demokratik modernitenin değerleri doğrultusunda kabul ölçüleri açığa çıkarmalıdır. Genç kadınlar kendileri başta olmak üzere toplumun değişim dönüşümünü sağlama temelinde demokratik ulusun eğitim boyutunu örgütlemede ısrarcı ve öncü olmak durumundadırlar. Bunun içinde bulunduğu her alanda alternatif olarak sistemin eğitim kurumlarına ihtiyaç duymaksızın kendi eğitim-bilinçlenme çalışmalarını yapabilir. Eğitim sadece 4 duvar arasında çatısı olan resmi bir okul kurumu değildir. Genç kadın her mekânı evini işyerini sokağını aklına gelebilecek her alanı bir eğitim mekânına dönüştürebilir ve bu mekânlarda özgür tartışma platformları ile bilinç kazanabilir ve kazandırabilir.

Gelişen bu süreç muhakkak ki devrimin ayak sesleri olacaktır. Demokratik ulus sisteminin temel hedeflerinden biride verili kapitalist eğitim sistemini ret etmek ve alternetifinide genç kadınların kullanabileceği tüm alanları bir eğitim yani zihniyet değişimi ile yeniden inşa etmektir. Bu aşamada genç kadınlar olarak yaşadığımız temel ve en büyük sorun egemen sistemin oluşturduğu zihniyet sorunudur. Bundan kaynaklı genç kadınlar olarak her şeyden önce ilk görevimiz verili eğitim sistemini yıkmak başat rollerden biri olmak durumundadır. Bu şekilde Demokratik ulus eğitim çalışmaları diğer tüm alalarda da daha rahat örgütlenme zeminini sunmuş olacaktır.

Böylesi bir değişim dönüşümü yaratacak olan kadın öncülüğü şüphesiz açığa çıkardığı değerleri kurumsallaştırma, kurumsallaştırdıklarını geliştirme ve korumadan da sorumludur. Nitekim mevcut durumda nasıl bir saldırı düzeyiyle karşı karşıya kaldığı değerlendirilmişti. Genç kadın; kadın değerlerini, toplum değerlerinin korumasını sağlamak için ordulaşmayı ve öz savunmayı biricik hedef olarak önüne koymalıdır. Bunun içinde kendi yaşam alanlarında karşı karşıya kaldığı her türden (taciz-tecavüz, şiddet, psikolojik baskılar) saldırıya karşı tepkisini ortaya koymalı bu saldırılar karşısında kendisini örgütleyebilmelidir. Egemen sistem birçok yöntemle görünür ya da gizli biçimlerde genç kadınlara dönük birçok saldırı geliştirmektedir. Özelde de medya- sosyal medya başat araçları olmaktadır. Bu nedenle genç kadınlar verili sistemdeki her şeyi sorgulamalı ve refleksleri-

ni örgütlü biçimde açığa çıkarmalıdır. Yine okulunda sokağında iş yerinde açıkçası bulunduğu her alanda kendi öz savunmasını alabilmelidir.Öncülük misyonuna denk bir katılım ve pratiğin esas sahibi olmalıdır.

Tüm halkların ve toplum kesimlerinin azınlık ya da çoğunluk olmaksızın kendilerini dile, ifadeye, biçime kavuşturdukları bir kimlikleşme süreçleri vardır. Ve bu anlamdaki tanımlamalar evrensel kabuller içerir. Bu nedenle genç kadın, kadın ulusunun ve kendi mensubu olduğu halkların dilini, bütün yaşama biçimlerini tanımlayan kültürünü geliştirme ve korumayı esas almanın öncülük misyonunu bu boyutta da açığa çıkarmaktan sorumludur. Çünkü bir ulusun varlığını ispatlama biçimi dil ve kültürüdür, yani eğer varsak maddi-manevi tüm yönlerimizle ve kendi rengimizle toplum içerisinde yer ediniyorsak bunun ifade biçimi kendi öz değerlerimizin yansıttığı dil ve kültürümüzdür. Dolayısıyla bunu korumak ve yaşatmak bir kadın ulusu olarak en temel görevlerimizden biri olmaktadır.

Genç kadın kapitalizmin kendisine ve mensup olduğu halklara ilişkin yarattığı algıları parçalayacak yeni bir siyaset tarzını ortaya koymalı ve siyasette de rolünü oynamalıdır. Kendi yaratıcı ve devrimci özüyle siyasi alanda yerini almalıdır. Bunu halktan uzak, üstte kalan, bürokratik olan tarzı ret ederek yapmalıdır. Halkın ihtiyacı temelinde siyasal bir mücadele yürütmeyi esas almalıdır. Yine kendisi gibi ve dünyanın her yerinde mücadele yürüten halklar ve gençlik, genç kadın örgütleriyle faşizme karşı antifaşist mücadele de ortak eylem ve örgütleme çalışmalarını geliştirmek için diplomatik faaliyetleri açığa çıkarmalıdır.

Kapitalist sistemin insan üzerinden duyguda, fizikte, zihniyette yarattığı hastalıkların aşılması için bütünlüklü bir sağlık sisteminin alternatifinin oluşturulması gerekir. İnsan duyguda, düşüncede, fizikte, zihniyette bir bütündür. Pozitivist bilimin insanı parçalara ayırdığı parçalı bilim anlayışı insan üzerinde her anlamda büyük bir tahribat yaratmıştır. Günümüzde açığa çıkan birçok sağlık sorununa çözüm olunamamasının nedeni zaten kapitalist sistemin kendisinin ürettiği ve yaydığı hastalıklar olmasıdır. Kapitalist sistem insanı kadavra olarak ele alıp hastalıklara parçalı yaklaştığı için ve esasen zaten bu hastalıklara çözüm bulmak istemediği için bireylerde hastalıklı ruh halleri yaratıp sağlıklı bir toplumun önünü almaktadır. Bunun için de oluşturacağımız alternatif sağlık sisteminde bireyi duygu düşünce ve kişilik şekillenmesiyle bütünlüklü ele almak gerektiği gibi toplumа yaratılan algılara bakılmaksızın insan iradesi ile her türlü sorunun aşılabileceğini kavratmak ve hastalıklı toplum düzenini yıkmak genç kadın için kaçınılmaz görevlerden biridir.Toplumsal değerler ve maneviyatımızın güçlülüğü, psikolojik olarak kapitalizmin yarattığı hastalıklara karşı en büyük dermandır. Bu anlamda genç kadın demokratik ulusun sağlık boyutunda doğaya, topluma ve insana özelde kadına bütünlüklü bir yaklaşımı gerçekleştirerek sağlıkta devrim yapmaya öncülük etmesi elzemdir.

Genç kadının toplumsal görevlerini yerine getirmesini engellemenin tüm yol ve yöntemlerini acımasızca genç kadına uyarlayan erkek egemen zihniyetli kapitalist sistem sonuç olarak başarılı olamamıştır. Sonuç almamıştır. Bu yüzden saldırılarını katmerleştirerek devam ettirmektedir. Neden sonuç alamamıştır diyoruz. Çünkü genç kadınlar tarih boyunca ve özelde de 20. ve 21. yy da açığa çıkardığı sembolleriyle direnişlerini ortaya koymuşlardır. Devrimci mücadelelerde militanlaşmanın sınırlarını aşan sömürgecilere karşı; bedenini bomba yapan Zilanlar, devrim eksenini kaydırmaya çalışanlara karşı; semalar, viyanlar vardır. Feodal erkek egemen işbirlikçiliğine ve teslimiyete karşı, devrimci mücadele öncülüğünü yapan Beritanlar, işgal ordularına karşı öz yönetim direnişlerinde kanlarının son damlalarına kadar kadın özgürlük çizgisinde direnen; Axinler, Faraşinler, Jiyanlar, Serhıldanlar, Hebunlar,Zeryanlar, ,Zelaller, Yıldızlar, adını sayamayacağımız tarih boyunca binlerce genç kadın devletçi erkek egemen zihniyete karşı direnişin sembolleri ola gelmişlerdir. Bugünde bu bayrak elden ele tüm genç kadınları kuşatarak devrimi gerçekleştirerek zafere ulaşacaktır. Genç kadınlar; kadın devrimlerinin, toplumsal devrimlerin başarı kazanmasını sağladığını iyi bilmeli ve kadın devrimleriyle demokratik ulus zihniyetini, demokratik konfederalizmde sistemleştirmenin öncülüğü yapmayı tek yaşama amacı olarak belirlemelidirler.

GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENME SORUNLARI VE ÇÖZÜM PERSPEKTİFİ

Gençlik toplumsal yapının en temel bileşeni ve öncüsüdür. Toplumun temel oluşturucu ve yönlendirici gücüdür. Dinamik, ele avuca sığmayan, devrimci özellikleri bağrında en yoğun taşıyan bir karakterdir.Özgürlüğe çok yakın ve yatkındır. Önderlik," gençlik fiziki değil toplumsal bir olaydır" der. Gençlik, belli bir yaş aralığını ifade eden bir dönem değil bir ruhtur. Toplumun özüne içkindir. Toplumu ruh ve hareket anlamında şekillendiren, sürükleyen, yeni olanın arayışında olan, cesaretli ve hesap kitap işine girmeden karşılıksız bir biçimde zorlu olana karşı duran bir karakterdir. Bu anlamda demokratik komünal toplumun ilk oluşumunda gençliğin doğal rol ve misyonu da bu biçimde olmuştur.

Günümüzde demokratik toplumun inşasında da gençlik böyle bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyayken devletli kapitalist uygarlığın gençliği kendi sistemini sürdürmede, hizmetine koşturmada bin bir hile ve yalanla kandırma çabasında olmuş ve hala da bu çabası tüm gücüyle sürmektedir.

Gençliğin yukarda belirttiğimiz özelliklerinin yanında tecrübe ve bilgi eksikliği de yanlış yönlendirmelere açık olması tehlikesini bağrında taşımaktadır. Tarihte bu durumun bilincinde olan yaşlı ve kurnaz erkek, gençliği toplumu istediği şekilde oluşturma ve kendi hizmetinde tutmak için sürekli yönlendirmiştir. Bu jerontokratik yaklaşım gençliğin kendi gücünün ve bilincinin farkına varmasının önünde bir engel olmakla birlikte toplumun da ahlaki-politik yapısının işgal edilmesini sağlamaktadır. Bu da demokratik toplum inşasının önünde en büyük engel olmaktadır.

Kürdistan özgürlük hareketinin yürüttüğü özgürlük mücadelesi devletli iktidarcıkapitalist modernitenin gençlik şahsında toplumun özüne dönükgeliştirdiği saldırılara karşı gençlik, kendini özgün bir şekilde örgütleyerek sistemin vahşi saldırılarına karşı amansız bir mücadele yürütmektedir. Böylece kendisini gençliği doğasına uygun halde hareket etmeye ve yaşamaya sevk etmektedir. Bu anlamda Kürdistan özgürlük mücadelesinde özellikle devrimci halk savaşımücadele sürecinde gençlik hareketi kendisine biçilen rol ve misyon doğrultusunda katılım sahibi olmaya çalışırken açığa çıkardığı gelişmelerin yanında içine düştüğü eksik ve yetmezliklerinin değerlendirilerek içinde bulunduğumuz mücadele sürecindeki katılımının nasıl olması gerektiğine ilişkinbize fikir verebilir. Dolayısıyla geçmiş süreci doğru değerlendirmek, çözümlemek yeni mücadele süreci açısından ufuk açıcı olacaktır.

Ortadoğu'daki üçüncü dünya savaşının sürdüğü bir ortamda demokratik toplum inşası için hareketimiz açısından çok büyük imkân ve fırsatlar doğmuştur. Kürdistan'da ve Ortadoğu'da üçüncü çizgiyi oluşturan ve bu çerçevede mücadele yürüten APOCU hareket çok büyük kaza-

nımlar elde ederken sömürgeci faşist güçleri Kürdistan'dan söküp atma noktasında son öldürücü darbeyi indirme aşamasında gelmiş ve devam eden bir süreç olarak tüm yakıcılığıyla önümüzde durmaktadır. Gençlik açısından bu sürecin tamamlanmamasının nedenlerine baktığımızda bu noktada tam olarak yerine getirilmeyen görev ve sorumlulukların olduğunu görmekteyiz. Topluma doğru öncülükle devrimde ısrar gençliğin en temel görevidir. Buna denk bir örgütlülük düzeyi açığa çıkarma, gerekli ve yeterli düzeyde gençlik kitlelerini eğitme ve kapitalist sisteme karşı mücadeleye sevk etme,bir bütün halkı örgütleyip halka dayanma noktalarında zayıflık ve yetersizliklerin olduğu görülmektedir. Apocu hareket ilk çıkışında halkın örgütlendirilmesine dayanarak ortaya çıkmıştır. Temel dayanağı halk örgütlülüğünün geliştirilmesi olmuştur. Halka sırtını dayayan bir örgütün elde edemeyeceği başarı, aşamayacağı engel, geçemeyeceği kapı yoktur.

Dar bir örgütlülükle girişilecek bir mücadele o örgütlülük düzeyi oranında başarı getirir. Tam başarı yani zafer için yapılması gerekenler hakkıyla yapılmamıştır. Öncüde, toplumun öz gücünün farkına varmada ideolojik-felsefik anlamda yeterli derinliğin olmayışı bir etken olarak kendini dışa vurmaktadır. Gençliğin merakı, coşkusu ve heyecanı gerçekten anlaşılırdır. Kaldı ki yeni yaratımları gündeme getiren, oluşturan da budur. Ancak bunun yanında gençliğin merakını, coşkusunu ve heyecanını tüm toplumа aktaracak, buna herkesi ortak edecek bir toplumsal özgürlük ve örgütlülük bilinci vazgeçilmezdir. Bu noktada kendini, var olanı hemen aşma gençliğin en temel özelliği iken gençlikte gelişen dar ve tutucu yaklaşımlar gençlik karakteriyle çelişen bir durumu ifade etmektedir. Gençlik, yapısı itibariyle yeniye, değişime, dönüşüme daha açıktır. Kendini şartlara göre daha hızlı ayarlayabilen, toplumda hareketli, her kesim ile ilişki sağlayıp sürükleyebilen bir potansiyel gücüne sahiptir. Bu durum bilindiği halde tam zaferi yakalayamama, var olan örgütlülük düzeyini göstermektedir. Bu örgütlenme sorunu olarak yansısa da esasta sorunun örgütlemeyi oluşturan öncünün kendi rolünü tam oynayamamasıdır. Kuşkusuz özellikle Bakurê Kürdistan'da yürütülen öz yönetim direnişi sürecinde gençlik hareketi toplu fedai bir ruhla sürece öncülük ederken bu öncülük misyonunun sürekliliğe kavuşacağı bir şekilde sürdürülememesi irdelenmesi gereken bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Devrim anda oluşan bir olaydır. Ancak bu olay anının hafızalarda ve yaşamda canlı kalmasını, süreklileşmesini sağlayan örgütlülüktür. Örgütlülük sürekliliktir. Sürekliliğin olduğu yerde örgütlülük vardır. Önderliğin ''saman alevi'' tanımlaması bu noktada gençlik hareketinin örgüt ve eyleme yaklaşım gerçeğini ifade etmektedir. Bir anda parlayan kısa bir süre sonra kendi kabuğuna çekilen bir tarz söz konusu. Gençliğin her anı fırsat bilip devrime kalkışması doğası gereğidir. Ancak bu anın öncesinde gerekli ve yeterli hazırlık yapma bilincini kendinde oluşturma da APOCU hareket tarzı olarak gençlikte gelişmelidir. Devrim işi sadece isteme işi değil üretme, yaratma işidir. Tek başına iyi niyet ve istemek yetmez. Bunlar bilinçle buluşmadı mı bazı güzel duygular olmaktan başka anlam ifade etmez. Her anlamda insanlık değerlerini kıyımdan geçiren kapitalist Modernitenin ve onun Kürdistan'daki sömürgeci ileri karakollarının sökülüp atılmasını tek başına güzel duygular içinde olmakla gerçekleştiremeyiz. Dolayısıyla kendini donatan, kendinden başlayarak belli bir bilinç düzeyini açığa çıkaranlar farkını ortaya koyabilirler. APOCU hareketin farkı da buradadır: Kimsenin beklemediği, zor hatta imkânsız gibi görünen yerde ve zamanda şaşırtarak başarıyı yakalayan bir tarzın sahibi olmaktır.

Önderliğin sıkça vurgu yaptığı eğitim gençliğin zayıf kalan yönünü tamamlaması için bir ilaçtır. Maceraperest yaklaşım gençliği devrim çizgisinde yürütemez. Kendi kişiliğini doğru tanımış,sistemden mutlak kopuşu yaparak sisteme karşı kendini eğitimle donatan, tecrübe eksikliğini doğru ve yoğun bir eğitimle

kapatan, amaçta ve hedefte netleşen, yaptıklarının neye hizmet ettiğini farkına varan gençlik devrimin alt yapısını hazırlamış demektir. Bundan sonraki her an olası devrim anını ifade eder diyebiliriz. Maceraperestlik kapitalist modernist sistemin gençlikteki enerjiyi başıboş bir şekilde dışa atarak deşarj olması için sürekli teşvik ettiği bir yaklaşımdır. Örgütsüz, sistemsiz, amaçsız, hedefsiz bir şekilde sistem karşıtlığı adı altında yürütülen mücadele özünde sistemi güçlendiren bir durumu ortaya çıkmaktadır.

Mücadele alanında örgütlülük ve doğru öncülük zaferin anahtarıdır. Zafer için gerekli örgütlülük düzeyini açığa çıkarmak ise kuşkusuz öncünün geniş bir ufka ve kapsayıcı bir yaklaşıma sahip olması gerekir. Toplumda muhalif, dışlanan, ezilen, işçi, işsiz, yoksul, öğrenci gençlik kesimlerine ulaşmak ve bu kesimleri örgütlemek noktasında yeterli bir düzeyin açığa çıkmadığı geçen mücadele sürecinde önümüzde duran en yakıcı bir sorun olarak kendini göstermektedir. Devrimci halk savaşı dediğimiz olay başta gençlik ve kadın olmak üzere halkın aktif bir şekilde mücadeleye sevk edilmesidir. Kaldı ki içinde bulunduğumuz dönem de hem halkın bilinç düzeyi hem de dönemin gerçekliği halkın mücadeleye aktif katılımını dayatmaktadır.Böyle bir gerçeklik ortadayken sadece öz savunma eksenli yaklaşım bizi kısır bir döngüye itecektir. Burada öz savunmanın yersiz olduğu değil de tek başına ele alınması probleminden bahsediyoruz. Öz yönetimler direnişi sürecinde gençliğin en yoğun katılım sağladığı alan öz savunma oldu.

Gençliğin öz savunmaya katılımda ve geliştirmede beli düzeyde rol oynadığı bir gerçektir. Ancak bu alana çok yüklenirken demokratik ulusun diğer ayaklarını örme noktasında ciddi anlamda zayıf kalmıştır. Bu da direniş mücadelesinin sürekliliğe kavuşması önünde çok ciddi bir engel olarak çıkmıştır. Öz savunmanın sonuç alması için gerekli alt yapı hazırlıkları kuşkusuz devrimci halk savaşının diğer ayakları olan serhıldan ayağını örgütlerken gerilla ayağını da besleyip güçlendirmek gençliğin en temel görevidir. Geçen sürece baktığımızda öz savunma ile serhildan hareketi arasında ters bir orantının işlediği görülmektedir. Oysa devrimci halk savaşını oluşturan serhildan, öz savunma ve gerilla ayakları birbirini besleyen, koruyan, büyüten bir tarzda gelişmelidir. Mücadele sahasındaki pratiğe baktığımızda bunun birbirini besleyen ve büyüten bir tarzda değil de tek ayak tek yön üzerinden bir gelişme olduğu görülmektedir.

Kuşkusuz öz yönetimler direnişi sürecinde öz savunma boyutunda tarihimizin ender bir direnişi sergilendi. Gençlik hareketi toplu fedai bir ruhla katılım da sağladı. Ancak bu ruhu devrimci halk savaşının serhildan ayağını örmede ve demokratik ulusun diğer boyutlarına taşırmayı geliştirmede yetersiz kaldı. Bu ruhu diğer alanlara yaymada zayıf kaldı. Esasen mücadelenin zorlanmasına yol açan da bu oldu. Verilen emeğe denk bir sonucun çıkmamasının kaynağı da buradadır. Kuşkusuz değerlendirirken verilen emeği ve fedakârlığı göz ardı edemeyiz. Ancak sorun bireysel olarak emek verip fedakârlık gösterme sorunu değildir. Kolektif, örgütlü bir mücadele başarıyı getirecektir. Her alanda yapılan bir örgütleme düşmana her alanda darbe vurma anlamına gelecektir. Bir yandan düşmanın savaş güçlerine darbe vurulurken diğer yandan düşmanın oluşturduğu sistemin içinde yaşamak ciddi bir çelişkidir. Düşman sadece ordusuyla bize karşı savaş yürütmemektedir. Ordu ve polis gücünden daha etkili olan eğitim, sosyal, siyasal ve ekonomik gücüyle savaşı yürütmektedir. Kürdistan gençliğinden beklenen ise bunu fark edip buna denk örgütlenmeyi geliştiren bir tarzda kendisini örgüte kavuşturmasıdır. Bu noktada geliştirilecek örgütlülük demokratik ulusun inşası olacağından hiç şüphe duyulmamalıdır.

Öz savunma, örgütlenme, katılım, eğitim ve serhildan bir birini tamamladığı ve esas hamle olduğu gerçeğine karşılık tek yönlü bir yaklaşımın kısa bir süre sonra gerilemeyi getirmesi kaçınılmazdır. Önder APO ‘‘savaşan halk gerçeği’’ dedi. Bu ölçüye göre anlayışımızın günü

kurtaran bir durumu aşmadığı ortadadır. Öz savunmasız bir toplum olmayacağı gibi örgütsüz bir toplumun öz savunmasını geliştirmesi de mümkün değildir. Öz savunma ve serhildanın iç içe örgütlendiği bir mücadele sahasında düşmanın sökülüp atılması an meselesidir. Öz savunmasını geliştiren bir halk, serhildanı da geliştirecek bir örgütlülüğe ulaştı mı bu halkı durduracak hiçbir güç olamaz.Tarihte hep olduğu gibi bu gün de öz savunma ve serhildan öncülüğü gençliktedir. Bunun öncülüğünü yapıp mutlak özgürlüğün yolundaki dikenleri temizleyecek olan gençlik hareketidir. Aslında devrimci halk savaşının özü de budur: Yaygın gençlik ve halk kesimleri örgütlülüğüne dayanan Serhildan, öz savunma, katılım, örgütleme ve eğitimdir.

Toplumda çok farklı gençlik kesimleri vardır. Kimisinin örgütlenmesi için legal kimisinin örgütlenmesi için illegal yöntemler esas alınmalıdır. Çalışmalarda esas alınan kuşkusuz meşruiyettir. Yasal sınırlar devrimci gençlik örgütlenmesi için yeterli imkân ve fırsatları tanımaz. Bu durumda devrimci tarzla meşruiyet temelinde gençlik kitlelerini örgütlemek vazgeçilmezdir. Öğrenci gençlik(üniversite ve lise) örgütlenmesinde daha çok esnek ve meşruiyet temeli legal çalışmalar yürütülmelidir. Bu alanların devrimci örgütlenmeler için çok ciddi potansiyel barındırdığı bilinciyle örgütlenirse faşizmi merkezinden sarsmış olacaktır. Çünkü var olan sistemin başlıca kadro gücü öğrenci gençlik kesiminden çıkmaktadır. Dolayısıyla bu alandaki en küçük bir örgütlülük dahi faşizmin kalbine vurulacak bir darbedir.

İşçi-işsiz, emekçi gençlik sisteme karşı en çok tepkili olan, sistemin en ağır şartlarında sistemin cefasını çeken gençlik kesimidir. Aynı zamanda gençlik kitlesinin temel tabanıdır. Sisteme karşı öfkesi fazladır. Toplumun en çok emek sarf eden, emekle ilişkisi daha canlı olan bu kesim demokratik ulus inşasında önemli görev ve sorumluluk üstlenebilir. Bu alanda gençlik hareketi daha çok illegal ancak koşullara göre legal örgütlenmelere gitmelidir. Bu alanın örgütlendirilmesiyle gençlik hareketinin kitleselleşme problemi de çözüme kavuşabilir.

Kürdistan'da ve Kürdistan'ı işgal eden İran, Türkiye, Irak ile Suriye'de sistem karşıtı gençliği de içine alacak şekilde yaygın bir gençlik örgütlenmesine gidilmelidir. Önder APO en son görüşme notlarında demokratik Orta Doğu Konfederasyonundan bahsetti. Kürdistan gençliği de kendi cephesinden Ortadoğu Gençlik Konfederalizmini geliştirmelidir. İçinde bulunduğumuz dönem, Ortadoğu ve dünyadaki durum bizim için bu noktada ciddi fırsatlar sunmaktadır. Bu anlamda buna denk bir anlam ve örgütlülük gücüyle yaklaşmak vazgeçilmez bir görevdir. Yine önder APO bir belirlemesinde " Her şey gençliğin tarihsel, toplumsal hamleye yeniden doğru ve yetkince katılmasıyla belirlenecektir" ifadesi ile gençliğe biçtiği tarihse toplumsal ve ideolojik öncülüğün önemine vurgu yaparak gençliğe nasıl bir görev ve sorumluluk yüklediğini ifade etmiştir.

Öncülük,önderlik ideolojisini benimseme, zihniyet ve yaşamını onun gereklerine göre planlayıp uyarlayabilme gücüdür. Ş.Ali çiçek ten devraldığı öncülük bayrağını zafere taşıyacak bir bitimsiz arayışı her alanda öncülük örgütlemesini sağlayarak geliştirmek temel tarihsel görevdir. Gençlik öz yönetim direnişlerinde gösterdiği tereddütsüz öncülüğünü, kültür haline gelen görkemli direniş ruhunu kendisine yeniden daha güçlü bir örgütleme zeminine perspektif yaparak kendisini her anlamda eylem gücü haline getirip düşmana vurulması gereken son darbeyi vurmalıdır. Yine bu anlamda önderliğin eylem tanımına vurgu yapmakta yarar vardır. Önderlik " En büyük eylem kendinitarihsel, kültürel kimliğin ile gerçekleştirme ve bunu toplumun sorunlarına cevap olarak sunmadır" demektedir. Bu temel esaslar üzerinden var olan direniş ve düşman gerçekliği doğru tahlil edilerek her alanda çok güçlü örgütlenmelere gitmek esas görev ve dönem sorumluluğu olarak önümüzde durmaktadır. Örgütlendirilmemiş tek bir genç bırakmayacak şekilde toplumun tüm dokularında kendini örgütleyebilmek temel esastır.

APOCU GENÇLİK

Önder Apo, Kürdistan'daki devrimci gelişmelerin esasını ve sonucu belirleyecek temel gerçekliği başlıkta belirtilen bu özlü sözle çarpıcı tarzda ifade etmiştir.

Küresel kapitalist hegemonik güçlere, bölgesel faşist ulus devlet sömürgeciliğine ve işbirlikçi ihanetçi Kürt egemen kesimlere karşı 40 yılı aşkındır PKK öncülüğünde devam eden Kürdistan Devrim yürüyüşünün günümüzde bir Ortadoğu Devrimi aşamasına gelmiş olmasında PKK'nin ilk çıkışından günümüze kadar bir gençlik ve kadın partisi olarak şekillenmesi ve gelişmesinin rolü belirleyicidir.

Reel Sosyalizmin 1989 yılından itibaren çözülüşüyle birlikte Türkiye ve Ortadoğu'daki tüm sol, sosyalist ve muhalif hareketlerin ya dağılması ya da toplumsallaşamayarak daralıp etkisizleşmelerine karşın PKK'nin Demokratik Sosyalist bir hareket olarak gelişimini sürdürmesi bu gerçeklikle ilgilidir. Yine Önder Apo'ya yönelik gerçekleştirilen uluslararası komployа, bunun devamı olarak gelişen ihanet ve çeteciliğe rağmen PKK'nin tasfiye ve etkisizleştirilmesi bir yana büyük bir değişim ve dönüşümle yenilenerek Rojava devrimiyle birlikte Kürdistan devrimini bir Ortadoğu devrimi aşamasına getiren öncülük düzeyini yakalamasının sırrını da bu gerçeklikte görmek gerekiyor.

Bir gençlik ve kadın partisi olarak PKK'yi Kürdistan halkı için olduğu kadar tüm Ortadoğu ezilen halkları ve toplumları açısından bir kurtuluş ve özgürlük seçeneği haline getiren hiç kuşkusuz Önder Apo olmuştur. Bu nedenle Önder Apo gerçekliğini, bu gerçekliğin temsili olan Apocu militan özelliklerini doğru anlamak ve doğru uygulamak, yaşanan 3. Dünya Savaşı içinden Kürdistan ve Ortadoğu Devrimini çıkarmak açısından son derece önemli olmaktadır.

1970'lerin başından itibaren Önder Apo öncülüğünde Haki, Kemal, Mazlum, Hayri, Sakine arkadaşlar başta olmak üzere bir gençlik grubu olarak şekillenenApocu Hareket, 1978 yılında bu ilk oluşum özelliklerine bağlı kalarak PKK tarzında Partileşmiştir.

40 yıldır devam eden PKK'nin ilk grup özelliklerine ve başlangıç amacına bağlı kalarak Partileşme çabası, Önder Apo'nun en yoğun ve en temel mücadelesi olarak Kürdistan Halk direnişinin ve devrimsel gelişmelerin açığa çıkmasında belirleyici olmuştur.

Apo'cu tarzda Partileşme mücadelesi, gerilla tarzında direnerek mücadele etmenin ve demokratik ulus tarzında toplumsallaşarak özgür yaşam mücadelesini Kürdistan Halkı başta olmak üzere ezilen tüm halklar, kültürler ve toplumsal kesimler için nefes nefese yürüterek açığa çıkarmanın esasını oluşturuyor. Bu nedenle Kürdistan'daki tüm gelişmeleri açığa çıkardığı kadar sonucu da belirleyecek PKK öncülüğüne bu karakterini veren ilk oluşum esaslarını anlayarak yürüyen mücadelede bu çizginin ve tarzın militanlığını yapmak en temel devrimci görevlerin başında geliyor.

Birçok boyutu olsa da esas olarak PKK'nin bir gençlik gurubu olarak ilk şekillenmesinde belirleyici husus Önder Apo'nun özgür yaşam arayışı, anlayı-

şı, tarzı ve mücadelesi oluyor. Önderlik gerçekliğinde bireysel ve toplumsal özgürlüğün diyalektik bütünlük içindeki temsili,hem liberalizmin toplumsallığın parçalanmasını esas alan ve kölelik üreten bireyciliğine, hem de reel sosyalizmin özgür insan iradesini ve kişiliğini parçalayan ve özgür birey ve toplumsallık yerine bürokrasi, iktidar ve devlet üreten kaba kolektivist anlayışa karşı PKK'nin daha ilk çıkıştan itibaren özgünlüğünü belirleyen temel esaslardan başlıcası oluyor. Bireysel özgürlüğün toplumsal özgürlükten geçmesi kadar, toplumsal özgürlüğün önündeki her türlü engelle mücadelede özgürlük anlayışı ve iradesini büyük bir bilinç ve ruhla bireyde açığa çıkarma mücadelesi, PKK'nin diğer klasik reel sosyalist partilerden farklı şekillenmesinin ve gelişmesinin esasını oluşturuyor. Önder Apo Savunmalarda "Ben Kürdistan Halkını anlamaya çalışırken Onlar da beni yeniden yarattı" diyerek bu tarihsel-toplumsal gerçekliğin Önderlik ve Kürdistan Halk gerçekliğindeki muazzam diyalektiğini kapsamlıca çözümlemiştir.

İnsanı diğer canlı türlerden özgün kılan zekasının tarihsel-toplumsal gerçekliğinden kaynaklanması kadar, tarihsel toplumsal gerçekliği inşaa etmede insan emeğinin veetkinliğinin belirleyiciliğinin diyalektik bütünlük içinde sürekli birbirini besleyerek gelişimi, toplumsal insanın ve yaşamın şekillenmesinin esasını oluşturmuştur. İnsan türünün bu en temel tarihsel-toplumsal gerçekliğini ve diyalektiğini, Kürdistan koşullarında PKK-kadro diyalektiği tarzında oluşturarak Demokratik Kürt Uluslaşmasını büyük bir mücadeleyle inşaa etmek, PKK'nin ve kadrosunun temel özgünlüğüdür. PKK tarzında örgütlenildiği oranda ve alanda özgür yaşamın olanakları açığa çıkmış, PKK'yi örgütleme çabası ve emeği, özgür Kürt bireyini şekillendirmiştir. PKK tarzında Kürdistan'daki her türlü inkâr, katliam ve baskıya rağmen Önder Apo öncülüğüyle bir kişiden başlayıp, çekirdek gençlik gurubuyla devam eden ve sonrasında Partileşerek, gerillalaşarak, halklaşarak örgütlenme ve bu şekilde özgür yaşam direnişini ve mücadelesini geliştirerek toplumsallaşma çabası, Kürdistan Demokratik Uluslaşmasının ve Demokratik Sosyalizmin esasını oluşturmuştur. Önder Apo Savunmalarda "PKK'nin, demokratik uluslamaşanın prototipi olduğunu" belirtmiş,"demokratik uluslaşmayı da kendi içinde sınıflaşmaya yol açmayan toplumsallık olarak" tanımlamıştır. Bu nedenle PKK'yi eşit ve özgür insanlar topluluğu olarak örgütleme anlayışı, tarzı ve çabası, PKK'de şekillenen fedailiğin, devrimciliğin ve sosyalizmin özgünlüğünü açığa çıkarmıştır.

Tarihsel toplumsal kimliğin bir bireyden başlayarak gençlik gurubu olarak şekillenmesi, bunun PKK tarzında Partileşmesi, gerillalaşması, halklaşması ve Demokratik Sosyalizm olarak günümüzde Ortadoğu ezilen halkları ve toplumları için gerçek özgür yaşam seçeneği haline gelmesi Önder Apo'nun bu özgürlük anlayışı, tarzı ve mücadelesinin sonucudur.

Bu nedenle PKK ismine Parti de denilmiş olsa klasik-bürokratik-elit yönetim örgütü olarak açığa çıkmamış, Kürt toplumsallaşmasının ve dolayısıyla da toplumsal insanın özgür yaşam anlayışına, amacına ve tarzına bağlı kalarak şekillendiği temel mücadele alanı ve zemini olmuştur.

Çıkış koşullarındaki mevcut dünya durumu ve Reel Sosyalizmin ağır etkisi altında kalınarak özgürlüğün sınıfla, iktidar ve devletle ilişkilendirilmesi ve resmi program olarak kabul edilmiş olmasına karşın PKK'deki esas bilinç ve ruh,özgürlüğün gençliğin ve kadının tarihsel-toplumsal gerçekliğine uygun olarak gelişimini esas almak olmuştur. Yine resmi programda işçi sınıfının öncülüğü temel ideolojik öncülük olarak belirlenmiş olmasına rağmen, esas olarak PKK'nin ideolojik şekillenmesine ve öncülüğüne hakim olan gençlik ve kadın çizgisi, mücadelesi, öncülüğü olmuştur.

Toplumsal yaşamın parçalanarak özgür yaşam üzerinden egemenliğin ve köleliğin gelişmesinde Kent-sınıf ve devletleşmeye yol açan temel tarihsel sapma ve karşı devrim, esas olarak kadının ve gençliğin yüzbinlerce yıllık süre boyunca toplumsal kimliğin özgürce gelişmesinde oy-

Apo'cu tarzda Partileşme mücadelesi, gerilla tarzında direnerek mücadele etmenin ve demokratik ulus tarzında toplumsallaşarak özgür yaşam mücadelesini Kürdistan Halkı başta olmak üzere ezilen tüm halklar, kültürler ve toplumsal kesimler için nefes nefese yürüterek

namış oldukları tarihsel rollerinden yaşlı, güçlü ve kurnaz adam tarafından düşürülmüş olmasıyla açığa çıkmıştır. Erkeğin kadın ve gençlik, insanın doğa, kentin köy ve devletin tüm toplum üzerindeki egemenliği, tahakkümü ve sömürüsü bu sapma ve karşı devrim sürecinin esasını oluşturmuş, buna karşı da başta kadın ve gençlik olmak üzere toplumlar, kültürler farklı biçim ve tarzlarda sürekli direnerek özgür yaşamı savunmuşlardır.Gençliğin ve kadının bu tarihsel toplumsal kimliğini, onun özgürlük anlayışını, direnişini ve mücadelesini PKK militanında yeniden açığa çıkarmak ve bunu PKK tarzında örgütleyerek bir bütün Kürdistan Halk gerçekliğine dönüştürmek Apo'cu Hareketin ilk oluşum ve Partileşme anlayışı ve tarzı olarak mücadelemizin esasını belirleyen temel özelliklerin başında gelmiştir.

Özgür Kürt bireyini gençliğin ve kadının bu tarihsel-toplumsal gerçekliğine bağlı olarak inşaa etmek, PKK'yi bu özgür insanların toplumsallaşmasının temel tarzı ve alanı olarak geliştirip Kürdistan halkını yeniden ayağa kaldırmak ve savaşan halk gerçekliğiyle Demokratik Ulusu inşaa etmek, Önder Apo'nun en temel ve en büyük mücadelesini oluşturmuştur. Bu Önderlik yaklaşımı PKK'nin ve Kürdistan Devriminin temel gelişim diyalektiği olarak özgünlüğünü de açığa çıkarmıştır. Daha 1987 yılında 3. Kongre sürecinde Önder Apo'nun "Çözümlenen an değil tarih, birey değil toplum" yaklaşımı bu Önderlik tarzının ve özgün gelişiminin ifadesidir.İnsanı bir tarih ve toplum olarak ele almak, toplumsal kimliği ve özgürlüğü de gençlik ve kadın kimliğinde somutlaştırmak ve bunu PKK'nin temel ideolojisi ve öncülüğü haline getirmek ilk çıkıştan günümüze kadar devam eden en yoğunluklu mücadele ve çaba olarak Kürdistan Devriminin karakterini belirlemiştir.

Apocu gençlik hareketinin PKK tarzında örgütlenmesine yol açan bu en temel özgünlüğünü, hareketin daha ilk oluşum sürecinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı mücadeleyle birlikte Kürt egemen işbirlikçi, teslimiyetçi, ilkel milliyetçi ve reformist hareket ve kesimlere karşı yürütülen ideolojik mücadelenin diyalektik bütünlük içinde 40 yıldır kesintisiz sürdürülmesi gerçekliğinde de görmek son derece önemlidir.

Önder Apo,Partileşme kararına 'Gizli Ruhum' dediği Haki Karer arkadaşın işbirlikçi, ajan güçler tarafından katledilmesine verilmiş bir cevap olarak gidildiğini belirtmiştir. Bu katliama karşı, ilk oluşumdaki gençlik ruhuna, amacına, onun yoldaşlığına bağlı kalarak PKK'yi bir şehitler Partisi olarak şekillendirmek Önder Apo'nun ve PKK'nin temel özgünlüğünü oluşturmuştur.

Kültürel soykırıma tabi tutulan ve sömürgeleştirilen Kürdistan halkının kültürel ve toplumsal özgürlüğünü hem Kürt egemen, işbirlikçi, ajan teslimiyetçi ve ilkel milliyetçi kesimlere hem de Faşist Türk Sömürgeciliğine karşı yürütülen ideolojik, siyasi ve askeri mücadeleyle sağlamaya çalışmak, Kürdistan Devriminin temel gelişim diyalektiğini oluşturmuştur. PKK'de Kürtlük olgusu, Kürt toplumsallaşmasında da en büyük emeğin, öncülüğün ve özgürlüğün temsil gücü olan kadın ve gençlik kimliği temelinde yeniden ve özgürce şekillenmiştir.

Bu anlamda Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin, Dörtlerin Amed Zındanın-

daki görkemli direnişi, sadece Faşit Türk Devletinin dayattığı teslimiyet ve ihanete karşı değil, her türlü ihanetçi, teslimiyetçi, reformist anlayış ve eğilimlere karşı da Parti kimliğini savunmaya yönelik ilk oluşumdaki gençlik bilincinin, iradesinin ve ruhunun tarihsel eylemi olmuştur.

Mahsum Korkmaz öncülüğünde gerçekleşen tarihi 15 Ağustos Atılımı da aynı gençlik iradesi ve bilincinin ifadesi olarak faşist Türk Sömürgeciliğine karşı olduğu kadar her türlü yenilgili, teslimiyetçi ve pasifist anlayışlara karşı da PKK'nin gerillacılık tarzında Partileşme ve mücadele etmesinin tarihsel eylemi olarak gerçekleşmiştir.

Rojava Devriminin bir Kadın devrimi olarak gelişmesi, Öz Yönetim Direnişlerinin Apocu gençlik ruhunun büyük bir bilinç, irade, kararlılık ve mücadeleyle sadece Faşizme karşı değil, aynı zamanda teslimiyetçi, pasifist orta sınıf anlayış ve eğilimlere karşı da gelişmiş olması, PKK'nin bu ilk oluşum özelliklerinden ve açığa çıkardığı militan gerçekliğinden dolayıdır.

PKK gerçekliğinde ifadesini bulan Apocu gençlik kimliğinin anlayışı ve tarzı bu anlamda fedailiktir. PKK militanlığı, ilk öncü gençlik kadrolarının temel özelliği ve karakteri olarak,kölece düşkün yaşama karşı olduğu kadar erkek egemenliğine dayalı milliyetçiliğe, iktidarcılığa ve devletçiliğe karşı da özgür bireyi, toplumu ve yaşamı savunarak, her türlü zorluğa karşı kendisini çözüm iradesi ve gücü haline getirmeyi başarmaktır. Fedailik, kapitalist moderniteden ve sömürgecilikten kaynaklı her türlü bireyciliğe, bencilliğe ve zayıflığa karşı tarihsel toplumsal kimliği yaşam ve mücadelesiyle özgürce kişiliğinde temsil etmektir. Bunun için Haki Karer gibi bir lokma bir hırka yaşamasını bilmektir. Kemal Pir gibi, yaşamı uğrunda ölecek kadar sevip, en zor koşullarda dahi PKK çizgisinde zaferi görmek ve bu zaferi kendi tarihsel eylemiyle açığa çıkarmasını başarmaktır. Fedailik, Kemal Pir tarzını esas alan Çiyager'lerin, en büyük güç dengesizliğine, binlerce özel çete ve ordu gücüne karşı ufak bir gençlik gurubuyla direnişin PKK çizgisinde başarı ve zafer çizgisi olarak mutlaka kazanacağını görerek, "sonun muhteşem olacağına" sarsılmaz inanç, irade ve mücadele kararlılığıdır.

Hayri Durmuş, büyük tarihsel eylemine rağmen, "mezar taşıma borçludur" yazın demiştir. Zilan, "yaşam iddiam çok büyük" ve Önderliğe "Keşke canımdan başka verecek şeyim olsaydı" diyerek fedai eylemini gerçekleştirmiştir. Hem düşmana karşı büyük tarihsel eylemleri gerçekleştirerek canını adamak, hem de Önderliğe ve halka karşı kendini borçlu görerek daha fazla vermeyi istemek, PKK'de gerçekleşen fedailiğin özüdür. Kendi tarihsel ve toplumsal mücadelesi, eylemi üzerinden iktidarlaşmamak kadar, iktidar şekillendirmemek için kendisini var kılan ve özgürlük yürüyüşünü açığa çıkaran toplumsal gerçekliğine, Önderliğine ve şehit yoldaşlarına karşı kendini borçlu görmek, ilk oluşumdan başlayarak günümüze kadar devam eden PKK'nin özgün bir Parti olarak şekillenmesinin ve gelişmesini sürdürmesinin esasını oluşturmuştur. Bu

Önder Apo,Partileşme kararına 'Gizli Ruhum' dediği Haki Karer arkadaşın işbirlikçi, ajan güçler tarafından katledilmesine verilmiş bir cevap olarak gidildiğini belirtmiştir. Bu katliama karşı, ilk oluşumdaki gençlik ruhuna, amacına, onun yoldaşlığına bağlı kalarak PKK'yi bir şehitler Partisi olarak şekillendirmek Önder Apo'nun ve PKK'nin temel özgünlüğünüoluşturmuştur.

Önderlik gerçekliğinin ve Apocu militan özelliğin PKK öncülüğünde somutlaşması, PKK'nin temel özgünlüğü olarak tarihte ezilen toplumlar ve halklar adına gerçekleştirilmiş büyük devrimlerin başına gelenlerin Kürdistan Devriminde de yaşanmamasının en temel mücadelesi olarak büyük bir özgürlük anlayışı, bilinci ve eylemini açığa çıkarmıştır.

Büyük kahramanlık ve emeklerle tarihte ezilen toplumsal kesimler, kültürler ve halklar adına yaşanan ve günümüzde özgürlük bilinci ve eyleminin gelişmesine kaynaklık eden tarihsel devrimlerin ya kendi karşıtına dönüşmesi, ya da mevcut egemenlik sistemine eklemlenerek amacından sapması 5000 yıllık temel tarihsel gerçeklerdendir.

Hazreti İsa'nın ezilen toplumsal kesimler adına büyük çıkışı ve Hıristiyanlığın ilk başlarda komünal bir hareket olarak gelişmesine karşılık üç yüz yıl sonra Bizans gibi bir imparatorluğun resmi egemenlik ideolojisi haline gelmiştir. Hz. Muhammed'in İslami çıkışla köleler ve Hariciler başta olmak üzere ezilen en yoksul toplumsal kesimler için büyük bir özgürlük anlamına karşılık çok kısa sürede bir hanedanlık, imparatorluk ve egemenlik ideolojisine dönüşmüştür. Büyük Fransız Devriminin San Kilotlar başta olmak üzere en yoksul ve ezilenlerin özgürlük devrimi olarak gelişmesine karşın sonradan Napolyon şahsında ulus-devlete dönüşmesi ve 17 Ekim Büyük Sovyet Devriminin tüm ezilen insanlık için taşıdığı büyük anlama rağmen aradan 70 yıl geçtikten sonra dağılarak kapitalist sistemin en değme ulus-devletçiliğine dönüşmesine yol açan temel nedenleri anlamak gerek. PKK'yi oluşturan ilk gençlik gurup şekillenmesinin amaç ve hedeflerinden sapmayarak aşmak ve bu nedenle büyük bir ideolojik mücadele yürümek, Kürdistan Devriminin temel özgünlüğü ve gelişiminin esası olmuştur.

Önder Apo daha 1989 yılında, "Bir halka yapılabilecek en büyük kötülüğün, halkın özgürlüğü için yola çıkanların karşı çıktıkları güçten iktidarı aldıktan sonra daha büyük bir baskı gücüne dönüşmeleri" olduğunu belirtmiştir. İlk çıkıştan günümüze kadar PKK'nin böyle bir parti olarak gelişmemesi için ilk oluşum ve çıkış amaçlarına bağlı kalacak Particiliği ve militanlığı açığa çıkarmanın mücadelesini yürütmüştür.

Bu gerçeklikten dolayı Önder Apo Savunmalarda "40 yıldır PKK içinde yürüyen en temel mücadelenin demokratik ulus çizgisiyle ulus devlet anlayışı arasında yaşandığını" belirtmiştir.Apocu gençlik oluşumuna yol açan ve temel çizgisi olarak PKK'de şekillenen demokratik ulus anlayışı ve tarzını her türlü orta sınıf anlayışına, erkek egemenliğine, iktidarcılığına, çeteciliğine ve ilkel milliyetçiliğine karşı karşı geliştirmek ve bunun ideolojik mücadelesini yürütmek kapitalist hegemonik güçlere ve faşist ulus devletlere karşı yürütülen mücadeledeki başarıyı açığa çıkarmıştır. Bu nedenle iç mücadele dışa karşı yürütülen mücadeleyi belirlemiş, ideolojik mücadeledeki başarı siyasi, askeri başarıları açığa çıkarmıştır. İdeolojik duruş ve mücadelede bu Önderlik çizgisini anlama ve temsil etmede yaşanan yanılgılar, zayıflıklar ve yetersizlikler Kürdistan Devrimini tam sonuca götürme önündeki en temel sorun olarak aşılması gereken kadrosal duruşlar olmaktadır.

İdeolojik duruş ve mücadelede bu Önderlik çizgisini anlama ve temsil etmede yaşanan yanılgılar, zayıflıklar ve yetersizlikler Kürdistan Devrimini tam sonuca götürme önündeki en temel sorun olarak aşılması gereken kadrosal duruşlar olmaktadır.

Önder Apo'nun uluslararası komploya karşı büyük bir mücadeleyle açığa çıkardığı Demokratik Toplum Manifestosunu

ve paradigma değişimini bu çerçevede PKK'nin ilk gençlik gurubu olarak şekillenme esaslarından, bu gurubun oluşum amacına, hedefine, anlayışına ve tarzına bağlı kalma konusunda PKK'de yürüyen 40 yıllık amansız mücadele gerçekliğinden, tarihinden kopuk ele almak, Önderlik zihniyetine girmeme, özgürlük konusunda yaşanan gerilik, tutuculuk ve dogmatizmin detemel nedenlerinden olmaktadır.

Önder Apo Savunmalarının, "40 yıllık amansız yaşam ve mücadele gerçekliğinden çıkarılan sonuçlar" olduğunu belirtmiştir. Bu nedenle paradigma değişiminin esası, PKK'nin bir gençlik gurubu olarak şekillenmesine yol açan özgür yaşam arayışı ve tarzının 40 yıllık Partileşme mücadelesiyle, devletçi uygarlık sisteminin her türlü etkilerinden arındırılarak tarihsel toplumsal gerçekliğin süzülmüş bal kıvamında hakikate kavuşmasıdır.Çocukluk hayallerine ihanet etmemek, ilk çekirdek gençlik gurubunu bir araya getiren temel amaçtan, hedeften, özgürlük anlayışından ve ilkesinden kopmamak, bu konuda günde "40 defa kararlaşarak" bunun amansız mücadelesini 40 yıldır PKK gerçekliğinde nefes nefese yürütmek,Kürdistan Devrimini geliştiren esas gerçekliktir.

Önder Apo çizgisinde PKK'nin oluşumundaki gençlik bilinci, iradesini ve ruhunu büyük bir ideolojik mücadeleyle anlamaya, yürütmeye ve temsil etmeye çalışma her zamankinden daha önemli hale gelmiştir. Yürüyen 3. Dünya Savaşı, bu nedenle silahlı boyuttan daha fazla ideolojik düzeyde yürümekte, ideolojik çalışmaların ve mücadelenin düzeyi başarı ya da başarısızlıklara kaynaklık etmektedir.

Gerek başını ABD'nin çektiği küresel hegemonik güçlerin, gerekse Faşist Erdoğan-Bahçeli çeteciliğinin temel amacı ve mücadelesi, 40 yıllık PKK öncülüğünde yürütülen amansız mücadeleyleKürdistan halkı başta olmak üzere tüm ezilen Ortadoğu halkları için açığa çıkarılan özgürlük değerlerinin, birikimlerinin ve devrimsel gelişmelerin tasfiye edilerek, etkisizleştirilmesi, KDP çizgisine eklemlenerek sistem içinde eritilmesi ve yenilgiye uğratılmasıdır. 40 yıllık kesintisiz gelişen Kürdistan Devrimini karşı devrime dönüştürmek, Kürdistan halkının büyük bedel, emek ve fedakârlıkla açığa çıkardığı özgürlük değerleri ve yaşamı üzerinden iktidar ve egemenlik üretmek, sadece tarihte yaşandığı biçimiyle değil, güncelde çok daha yoğunlaşmış bir tarzda Arap Baharı da denilen başta Mısır'daki halk direnişlerinin ve devrimlerinin çok kısa sürede etkisizleştirilerek karşı devrime dönüştürülmesi ve sisteme entegre edilmesinde olduğu gibi temel amaç ve yürüyen yoğun mücadele gerçekliğini oluşturmaktadır. Yürüyen bu mücadeleyi PKK içinde gençlik kimliğini ve ruhunu korumaya, bunun gerektirdiği demokratik sosyalizm anlayışını ve devrimci tarzını geliştirmeye yönelik ideolojik mücadele ile bütünlük içinde ele alarak yürütmek,Kürdistan Devrimini bir Ortadoğu Devrimi olarak başarıya ve sonuca götürmede belirleyici düzeyde en önemli ve öncelikli kadrosal görev olmaktadır.

Özgürlük konusundaki gerilik, tutuculuk ve dogmatizm esas olarak gençlik kimliğinden, onun özgür yaşam iddiasından, arayışından ve mücadelesinden kopmak, ya da bu konuda yaşanan zayıflıktan, yorgunluktan, yaşlanmaktan kaynaklanmaktadır. Anlam arayışının ve mücadelesinin kişilikte donması, yaşam tutkusunun zayıflamasıdır. Bu nedenle gençlik kimliğinde ısrar, devrimcilikte ısrardır. Memurluğa, yetkciliğe, iktidarlaşmaya ve bireyciliğe karşı özgür yaşam arayışçılığını ve mücadelesini gerillacılık tarzında yürütmektir. Tarihsel toplumsal kimliğin Apocu militan gerçekliğinde anlama ve eyleme kavuşmasıdır. Her türlü zorluğa karşı direnme, tüm tarihsel toplumsal sorunları çözme iddiasıdır. Bu nedenle fedai çizgisinde yaşama ve mücadele etme kararlılığıdır. Kürdistan devriminin amacından sapmayarak, PKK'nin ilk oluşum esasına ve şehitlerimizin anılarına bağlı kalarak bunun mücadelesini Önderlik çizgisinde yürütmek, özgür bireyin, toplumun ve yaşamın kendisi olarak gençlik hayallerine ihanet etmeyerek hep genç kalmayı başarmaktır.

SANAT KÜLTÜRÜN, GENÇLIK TOPLUMUN MAYASIDIR

Kültür insanın varoluş tarzı-ruhu, maneviyatı ve anlam gücüdür. Kültürel bir zihniyet ve anlayışa dayanan insanın, yok olmamak-ortadan kalkmamak için yarattığı yaşam tarzıdır. Kültür öz itibariyle fikir ve ideolojidir. Doğanın hareketliliğini büyük bir dikkatle izleyen insanın, ikinci doğa, yani toplum olarak harekete geçmesidir. İnsan ancak yaşadığı eylemsellik ve devinimle sosyal ve yaşamsal açıdan kendini korur ve ayakta kalır. Ayakta kalamayan insan ise, sosyal-kültürel ve siyasal açıdan kendini koruyamayan insandır. Bu durum; insanlığını koruyamayanlar için, insanlıktan düşme anlamına gelir ki; bu da, anlam gücünü yitirme-zihniyet kaybı demektir. Zihniyet yitimi ise ideolojisizlik ve kültürsüzlüktür. İnsan, kendi dünyası gibi ancak yaşam alanında eylemli olmakla dengeli bir şekilde ayakta kalır ve yürüyüşünü sürdürür.

Kültürleşmenin başka bir anlamı da toplumsallaşmadır. Toplumu olmayan insan olmadığı gibi, kültürsüz de insan, insan olamaz. Toplumsallıktan uzaklaşma ise kültürsüzlük ve yaşamdan kopma olur. Bir çocuk nasıl anasına bağlıysa, insanda öyle toplumuna bağlıdır. Toplumsuz ve anasız bir insan ancak laboratuar ortamında yaratılacak robota yakın bir nesne, oldukça mekanik, maneviyattan yoksun bir yığının parçası olabilir. Bugün Kapitalizmin, 'Avrupa' laboratuarında buna yakın incelemeye değer örnekler vardır! Avrupa Rönesans'ının yarattığı insana karşı, karşı devrimin temsili kapitalizmin günümüzde insanı getirdiği son nokta ortadadır ve durum içler acısıdır. Kapitalist Modernite'nin ideolojisi olan liberalizmle bireycilik ve onun zihniyet dünyası sonucunda insanın insanlıktan çıkması-çıkarılması toplumsuzluk manasına gelir ki, bu parçalanmış bir toplum ve toplumdan koparılmak üzere olan insan gerçeğidir.

Toplumun en hareketli ve eylemli yaşayan kesimi, en canlı hali çocukluk ve gençlik halidir. Kültürün en rafine halinin sanat olması gibi, gençlik toplumun en çıkarsız, saf rafine kimliğidir. Sanat gibi gençlikte insani birikimlerin toplumsal ifadesini kendinde bulur. Gençliksiz bir toplum değişim ruhundan, coşkusundan yoksundur. Bu yüzden egemenler her zaman gençliği ve sanatı toplumundan koparark, toplumsuz bir gençlik ve sanat yaratmak isterler. Egemen sistem, toplumun çocuk ve gençlerinin kültürel olarak topluma-insanlığa yabancılaşmasını ve sonuç olarak erimesini sağlayarak ayakta kalır. Toplum ve kültürün özündeki nitelik gençlik ve sanatta vardır. İktidar güçleri toplumsuzluk ve kültürsüzlük edimi ile gençlik ve sanatın doğasında var olan öz-niteliğin bozulmasını, erimesini, kötüleşmesini sağlamak ister. Kültürsüz bir sanat ve gençliksiz bir toplum ile yapmak istedikleri şey, gençliği ve sanatı kendilerine bağlayarak, gençliği toplumundan çıkararak, sanatı kültürden koparark toplumu savunmasız bırakmaktır. Toplumun istismarı egemenlerce bu şekilde gerçekleştirilir. Özünden uzaklaşan, dejenere olan, bozulan toplumsal kültürde, gençlik ve sanat devrimci ve

yapıcı temel özelliklerini yitirir. Bu manevi bir yıkım yaratır, bu yıkım gerçekleşince toplum sömürüye açık hale gelir.

Son çıkar ve istismar düzeni olan Kapitalizmde her şey sömürü ve alım-satım konusu olur. Maneviyat tamamen önemini yitirir. Toplumu toplum yapan temel değerler parçalanır, yaşam parayla ölçülür. Bu sistemde Kültür sanat başta olmak üzere tüm insanı insan yapan değerler, satılabilecek nesne konumundadır. Bir değer olan ve sonsuz emekle yaratılan insan satılık durumdadır. Gençlik satılır, kadın satılır, sanat satılır, özünde insanlık satılır. Yeni bir sermaye alanı olarak sanat, tornadan çıkarılan bir zanaat ürünü şeklinde devlet ya da kapitalistler eliyle spor ve seks gibi endüstrileştirilmiştir. Gençlik askerlik adı altında sistemin temel korucusu haline getirilir. Gençler, toplumu sömüren egemen güçlerin baskı ve zor araçlarıyla eğitim adı altında bütünleştirilerek kendi öz kimliğinin, toplumun ve kültürün düşmanı haline getirilirler. Bütün bunları gençlik ve sanatı, felsefeden yoksun bırakarak yapılır. Gençliği ve sanatı felsefesiz kalan bir toplum, yozlaşmış olarak sömürüye açık nesneleştirilmek istenen toplumdur. Düşüncesiz hareketsiz bırakılmış kültürsüz bir yığındır.

Bununla da yetinilmez, tek tip, tek devlet vs. insan dayatmasında sanat, gençliğe karşı yozlaştırıcı ve uyuşturucu bir etki ile kullanılır. Çarpık sistem normal gösterilir. Bozuk düzende sağlam çarkların olduğuna inanmamız istenir. Beyin ve yüreğ işgal altına alınır. İnsan bedeni savaş alanıdır artık, 24 saat medya bombalar insanı, coğrafya topa tutulur, fark ettirilmeden… Ahlak, bilinç, duygular bozulur.

Gençlik ve Sanat Topluma Aittir

Gençlik toplumuna aittir. Toplumu olmayan bir gençlik olmayacağı gibi gençlikte toplumsuz yaşayamaz. Gençlik insan hayatının en önemli ve eylemli sürecidir. Örneğin 68 gençliği diyoruz, sadece ülkemizde de değil bir bütün dünyada büyük bir fedakârlık ve emekle topluma koşan, ondan koparılamayan gençliktir. Toplumsal devrimler tarihine damgasını vurmuştur. Herkes onlardan sevgi ve saygıyla bahseder. Toplumun bilincine, ahlakına gönülden katılmışlardır. Yükselen moral değer olmuşlardır. Kapitalizmin her şeyi yutmak istediği bir dönemde yurtseverliğin, demokratlığın, devrimciliğin temsilini yapmışlardır. Bireyciliği alıp yere çalan ve başkası için yaşamanın doruğu olan bu gençlik, ahlakiliğin ve politikliğin doruğunu yaşamıştır.

Sanat da topluma aittir, kişisel değildir. Gençliğin toplumla olan ilişkisinin bir benzerini sanat, kültürle kendi arasında kurar. Sanat ve gençliği beraber ele alıyoruz. Her ikisi de topluma biçim kazandırırlar. İçindeki düşünceye bağlı olarak, davranış kazandırır ve özü itibariyle her zaman toplumdandırlar. Egemenler tarafından toplumdan koparılmadıkça, içleri boşaltılmadıkça, sistemleri zorlayan en temel öncü güçtürler. Öz düşünce yetisini yitirmedikçe, parçalanmadıkça, dağıtılan toplumsal gerçekliğin yeniden örülmesinde en sağlam dayanaklardır. Özgür ve demokratik davranışı açığa çıkaracak, en güzel yaratım kaynağıdırlar. Gençlik ve sanat toplumun savunulmasında, beyin ve yüreklerin korunmasında, zihnin-ruhun özgürleşme ve aydınlanmasında radikal demokratik bir öncüdür. Sistemin tüm insansızlaştırma ve köleleştirme çabalarına karşın yeni özgür insan potansiyelini taşıyan enerji yüklü iki temel güçtür.

Toplumsal ve Kültürel Değerlerin Kaynağı Neolitiktir

Tüm toplumsal değerlerin kaynağı özünde neolitik toplumdur. Neolitik toplum parçalanmamış, sınıflaşmamış toplumdur. Neolitik toplumda bir ideolojik kimlik olarak gençlik kimliği tüm toplumun kimliğidir. Neolitik en başta dil, tarım, köy devrimi olduğu gibi aynı zamanda bir gençlik kültür devrimidir. Sanata kaynaklığı ise daha çok duygu ve düşüncedeki yanıyla ilgilidir. Daha çok ve öncelikli olarak manevi kültürü ifade eder. Ama maddi kültürün toplumsal yaşamdaki inşa süreçlerindeki etkilerinin bir sonucu olarak gelişir. Tümüyle yansıtma tarzında olmasa da, sanat yaratımı

yaşamın maddi alanlarını yansıtır. Sanatsal yaratım, kültürel alandaki değişim ve dönüşümün insan yüreğindeki sancısıdır. Bu sancı gençliğin yüreğinde duyulan devrim sancısıdır. İnsan yaratımıyla bu maddi kültür dünyasını geliştirir. Bu alanı adeta yeniden yaratır, ruh kazandırır.

İlk basit kaya figür ve resimlerden tutalım, ilk ezgilere, ilk anlatımlara ve ilk ana heykelciklerine kadar ana, canlı ve genç kaynak neolitiktir. Zaten tüm sanat disiplinlerine bakıldığında içerik, biçim, kompozisyon, tarz, stil, ritim, melodi, makam vs. adı altında dile getirilen olguların tümünün kökenlerinin tarihin derinliklerine kadar gittiği görülür. Bunun için ahlakın çözülmediği, kişiliğin bölünmediği yerde sanat, gençlik gibi toplumu bir arada tutan moral değer olarak toplumundur, ona aittir. Sanat; birikimlerin en güzel ifadesidir. İnsanlık işidir.

Uygarlık dediğimiz sınıflı-devletli toplumlar da, kültür, toplum nasıl devletleştirilmişse, bir düşünme biçimi olarak, (sanatın kaynaklarından) mitoloji de devletleşmiş, tiranların, rahiplerin hikâyesini anlatmaya başlamıştır. Gençlik ve sanatta bu zamanda devlete bağlanılmak istenmiştir. Tanrıların ve devlet yöneticilerinin figürleri hep beraber çizilmiştir. Heykellerin cinsiyeti dahi değişmiştir. Hitabete, aldatma-kandırma ve ikna etmede önemli rol oynatılmıştır. Ajanlaştırma politikaları diyebileceğimiz, devletin kendi işini gençlere gördürme ve toplumu düşürme amaçlı faaliyetlerde kullanma bu dönemde uygulanmaya başlamıştır. Mimari ise artık gençliğin ölümüdür. Zigguratlar, piramitler, nemrutlar ve firavunlar için on binlerce genç diri diri toprağa gömülmüştür. Müzik, gençleri egemenlere bağlama ayinlerinin vazgeçilmezi olmuştur. Toplumu yaşatan tüm değerler gibi sanat da bu şekilde egemenlerce-iktidarlarca yozlaştırılarak gençliği ve neolitiğin yaratıcı kadını toplumsallık öncüğünden koparmak için olumsuz bir duruma sokulmuştur.

Gençleri ve özellikle de genç-kadınları asimile etmede, eritmede, yanıltmada, zihinleri ve yürekleri işgalde devlet ve iktidarlarca çok yönlü olarak kullanılan sanat, devlete sanat yapanlar ile somut olarak devletleştirilmiştir. Örnek olarak TC'nin günlük olarak devlet politikalarını incelersek cumhuriyetin kuruluşundan şimdiye kadar gençliğe, özellikle de genç kadınlara karşı yürüttükleri kirli planların ne kadar kapsamlı olduğunu görmek mümkündür. Tüm kampanyalar ve asimile oyunları bu eksendedir. Bu demek değil ki ahlaklı bir toplum ve özgür bir gençlik için hiç sanat yapılmamıştır. Ama şu bir gerçeği unutmayalım ki, devletli uygarlık büyüdükçe ve yayıldıkça sanatta da yaygın bir egemenlik alanı oluşturulmuştur.

Toplumun ve Kültürün Yozlaştırılması Felakettir

İlk uygarlık sistemiyle başlayan bu yıkım politikası kapitalizmde zirveye ulaşmıştır. Çirkinlik topluma ve sanata tamamen hâkim kılınmak istenmiştir. Durum gençliğin ve sanatın can çekişmesidir. Toplumun gençlikle, sanatsal yaşamın, sanatla vurulmasıdır. Bugün, müzikle, sinemayla, tiyatroyla, resimle, edebiyatla yapılmak istenenler ortadadır. Sanatçının komutanı maalesef artık paradır. Sanat, spor ve seks yoluyla gençlik tamamen esir alınmak istenmekte, toplum çaresiz bırakılmaktadır. Gençliği esir almak isteyen sistem sanatçılarının komutanı da para olmuştur. Artık din-iman para olmuştur. Maneviyat ölüme terk edilmiştir. Maddi dünyanın sanal sanatı manevi dünyayı ve hakiki sanatı boğmak üzeredir. Toplumun gençliği vurularak, toplum soluksuz bırakılmak istenmektedir. Sanat özüne ters düşürülerek tam tersi bir role sokularak, gençliği yozlaştıran eğlence kültürünün bir parçası haline getirilmektedir. Açıkça toplum esir alınmak istenmektedir. Kapitalizm de kültür sanata oynatılan bu rol, insan olmanın ifadesi düşünmenin toplum için bir iş olmaktan çıkarılmasının bir sonucudur. Toplumla bağını koparmayan, hayaller ve ütopyalar dünyası sahibi sanat ve sanatçı, kapitalizmle birlikte artık toplumla bağını kopartmış sanal bir dünyaya mahkûm edilmek istenmektedir. Geçmişle sağlam bağlar kurarak bugüne

anlam katan sanata, kapitalizmde bu işlevinden vazgeçirildiği için, bu sanat(sızlık) la geleceğe demokratik bir yön vermekte artık mümkün değildir. Toplumsallığın manevi dünyasından mahrum bırakılan insan ve onun sanatı, kapitalizm de sadece günü kurtarmaya bakar. Sanatın bu tarzda yozlaştırılmasıyla metalaştırılıp bir tüketim nesnesi olarak pazara sunulması ve alış-veriş metası haline getirilmesi, sanatın ancak günlük bir ihtiyacı karşılayabilir düzeye indirgenmesidir. Öz itibariyle bu da 'sanat' olmaz. Buna en güzel örnek belki de her gün toplumu düşürme amaçlı, özellikle de gençliği hedef alan ve sanat adına ortalığa sürülen filmler, dizi filmler, klipler ve müziklerdir. Birçok dizi ve klip izleniyor, şarkı dinleniyor, bunların kaç tanesi etkileyiciliğiyle kalıcılaşıyor, unutulmuyor? Tam tersine gençliği toplumundan koparıyor. Bir zehir gibi vücuda yayılarak yürekleri ve beyinleri öldürüyor.

Gençlik ve Sanatın toplumculuğa öncü olması gereken bir durumdan, kapitalizmle gelinen nokta iyi görülmelidir. Toplumda ve kültürde felaket onların yozlaştırılmasıdır. Bu yozlaştırılmanın gençlik ve sanat gibi iki değerle yürütülmesi tam bir ihanettir. Yozlaşma, gençlik ve sanat alanında toplumdan ve onun tarihinden kopmaktır. Bunun ne olduğunun en somut hali günümüz Kapitalist Modernite gerçeğidir. Bozulmaması, kalıcı olması gereken kutsal yaşam ve sanat, kapitalizm tarafından bu özelliğini kaybedilerek kimliksizleştiriliyor. Toplumsal bir varlık olan insana özgü yanını kaybediyor ve tabii ki kendi olmaktan çıkıyor, başkalaşıyor.

Kürt Kültürü, İnsanlığın Geçmişi PKK'de Can Buluyor

Kürt kültürü için belirtilecek en temel özellik, bu kültürün zaman ve mekân itibarıyla tüm demokratik uygarlık kültürünün dayandığı kaynak bir kültür olmasıdır. Kürt kültürü demek, insanlığın geçmişi demektir. İnsanlığın en temel kültürel hafızası Kürt kültüründe vardır. Kültürün aynası olan dilde bu çok açık ortadadır. Kürt kültürünün içinde bulunduğu coğrafya kültürel yaratımlar için merkez bir coğrafya, zamansallık içinde de kültürleşmenin ilki olmayı barındırır. Tüm kültürler arasında bulunan farklar Kürt kültürü açısından daha köklüdür. Orijinallik, Kürt kültürünün temel karakteristik özelliğidir.

PKK'de bu özellikle mayalanmıştır. PKK kendisine has alternatif bir sistemin merkez çekirdek gücüdür. PKK toplumun ve doğanın kıyametini haber veren kapitalizme karşı, yaşam tarzı ile alternatiftir. Anti-kapitalist ve daha da önemlisi anti-modernisttir. Yaşamında ret ve kabul ölçüleri vardır. Bu alternatiflik temelinde, PKK'de insanlık için umut arayışı, doğru ve özgür yaşama yanıt olma geçerlidir. PKK bunun için sistem dışıdır. Sadeliği, dürüstlüğü, çıkarsızlığı ile PKK insanı, kapitalizmi yaşayanlardan farklıdır. Onda toplum için var olan ve halkı için yaşayan insan gerçeği vardır. Ortadoğu'nun evliya ve erenleri, bilgeleri ve ozanları gibi PKK'liler de bir Ortadoğulu ve Kürdistanlı olarak toplumun özgürlüğü için yaşamaktadırlar.

Özgürlük Hareketimiz her anı büyük mücadelelerle dolu tarihine 'genç başlamıştır', bir toplum için belki de gerçekleştirilmesi en zor, ama gerçekleştiğinde de bir o kadar kalıcı olan toplumsal bir zihniyet devrimi yaratmıştır. PKK öncülüğünde Kürt halkının yaşadığı toplumsal devrim, doğru anlaşılması gereken tarihsel bir devrimdir. Bu devrim bir gençlik kültür devrimidir. Bu tarz bir devrim ile Kürt insanı, yaşama anlam yükleyen yeni bir insan, özgür bir Kürt olarak sömürgeciliğin insanı olmaktan kurtulduğu gibi, aynı zamanda yeniden, insanlık kültürünün öncülüğünü yapacak iddiaya sahip, bir devrimci kişilik kazanmıştır. Kürt gençliği öncüğünde yapılan bu zihniyet devrimini yaşamak ve oluşan yeni anlam gücüne katılmak Kürt Halkı için olduğu kadar, tüm insanlık için de oldukça önemlidir.

Önderliğimizin 70'li yıllarda başlattığı bu yürüyüş, bugün milyonların katılımı ile her gün büyüyerek devam etmektedir. Grup olarak küçük fakat ideolojik olarak etkin başlayan mücadele ve bu ideolojinin örgütlü yaşamı, bugün milyonların yaşam tarzını etkilemiş, toplumsal bir düzeye ulaşmıştır. Kürt halkının derin-

den ihtiyaç duyduğu örgütlenme ve birleşme, genç önder ve öncü kadroların yarattığı coşku ve moral gücüyle, umutla, fedakârlıkla, yetenekle, kahramanlıkla, direnişle sağlanırken Kürdistan'da yaşam savaşarak yeniden kazanılmıştır.

PKK bir gençlik hareketi olarak öncülük yapmış, Ortadoğu ve Kürdistan'da tarihsel bir mücadele dönemine girilmiştir. Bilinmelidir ki, bu yeni dönemin öncülüğünü yürütecek insan genç insandır, bu genç insan PKK'de Önderliğin çok büyük direnişi ve emeğiyle yetiştirilmiştir. Önderlik PKK'de ortaya çıkan yeni insanı, bir sanat eylemi tarzında ele almıştır. Bu tarz yaratma eylemi toplumu yeniden inşa etmenin de adıdır. Yeni ve özgür insan, özgür bir yaşam ve kültür demektir. Sosyal, kültürel, siyasal, ekonomik, sanatsal, diplomatik vb. her alanın kendi rolünü oynaması, yine bu alanların birbirleriyle uyumlu ve dengeli olarak örgütlü bir tarzda geliştirilmesi bu kültürün kalıcılaşması demektir. Birinin eksikliği ya da diğer alanlara uyumsuz olarak ters işlemesi ise kısa vade de olmasa da, uzun vadede toplumsal yapıda sorunlar, hastalıklar biçiminde kendini yaşamın diğer inşa alanlarında dışa vurabilir. Örneğin sanatsız bir toplum mümkün değildir. Toplumun öncüsü olarak gençlik sanatta da öncülük yapmalıdır. Gençlik sanatsız olamaz. Olacaktır hem de öncülük yapacaktır. Edebiyatsız, müziksiz, resimsiz, tiyatrosuz bir özgür toplum düşünülemez. Özgür toplumun temeli özgür gençlik, özgür gençliğin sanatı da devrimci ve özgür sanattır. Bu durum toplumun politikasız ve ekonomisiz olamayacağı gibidir. Bunun için özgürlük hareketimizin yarattığı yeni yaşamın ilke ve ölçüleri, öz değerleri, temel kalıcı özellikleri her toplumsal alanda olduğu gibi kültür ve sanat alanında da yansımasını bulmalı ve özümsenerek yaşatılmalıdır. Toplum gerçek ve yekpare bir toplumsa gençsiz ve sanatsız yaşayamaz. Toplumun fiziki ve kültürel olarak savunulmasının temeli devrimci gençlik ve sanattır. Bu alanlarda yapılan her çalışma özgürlük değerlerine bağlılık temelinde ele alınmalı ve mevcut düzene alternatif oluşturabilmelidir. Her toplumsal alan için söylenebilecek ve tartışılabilecek birçok konu vardır. Ekonomik, sosyal, siyasal, diplomatik vb. çalışmalar ve bu çalışmalarda ortaya çıkabilecek sorunlar, her zaman üzerinde durulması gereken konulardır. Bu yazının kapsamı itibarıyla sadece gençlik, kültür ve sanata ilişkin bazı önemli noktalara vurgu yapmak istiyoruz.

Yeter ki, sanatçı ve gençlik özgürlük arayışına tutulsun ve nereye akacağını fark etsin. Zerdüşt ateşgehlerinde, Mani'nin ışık bahçelerinde yeni yaşamın emekle yoğrulması ve ışıkla büyütülmesi gibi, bilgece yaşamlar yaşamak mümkündür. Bunun için önce anlam vermek ve anlam katmak, neyin anlamsız olduğunu açığa çıkarıp bilmek durumundayız. Neyin anlamsız olduğunu bilirsek anlamlı olanın ne ve nerede olduğunu daha iyi görebiliriz. O zaman bir ozan, bir derviş tarzı ile şiirsel bir duruşla demokratik yaşama katılımın yoğunluğunu hissedebilir, yürüyebiliriz. Demokratik siyasal ve kültürel kurumlarımızdan tutalım evimizin bahçesi, bakkalımızın önü, köyümüzün yollarından bir gerilla mevzisine kadar her yer bizim gözümüzde capcanlı bir yaşam alanına dönüşecektir. İbadet edercesine demokrasi ve özgürlük için yaşayacak, egemen dünyanın sanal yaşamına karşı, capcanlı bir düşünce ile sistemin dışında bir müzik, bir resim, bir tiyatro ile parklarımızdan- köylerimize, sokaklarımızdan- dağlarımıza kadar her alanda kültürel soykırım tehdidine yanıt olabileceğiz.

Ahlaklı olarak nasıl iyi ve kötüyü ayırt edebiliyor, iyiliği çoğaltıyorsak, gençlik olarak sanatla da güzel ve çirkini ota ya çıkartıp, güzeli yaşayabiliriz. Güzel toplumsal olandır. Çünkü güzellik özseldir ve her gerillanın yüzünde dışa yansır. Gerilla diyoruz, savaşçı; bir yaşam savaşçısı genç-sanatçının ta kendisi…

PKK ve Gençliği Gücünü Özgür Toplumdan Alıyor

Genç yüreklerdeki özgürlük ateşinin, içinde yaşanılan toplumsallıkla güçlü bir bağı vardır. Yoksa toplumdan koparak özgürlükten bahsedemeyiz. Toplum öz-

gür değilse, birey de özgür olamaz. Bu yüzden PKK gençliğinde özgürlük, halkın ve toplumun beklediğini ve ihtiyaç olanı yapmaktır. Halkımız-toplumumuz yürüttüğü mücadele ile göstermiştir ki, artık ezilmek-sömürülmek istemiyor, kültürel soykırım tehdidi atında değil, insanca ve özgürce yaşamak istiyor. Bu yüzden PKK gençliğinde her zaman halk için yaşama vardır. Bu bir ölçüdür. PKK ve halk için kültür ve sanat yapanlarda bu ölçüyü esas alırlar. Zaten sanatın konusu güzellik de, özünde bu toplumsallıktan kaynağını alır. Ahlaki ve politik olarak güzellik, özellikle sanatsal güzellik toplumsallıktan kaynağını alır. Devrimcilerin ve sanatçıların güzelliği de kendileri gibi toplumuna ait olmalarındandır. Bu yüzden her gerilla güzeldir. Gerilla toplum için yaşar, toplumuna aittir. Bir çantası ve silahından başka hiçbir şeyi yoktur ama deryalar kadar geniş bir kalbi-gönlü vardır.

Toplumun özgürlük amacına kilitlenmiş PKK genci ile halk arasında hiç bir zaman kopmayacak bir bağ vardır. PKK'de ve onun öncülüğüyle inşa edilen toplumda bireycilik, kendine görelik, çıkarcılık, emeğe yabancılaşma, asalakça yaşam hep ayıptır. PKK gençliği ahlaki duruşları ile toplumun örnek insanları olarak yaşamaktadırlar. Yükselen toplumsal değerlerin önemli temsilcileridirler. Birlik içinde yaşamaları, arkadaşlıkları, yoldaşlıkları dillere destandır. Bugünde bu arkadaşlık kültürü devam etmektedir. PKK'de her yönüyle her şeyiyle yeni bir yaşam tarzı, yeni bir kültür bu özgünlüklerle açığa çıkmıştır.

Kürdistan'da Sanat Devletleştirilerek Gençlik Uyutulmak İsteniyordu

PKK'den önce Kürdistan'da durum vahimdi. Tüm kültürel ve toplumsal değerler oldukça büyük yaralar almıştı. Uzun yıllar Kürdistan'da sanata, tam bir boğma ve işgal hareketi olarak rol oynatıldı. Devlet eliyle yürütülen sanat, Kürt halkı için inkâr ve imha politikalarının zehir dolu tatlı diliydi. Asimile ederek Türkleştirme, Araplaştırma, Farslaştırılma ile özgün Kürt kültürü katledilmek istendi, bu yetmezmiş gibi katillere âşık olmamız beklendi. Arabeskle, popüler kültürle, egemen işgalci kültürle halkımıza yaşam haram edilmek istendi.

İşte böyle bir ortamda Kürt Özgürlük Hareketi doğdu. Önder APO öncülüğünde özgür yaşam ve özgür Kürt kültürünün dirilişi yaşandı. Büyük bir direniş ile sanat yapacak insan ve sanat yapılacak dağlar-ülke yaratıldı. Kürdistan da son olarak AKP ve MHP faşizmi başta olmak üzere egemenler ve iktidarlar yaratılan özgür insandan ve ülkeden rahatsızlar, bu umudu yok etmede, tasfiyede istekliler. Her alanda saldırıyorlar. Kürt gençliğine karşı siyasi ve askeri saldırıların yanı sıra kültür-sanat kılıfıyla da yürütülen saldırıları da çok iyi görmemiz gerekiyor. Başta Türk devletinin saldırıları olmak üzere her Kürdistan parçasında kültürel soykırım kapsamında geniş kapsamlı saldırılar var. Bu saldırılara her gün de yenisi ekleniyor, Kürdistan'da sanat devletleştirilmek isteniyor. Fiziksel katletmeyle yapamadıklarını, sanatla toplumun özellikle de gençliğin ruhlarını boşaltarak-satın alarak yapmak istiyorlar.

TV, dizi, sinema ile müzik ve tiyatro ile Kürdistan'da neler yapılmak isteniyor biliniyor. 70'ler den bu yana arabesk şarkıcı-türkücülerle, popçularla, yaptıkları biliniyor. 12 Eylül sonrası Kürt gençliğinin esir alınması için ne özel savaş planları yapıldı. Son yıllarda Yılmaz Erdoğan, Mahsum Kırmızıgül, Muhsin Kızılkaya gibi sanatçı müsveddeleriyle yapılan sanat çalışmalarından tutalım daha geniş bir spektrumda soykırım rejimlerine göbekten bağlı, kol kola girmiş, kucak kucağa yaşayan herkesin bir merkezden, bir anlayıştan üretildiği ve özgürlük hareketi karşıtı bir duruşa sahip olduğu, kimlerin değirmenlerine su taşıdıkları ortadadır. En çok topluma ait olan ve olması gereken sanatçıların ve sanatın, devlet elinde olma durumu vardır. Talimatların alındığı yer, askerlik yapılan devlet kurumları bellidir. Devletin bunları kullanarak yapmak istedikleri de ortadadır. Şimdi bunu en çokta Kürt sanatçılarla, bazen de Kürtçe ile yapmak isteyecektir. Çünkü günümüzde nasıl sanat sanatla vuruluyorsa, görülmelidir ki Özgür Kürt Gençliği de 'sahte ve sistem içi Kürt-

lükle' vurulmak isteniyor. Bu kapitalist mantıktan ayrı ele alınmamalıdır. Onun Kürdistan'da somut işleyişi bu şekildedir.

Kapitalizm tüketmek olduğu için, değişim-dönüşüm yaratmayan, topluma katılmayan sanat ve sanatçıyı bekleyen nihai sonuçta tükenmenin kendisidir. Günümüz kapitalist sisteminde bu tüketimin vardığı boyut, insan ve toplumun tükenişi ile sanatın, sanat ile de insan toplumunun içinin boşaltılmasıdır. Özünden boşaltılıp topluma sunulan sanat, insana-gençliğe karşı yeni bir savaş anlamına gelir. Bu savaşın da sanal meydanlarındaki en işlevli silahı televizyon kanalları olmaktadır. Bu sanal meydanlara devlet kadar özel şirketlerde el atacaktır. Sanal savaş meydanlarının star ordusu kalbimizi, beynimizi 24 saat vuracaktır. Bir ateş altında kalıyoruz da denilebilir. Halk kültürümüz buralarda popülerleştirilerek esas rollerinden koparılmak isteniyor. Otantik halk değerleri bu sanal meydanlarda bozuluyor, gözden düşürülüyor. En kötüsü de kültür ve sanata toplumu imha ediş için, tersinden bir rol oynattırılıyor. Özellikle de Kürt halkı için böyle bir durum söz konusudur. Devletin sinema salonlarında, TV kanallarında, barlarda, tekstil atölyelerinde nerde olursa olsun sanat özüne ihanet ettirilerek kullanılıyor. Kimliği, kültürü tanınmamış, anadilinde eğitimi yasaklanmış bir halkın sanatını filmlerde, dizilerde, barlarda TRT gibi kanallarda yaptığını iddia eden sanatçılar ne düşünüyor merak ediyoruz doğrusu. Kimdir bu sahte sanatçılar? Halktan kopuk, elit, para için yaşayan, sokakta halkı görse ondan kaçacak, onunla aynı otobüse binmekten utanan, aynı yolda yürüyemeyen ve aynı tabaktan yemek yiyemeyen bir sanatçı elbette o halkın sanatçısı ve sanat emekçisi olamaz. Bunun halka sunduğu da tabii ki hakiki sanat olamaz. Bunlar sahte küçük burjuva milliyetçiliğinden beslenen onun dilini kullanan sanat pazarlamacılarından öte birileri değildir. O zaman şu soru geliyor insanın aklına, gerçek halk sanatçıları, Kürt halkının gerçek sanatçıları ve sanat emekçileri kimdir ve neredede?

AKP Sahte İslam İle Gençliğe Kültürel Soykırım Uyguluyor

Özgürlük savaşı, ruh ve kültür savaşıdır. Hz. Muhammed bu konuyla ilgili 'gazaların en mübareği nefs gazasıdır' demiştir. Yani fiziki anlamda yürütülen savaş normal bir savaş olurken, nefs savaşını daha anlamlı bir savaş olarak tanımlar ve onu kutsal sayar. Bu anlamlı savaş özünde öz-varlık savaşıdır. Canı, ruhu kaybetmeden, tüm gönülleri kazanma savaşı anlamına gelir.

AKP ve MHP faşizminin Kürt halkına karşı yürüttüğü saldırıları şöyle anlamak gerekiyor; sadece fiziki olarak değil Kürt halkını kültürel soykırımla yok edelim, öz-varlığını ruhunu ortadan kaldıralım diyorlar. Bu kapsamda nefs savaşı, nefs mücadelesi, nefs terbiyesi vb. tüm tanımlamalar bir kültür ve ruh savaşını ifade eder. Nefsini bozmamak, nefsine sahip çıkmak, başka yabancı kültür ve anlayışlara gark olmamak çok değerlidir. Bu şöyle de belirtilebilir; ideolojik ve kültürel mücadelede yenilmemek gerekir. Onlarca Uhud, Hendek, Bedir savaşı da kazansanız, savaşı kazanamayabilirsiniz. Bu açıdan zamanı itibarıyla, İslam devrimi özünde bir ruh kazanma devrimi olmuştur. Bundan dolayıdır ki, kırk yıl gibi kısa bir sürede dünyanın önemli bir kesimiyle buluşmuştur. Tabii burada amacımız bir örneklendirme, kültür savaşı nasıl kazanılır bunu anlatmaya çalışıyoruz. Ruh ve kültür savaşını kazanmadan savaşı kazanmış sayılmazsınız. İman, inanç, güven ve samimiyet savaşı vermeyenler ya öz varlıklarını kaybederler ya da ruhlarını satmış, nefessiz-soluksuz kalmış demektir.

Adına uygarlık denilen bu ezilenli-ezenli, kırlı-ovalı, köylü-kentli, alt-üst oluşlu çağda devlet eliyle temel olarak yapılan iş, komünal ve demokratik kültürel değerlerden kaynağını alan kır, köy ve tarım yaşamının 'medeni'leştirilmesidir. Kültür ve yaşamın medenileştirilmek istenmesi özünde toplumsallığa yapılan bir saldırıdır. Kültürsüz bırakılmak istenmesiyle toplum, toplumsallığının getirdiği canlılığını yavaş yavaş yitirir ve soluk alamaz hale getirilir. Bu ideolojik savaşta toplum öz-savunmasız kalırsa, kültürel

ve ideolojik mücadelesini veremeyen, örgütsüz ve politikasız bir toplum olur.

Devrimci Sanat Kültürün Öz-Dilidir.

Kültürel değerler etrafında örgütlenme ve bu örgütlenme gücünü oluşturma nefs savaşının ve toplumu savunmanın önemli bir şartıdır. Dağılan toplumsallığı, örgütlenme ile bütünleştirirken, kültür alanında belirlenecek politikalarla temel görev ve sorumluluklarımız da açığa çıkarılmış olur. Kültürümüzün görünür kılınması, dile gelmesi ise bizim düşünce ve sanat alanındaki çalışmalarımızın güçlü ve etkili olmasına bağlıdır. Bu çalışmalar için köklü kurumsallaşmalara ve anlamlı işlere imza atmak herkesin sadece beklentisi değil, işidir de. İşlevli yapılarımızın özlü çalışmasıyla, ideolojik ve politik boşluklar doldurularak halkımızın başkalarına, çeşitli egemen güçlere, hatta Ortadoğu dışındaki kimi çevrelere sahte umutlarla bağlanmasının ve bağımlı olmasının önü alınabilir. Kültürel sömürünün önüne geçmek, başkalaşıma neden olan (yabancılaşmaya neden olan) toplumsal olmayan ya da o topluma dayatılan ideoloji ve fikirlerin insan zihninde yer tutmasına izin vermemekle olur.

Zihniyet savaşı kültürel çalışmalarımızın geliştirilip, derinleştirilmesi ve örgütlülük temelinde birliğimizi sağlayarak halka koşmayı gerekli kılar. Birlik olmak aynı örgütlenme içinde olmak olduğu kadar aynı zamanda toplumu şekilsiz bırakan düşünceleri ve hisleri yaşamamaktır da. Kültürel çalışmaların örgütsel temelde geliştirilmesi demokrasi gereğidir. Örgütsüz kültür, örgütlenemeyen toplumsallık olduğu için en örgütsüz kültürler faşizmin elinde demokrasizliğe mahkûm edilirler. Tam tersine kültürel örgütlülüğü güçlü toplumlar ise demokratik toplumdurlar. Demokratik toplum kültürünün örgütsel eylemini ise devrimci sanat olarak tanımlayabiliriz. Devrimci sanat kültürün öz-dilidir. Kültürsüz bir sanatın ne söylediği pek anlaşılmaz, kültür olmadan sanat ölüdür. Kültür sanatın asli toprağı olduğundan, kültürsüz bir sanatın boş-anlamsız ve başarısız kalacağını bilmeliyiz. Kültür hem örgütlü hem sanatlı olarak tüm topluma yayılabilir-ulaşabilir. Örgütlü sanatla kitlelere kavuşmak akarsuyun kendi yatağında akışı gibidir, aktıkça büyük ve her kültürel mücadelenin amacı ancak örgütlü mücadele ile mümkündür. Toplumsal ahlak ve politik yaratıcılık ise bunun temel yoludur. Kültürel amacın büyük bir inanç ve kararlılıkla yaşanması olmadan bu yolda kolay kolay yürünemez. Devrimci sanatsal eylemi gerçekleştirenler her zaman ideolojik-fikirsel bir derinliğin içindedirler.

Sanat Fikir ve Bilinçle Olur

Yurtseverliğin 'biz söze değil pratiğe bakarız' felsefesini bu çalışma alanına da uygulamak lazım. Kültür ve sanat kurumlarının ya da sanat ve sanat emekçilerinin üretimlerine bakmak en doğru olandır. Sonuçta kişilik esere yansır. Pratikte, fiiliyatta hep fikir vardır. Düşüncesiz anlamsız hareket ve çalışma olmaz. Özellikle sanat gibi bir yaratım alanında fikirsiz, bilinçsiz hiç bir şey açığa çıkarılamaz. Yüz defa da biz sanat yapmak istiyoruz, devrimci sanatı geliştireceğiz desek, bu yetersizdir. Yapmak gerekir. Sanat yapmadan sanatın gerçeğini dile getiremeyiz. Kaç tiyatro yaptık, kaç müzik eseri ortaya çıkardık, resim, heykel, sinema da elimizde ne var? Kültürü ve sanatı edebiyatsız düşünemeyiz elbette; kaç roman, kaç şiir?

Üretkenlik ve pratiğe tam girememe sorununu kabul etmek durumundayız. Ayrıca ürettiklerimizde tam olarak ne kadar yurtseverlik kültürüne göredir, tartışabilmeliyiz. Ben yetenek sorunu olduğunu hiç düşünmedim. Kürt sanatçıları, demokratik sanat emekçileri oldukça yetenekli insanlardır. Yıllardır bu işlerle uğraşan, hayatını sanata vermiş insanlarımızdırlar. Eğitim sorunu ise hiç yoktur. Onlarca yıl demokratik siyaset ile iç içe olup bilmemek mümkün değildir. Bilgilenme sorunu yoktur. Herkesten iyi konuşabilir ve değerlendirme yapabiliriz. Ama işte, pratikte sorun yaşıyoruz. Tam istediğimiz bir üretkenlik ve yaratıcılık konumuna giremiyoruz.

Bu üretimsizliğin sebebi nedir? Mesela

bir ağaç meyve vermiyorsa nedeni nedir, bu basit soruya verilecek yanıt önemli olsa gerek; ya susuz bir ortamdadır, ya toprağı verimsizdir, ya güneş görmüyordur, ya bakımı iyi yapılmıyordur vb. Peki, bir sanatçı ürün vermiyorsa, ya da ürettiklerinde devrimci bir yaşamın tadı yoksa; ya halktan uzaktır, ya mülteci duygulara batmıştır, ülkeden uzak duygular yaşıyordur, ya da kendini kültürel ve felsefi olarak eğitmemiştir. Kendini geliştirmemiştir.

'Kapitalist Tarlada Demokratik-Sosyalist Ürün Yetişmez'

İster metropollerde olsun ister kendi coğrafyamızda; kendi sanat bahçemizi kurmazsak, zararlı otları temizler gibi zararlı anlayışları ortamdan uzaklaştırmazsak, onlarla mücadele etmezsek, başarılı olamayız. Belki de üretken olamamamızın nedenini burada aramak gerekiyor. Sanat alanını mücadeleden uzak tutan duygular bizim devrimci duygularımızın gelişimini engelliyor. Halkın, halklarımızın kültür ve sanatla ideolojik olarak ele alınan bir maneviyatla gerekli ruhsal besini alması gerekiyor. Yıllardır bundan mahrum kalmış bir halk gerçeğimiz var, asimilasyon ve soykırım tehlikesi altında olan bir halk olarak kültürel ve sanatsal olarak çoğalmaya, yaşanan Kapitalist Modernite özelde de ulus devlet saldırılarına karşı korunma ihtiyacı var.

Demokratik ulus anlayışını yaşamsal kılacak bir gençlik hareketinin, demokratik siyaseti ve kültürünü kalıcı kılmak kültür ve sanat mücadelesini yükseltmesi gerekmektedir. Kültür ve sanat alanının esas öncüleri gençlik kadrolarıdır. Kürt kültürü gibi saldırı altında olan bir kültürü ayağa kaldırmak ve mevcut sisteme alternatif bir yaşam kültürü yaratmada gençlik sanatı ve sanatçıları vazgeçilmez bir öncüdür. Sanat ve edebiyat doğru kültürel bir yaşam ve örgütlülük tarzı ile demokratik kurtuluş ve özgür yaşamı inşaya katılmalıdır. Ortadoğu manevi ve maddi açıdan tekrardan kendini bulurken, sanatçısız bir toplumun olmayacağı bilinciyle kültür ve sanat çalışmalarına katılım göstermeliyiz. Demokratik kültürü geliştirmek sanatçısız yapılacak bir iş değildir. Çünkü yaptığımız inşanın güzel yapılması gerekiyor, ruha hitap etmesi ve kalıcı olması lazım...

Kültür Toplumun Her Şeyidir, Her Şeyden Sorumluyuz

Kapitalist Modernite'nin inceden dayattığı bir yaşamsızlık var. Gerçeklerin ters yüz edilmesi, saklanması söz konusudur. Bunu görmek bunu hissetmek sanıldığı kadar kolay değil, gördüm diyen bile bazen bunun içinde yaşadığı halde farkında değil. Aslında fark etmek de yetmiyor. Örneğin Kapitalist Moderniteye karşı, özgür bir yaşam kültürünü yaşam tarzı olarak yaymamız gerektiğinin ve kültürel direniş geleneğimizi, tarihsel demokratik değerleri yeniden canlandırmamız gerektiğinin farkındayız. Devletin asimilasyoncu ve soykırımcı faaliyetlerinin bugünde sürdüğünü görüyoruz. Kültürel değerlerimizin özgür ve ahlaklı bir yaşamın temeli haline getirilmesinde neden zayıf kalıyoruz. Neden halen soykırımcıların umutları var? Burada özellikle gençlik ve kültür-sanat alanında çalışma yürüten insanlar olarak kendimizi sorgulamak durumundayız. Kültür toplumun her şeyidir. Bu yüzden öncelikle kültür ve sanat emekçileri her şeyden sorumludur. Hepimiz sorumluyuz.

Asimilasyon erimedir. Başkalarının parçası olmaktır. Biz Kürdistan'da, demokratik kültür ve sanat emekçileri olarak; halkımızı kendi olmaktan çıkarıp, kendi uzantısı-eki, kölesi yapmak isteyenlerin umutlarını nasıl bir çalışmayla kırabiliriz¬?

Yanıt Vermeliyiz!

Bu kesimlere vereceğimiz yanıt güçlü bir yanıt olmalı, bir daha yerlerinden kalkamamalılar. Saldırıyorlar; çünkü kültür ve sanat alanındaki zayıflığımızı görüyorlar. Neden zayıfız? Çünkü gençlik bu çalışmalara el atmıyor. El atsa da yüzeysel kalıyor. Bu saldırı gücünü oradan alıyorlar.

Eritmek istiyorlar, Kürt Özgürlük hareketini etkisizleştirerek, burjuva-milliyetçi kesimleri öne çıkararak toplumda bir volkan gibi patlayan özgürlük ateşini söndürmek istiyorlar. Kültür ve sanat

alanımızdaki ideolojik-politik boşluktan güç alıyorlar. Zayıflığımızı değerlendirmek istiyorlar. Öncelikle; biz bu alanda gerçekten o kadar zayıf mıyız? Bu alanı ideolojik ve politik olarak ele alışımızın düzeyi bu sorunun gerçek cevabı olacaktır. Kültür alanını güçlendirmek ve kalıcı kılmak demek Demokratik özerkliğin yaşamsallaşması demektir. Eğer kültür alanını güçlü kılmazsak demokratik ulusun en önemli ayağını geliştiremeyiz.

Mücadeleyi kalıcılaştırma, kültürü kalıcılaştırmadır. Kültür hareketimizi bir demokratik özerklik boyutu olarak genişliğine, derinliğine büyütemezsek başarılı olamayabiliriz. Bizi sarıp-sarmalayıp hareketsiz bırakmak isteyen, asimilasyoncu-soykırımcı ve onlarla beraber hareket eden, reformist-küçük burjuva güçlere meydan kalmışsa, bu güçlere karşı savaşmak, kültürel bir savaş açmak boynumuzun borcudur. Bu kültürel savaş yurtseverlik savaşıdır, toprağa-tarihe bağlı kalma savaşıdır. Kültür sanat emekçilerimiz doğru bir kültürel savaş yürütebilmek için, tarihe ve toprağa doğru yaklaşmalıdır. Yanlış tarih bilinciyle ya da topraktan uzak bu savaş doğru bir temelde verilemez.

Değerli Olanın Fiyatı Olmaz

Duygular ve düşünceler paha biçilmez değerlerdir. Yani bir fiyatı yoktur. Yurtseverlik, arkadaşlık bunlara bir fiyat konulabilir mi? Sanat duygu ve düşünce de derinliğin ifadesidir. Alım-satım konusu edilemez ki. En azından demokratik kültür ve sanat hareketinde bu böyledir. Bunun dışında böyle bir durum var, herkes de kabul ediyor. Ama biz var olan gerçeği olduğu gibi kabul etmek durumunda değiliz ki. Örneğin asimilasyon var. Ben Kürt dilini ve yaşamını öğrenemem diyebilir miyiz? Zaten demokratik özerkliğin bir boyutu olarak kültür ve sanat boyutu, genel olarak da kültürel boyutu bu yüzden gerekli, biz var olanı kabul etmiyoruz, o yüzden alternatifiz. Devrimci sanat anlayışını bu yüzden geliştirmek istiyoruz. Bu biraz da duyarlılık işidir. Yani ben sanatımı halkım için yaparım diyen insanla, bu değerli çalışmalara para hesabıyla yaklaşanları ayrı tutmak gerekir.

Böyle tartışırsak doğru bir çözüm getiremeyebiliriz. Bilelim ki; sanatta metalaşma, alma-satma Kapitalist modernitenin bir hastalığıdır. Yani sanatını satmayı düşünenden şüphe etmeliyiz.

İnşa Sanatı

Gerçek halk sanatçılarının büyük amaçları ve erişmek istediği farklı sonuçlar vardır. Örneğin popüler ve arabesk kültüre karşı toplumda duyarlılık ve mücadeleci bir insan yaratmak bunlardan biridir.

Popüler kültür(süzlük) ile yıllardır, tek tip insan dayatıldı; beyinler ve yürekler işgal altına alındı, herkes bunun etkisi altına alınarak çarpık sistem, normal yaşanabilir bir sistemmiş gibi gösterilmek istendi. İnsanların duyguları ile oynandı, ruhlar satın alındı. Buna karşı mevcut köle düzeninin dışına çıkmak şarttır. Özellikle Kapitalist Modernitenin sanatı kullanış tarzının dışına çıkmamız gerekiyor. Yoksa ona hizmet etmekten kurtulamayız.

Doğru gündem yaratmak ve kendi yarattığımız gündemi güçlendirmek, sanat alanında da yapılması gereken bir konudur. Parayı, popülizmi, bencilliklerimizi tartışıp aşalım ama Demokratik Moderniteyi ve onun sanatını nasıl somutlaştırabiliriz, demokratik özerkliğin kültürel boyutunu nasıl inşa edebiliriz, inkara ve kültürel varlığımıza yapılan saldırılara nasıl yanıt olabiliriz. Bunları da masaya yatırmalıyız. En önemlisi de; toplumun özgürlük ve estetik inşasını nasıl gerçekleştirebiliriz. Bunun öncülüğünü nasıl yapacağız?

'Biz kültürel kimlik yaratmada öncü olacağız, bu inşaya sanatsal güç katacağız, müzik, resim, tiyatro, sinema ve edebiyat vb. alanlarında Kürt kültürünün özgür ifade tarzlarını yaratacağız, biz başta kendimiz de olmak üzere demokratik kültür ve sanat insanını yaratacağız demeli ve yaratmalıyız...'

Farklı Olmalıyız

Gençlik ve Kültür-sanat çalışanları, bu hareketten bir yaşam tarzı öğrendi ve farkını ortaya koyarak yaşamaya çalışıyor. Kendini gerçekleştirme çabası içinde;

toplumun yaratıcılık rolünü sırtlamış, çalışıyor. Sanatçı, toplumun kültürünü yani yaşam ölçüsünü büyütmek ve güzelleştirmekle sorumludur. Varsın bazıları, burjuva salonlarda eğlencelik olarak, maddi dünya için bu uğraşı yapsın... Bunlara karşıyız ama karşı olmamız yetmez, bu 'sanat koruculuğuna' karşı, toplumun can esirgemezleri, serdengeçtileri olmalıyız. Toplumcu sanatçı bu sanatçıdır. Ulus-devlet ve devletçikler zaten toplum ve sanatçıyı kendine bağlıyor ve sıfırlıyor, soytarılaştırıyor. Devletin kölesi haline getirmek için sanatçıyı sanatçı olmaktan çıkarıyor.

Gerçek bir halk sanatçısı olmak ancak demokratik özerk bir yaşamda, demokratik ulus anlayışı ve Demokratik Modernite zihniyeti ile olur. Başka sanatçılık bize göre olmaz. Son olarak kültür ve sanat emekçilerinin kültürel boyutun inşasında dikkat etmesi gerektiğini düşündüğüm bazı konulara değinerek bu yazıyı bitirmek istiyoruz.

Örgütlü Sanat

Özgür yaşam kültürünün örülmesi önemli bir konudur. Demokratik ulus ekolojik-örgütlü yaşam ile iç içe örülmesi, ulusal toplum olma için diğer halklara örnek yaratma için vazgeçilmezdir. Sanatçı kendi özgürlüğünün içinde yaşadığı toplumun özgürlüğü ile olan güçlü bağını görmezse toplumsallığa fazla gelmez. Toplumu özgür olmadan o sanatçı da özgür olamaz. Bu bağı görmek ve hissetmek önemlidir.

Özgür Kürt kültürü alternatif bir kültür olduğu için, Kapitalist Modernist yaşamda sürekli saldırıya uğrayan bir kültürdür. Kürt kültürünün bunca saldırıya uğraması onun toplum içinde yeniden ayağa kalkışını engelleme amaçlıdır. Bu saldırılar karşısında örgütlü olmak durumundayız.

Kürt kültürü kendine hastır. Elbette her halkın kültürü güzeldir. Ama Kürtleri diğer halklardan ayıran temel özellikler de vardır. En temel özelliği, orijinal halinin egemen sistem dışında olmasıdır. Orijinal Kürt kültürü zaman ve mekân itibarıyla tüm uygarlık kültürünün dayanağı olan kaynak kültürlerdendir, Kürt sanatçısı bu kültürden beslenmek zorundadır. Yoksa günümüzün kapitalist modernite eksenli yapay Kürt ulus devletinin kurbanı olması kaçınılmazdır. Demokratik sosyalist bir toplumun inşasına devrimci katılım sağlamak ancak yaşamda kültürel boyutu inşa etme gayesi ile olabilir. Kendi kültürüne uzak ya da onu zayıf geri görerek olamaz.

İstismarcıları Kürdistan'dan Kovalım

Diğer bir konu; Kürdistan'da din kültürüne bağlı olarak ciddi bir istismar var. Alevilere, Müslümanlara, Süryanilere, Êzîdîlere ya da çok daha farklı dini kesimlere yönelik bu yaranmacı ve kullanmacı yaklaşımları önlemek, bu alanda yürütülen kültürel sömürüyü deşifre etmek önemli olmaktadır. Dinlerin geleneksel direnişçi ruhunu yaşatmak; bunun içini boşaltanlara karşı devrimci bir ruhla çalışmaktan geçer. Dinin iktidara alet edilerek toplumcu özden koparılmasına ve Ortadoğu'da bu yolla sömürüyü derinleştiren sahte din anlayışlarına ve siyasetlere karşı toplumu uyarmak tüm kültür ve sanat emekçilerinin sorumluluğundadır. Bunu yapmayan böyle hassas bir konuda halkçı ve öncü bir tutum ortaya koymayan, 'kültürel sömürüye dur' demeyen bir sanatçıya demokratik özerkliğin kültürel boyutunun yaşamsallaştırılmasında fazla bir rol biçmemek daha doğru olur.

Kadın Kültür, Kültür Direnmek Demektir

Son olarak en önemli diyebileceğimiz bir konuyu dile getirmek istiyoruz. Toplumsal değerlerin temsilciliğini yapacak sanatçıların temel sanat kaynağı neolitik toplumdur demiştik. Neolitik toplum parçalanmamış, sınıflaşmamış toplumdur. Sanatın en önemli öğesi dil bu dönemde devrimsel gelişmeler yaşamıştır. Tarım, köy devrimi de aynı zamanda bir kültür devrimidir. Kadın orijinli bu kültürel yaşam tarzı anlaşılıp, günümüzde bu anlayışla pratikleştirilmeden, sanatsal bir yaratıcılığa kavuşamayız. Mevcut, var olanın tekrarını aşamayız. Tüm toplumsal ilişkilerin yapıcı, kültürel zemini bu ortamda yaratılmıştır. Önder APO'nun 'Kültür direnmek demektir' tespitinden yola çıkarak belirtebiliriz ki; neolitik dönem, yaşamak için kültürleşerek diren-

menin geçerli olduğu kadın öncülüklü bir zamandır. Neolitik köy kültürünün, özgür yaşama kaynaklığı ise daha çok duygu ve düşüncedeki yanıyla ilgilidir.

Özgür yaşam daha çok manevi kültürü ifade eder. Bu manevi dünyanın bir maddi kültür temeli de vardır. Yaratım bu maddi kültür dünyasını geliştirir. Neolitikte özgür yaşam, kültürel alandaki değişim ve dönüşümün insan yüreğindeki sancısıdır. Toplumun özgür yaşam alanını adeta yeniden kurar ve inşa eder. Bu inşa kadın öncülüğünde bir inşadır. Günümüzde ise kadının bu öncülüğünü görmeden ve kadın özgürlüğü esas alınmadan yapılan kültür ve sanat çalışmaları hep eksik kalacaktır. Özgür yaşam kültürü ve sanatı üzerinde yoğunlaşmak, ona kafa yormak, özgürlük arayışımızı kadın yaşamı ve kültürü üzerinden yola çıkarmak, oldukça doğru ve hakikate uygun olacaktır.

Bugün 'Kürt sanatı ve estetiği' geleneksel Kürt sanatı ve estetiğinden, yani Kürt kimliğinden ve toplumsallığından koparıldığı için bu kadar elit bir pozisyona sokulabilmiştir. Açıktır ki, popüler kültür ve arabesk, Kürt toplumunun asimilasyonunda çok fena kullanılmıştır. Ezen-ezilen duygulanımının farksızlaştırıldığı, geleneksel değerler yerine geçici-modacı bir yaşam sunan, insanın ruhunda bir gerilime-çatışmaya yol açmayan, insanı özgürlük arayışlarından uzaklaştıran, sahte ve sanal olana bağlayan, mevcut egemen düzene uyumdan başka bir şey söylemeyen sanat, popüler sanattır. Yüzyıl öncesinin modası Türklükle, Kürt halkına düzene uyum ve efendilere hizmette sanata çok kötü roller oynatılmıştır. Dejenerasyon sadece müziğe değil, toplumsal kimlik ve tüm yaşam tarzına bir soykırım olarak uygulanmıştır. Kürt sanatındaki dengbêjlik ve danslar (govend) bugün ayakta kalmışsa çok şanslı olduğu için değil, kökü derinlerde ve kalıcı yaşam değerleri olduğu içindir. Kürt'e dair var olan her şeyi yok etmek isteyenler, Kürdün müziği ve govendini öldürememişlerdir. Direnen ve ayakta kalan bunlar olmuşlardır. Her şey teslim alınmak istenmiş olanların müziği ve govendi-halayı teslim olmamıştır. Teslim olmayan Kürt estetiğidir. Yitirilmek istenmiş fakat direnmiştir. Bu saldırılar altında bir büzülme yaşadığı gerçektir fakat öldürülememiştir. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde görüldüğü gibi oluşan özgürlük ortamlarında, bir çiçek tohumu gibi yeniden açılmış, serpilmiştir. Şehit Mizgîn ve şehit Sefkan arkadaşların mirası bu toplumsal gerçeğin kanıtıdır.

Kapitalist Modernite yeniden filizlenen bu toplumsal ve kimliksel kalkışın estetiğine karşı sessiz kalmamıştır. Tam tersine bu gerçeği hemen görmüş ve kendi tedbirlerini almaya çalışmış, çirkin planlarını uygulamaktan çekinmemiştir. 12 Eylül'le beraber Kürdistan'daki işkence ve katliamların boyutu tüm yaşama yöneliktir. İşkence hanelerde her türlü zorbalık yanında dayatılan egemen dil ve Avrupa modern burjuvazisinden derme çatma marşlar, bunu ifade eder. Özgür Kürtlüğü terk ettirmek, onun dilini ve estetiğini de terk ettirtmeyi gerektirir. Bu zulme karşı zindanlarda direnen kültür olmuştur. Tarihi bir gelenek yeniden canlanmıştır. Zindanlarda direnen yoldaşların güzelliği, onların kendi öz tarihimize ve kültürümüze olan yaklaşımlarındandır. Toplumsallıkla kurdukları kopmaz bağdandır. Tarihsel arkadaşlığın gücündendir. Demirci Kawa destanının bugünkü anlatımı olduklarındandır. Kalıcıdırlar ve asla unutulmazlar.

Özgür yaşam estetiğinin, tarih ve kültürü yaşamaktan geçtiğini bilerek, tarihsizliğe ve kültürsüzlüğe bir tavır sahibi olmanın bilincine varmak! Tarihi ve kültürü doğru tanıyanlar, farkına varanlar; çelişkiyi daha derinden yaşar ve duyumsarlar. Sanatçılıkta budur! Derin bir çelişki yaşamayan yaratamaz. İstediği kadar bilgi sahibi olsun, diyalektik bir kavrayışa nail olmayan bilinçsizler, estetik yitimine gark olurlar. Anlam yaratan, zihniyet bulan, estetiği yeniden inşa edenler ise büyük marifet sahibi olarak, kalıcı eserler ortaya koyarlar. Biz güzeli kültürel olarak ele almak zorundayız. Kültürsüzlük, kendi kültürünü yaşamamak, başkalaşmak, asimilasyona uğramak güzellikten kopmaktır. Yanlış duygulanımın başlangıcıdır. 'Kirli aletlerle güzel iş yapılmaz' diye bir halk deyimi

vardır. Kirlenmiş, bozulmuş bir ruhla hangi sanat ortaya çıkarılabilir ki? Biz bugün neden gerçek bir sanat ve sanatçıya kavuşamıyoruz sorusunun yanıtını burada arıyoruz. Bireycilik ayyuka çıkmışsa, toplumsallıktan kaçılmışsa orada güzellik yaratılamaz ki! Tabiatına aykırı... Halk kültürü ve gelenekselliğinden kopuklar, tarihsiz ve başkaların gözleriyle yaşama bakanlar, bırakalım yaşama güzellik katmayı, yaşamın çirkini olmaktan kurtulamazlar.

İskender'in Anadolu ve Kürdistan'a gerişinde Gordion düğümünü kılıcıyla keserek 'çözmek' istediğinden bahsederler. Daha sonra ölüm döşeğinde bu yaptığının pişmanlığını da dile getirdiği belirtilir. Bunu şunun için anlatıyorum; Yunan biçimciliği ve objektivizmi bugün bütün Avrupa estetiğinin temelini oluşturuyor. İskender'in fark ettiği bizim 'zorla güzellik olmaz' halk deyiminde gizlidir. İskender'den binlerce yıl sonra bir kez daha Anadolu ve Kürdistan'a girenler asimilasyon ve soykırım tatbikatlarıyla ancak çirkinlik yaratabilirler. Tarihte olduğu gibi halk bunu kabul etmez, nitekim etmiyor da.

Kürdistan halkı, bugün sömürüye açık hale gelmenin, öz savunma ve yaşam değerlerinden koparılarak oluşturulduğunun farkındadır. Yaşam bir bütündür ve her alanda öz-savunma ihtiyaçtır. Bedeni korumak kadar ruhu da korumak gerekir. Ruhunu koruyamayanlar bedenini hiç koruyamazlar. İzzetinefsini korumak, insanın kendisine olan saygısını, öz-haysiyetini korumak önemlidir. Egemenlerin, kendisine saygısını yitirmişlere şeref bahşedilmez.

Hangi gözle bakalım ve yaşamın güzelliğini nasıl yaratalım? Nasıl bakmayacağımızı ve çirkinliğe batmamayı bilmek kadar, gönül gözünü yeniden inşa etmekte mühimdir. İnşa edilmiş bir başka başkalaşım modeli olan 'moda Türklük' bakışıyla yaşama bakmaktan vazgeçmek yetersiz kalır. Gerçi bu bakıştan kurtulmakta ciddi bir mücadeleyle olur. Çünkü hangi bakış bize aittir. Hangi bakış egemenlerin inşa ettiği bir bakıştır fazla bilincinde değiliz. Bu yüzden güzellik felsefemizi yeniden inşa etmek, güzelliğimize yeniden kavuşmak bizim için elzemdir. Çirkinliklerin kaynağını asimilasyon ve soykırım olarak görmek, kendi öz-toplumsal değerlerimizle buluşmak kaçınılmazdır. Kendi öz-yaşam estetiğimize ihanetten vazgeçmedikçe sevilecek bir insan olamayız.

Gençlik Kültür Akademileri

Akademileşme kavramı bu anlamda bizler için tartışılmak durumundadır. Kültür ve sanat hareketimize ve topluma değişim gücü verecek, zihinsel birikim sağlayacak bu mekânlar, bir idrak merkezi niteliğinde olup, dünyada olup bitenlere akıl erdireceğimiz, anlama yeteneği kazanacağımız ve anlayış yaratacağımız yerler olacaktır.

Bu akademilerde (oralarda yapılacak eğitimlerde), örgütün ve örgütlenmenin nasıl bir anlamı var ve kurumlarımız nasıl bir içeriğe kavuşmalıdır, sorularının yanıtlarına ulaşmak vazgeçilmezdir. Orta sınıfa teslim edilen, kültür ve sanat alanının yeniden kendine gelmesi için akademileşme olmazsa olmazdır. Kültürün asimilasyonu, basiretinin bağlanması, egemenlere peşkeş çekilmesine de böyle mani olabiliriz. Tarihte birçok örnekleri vardır; Zerdeşt'in ateşgehleri ve Mani'nin ışık bahçeleri, ege kıyılarındaki İyonların felsefe okulları, dağ yamaçlarındaki Hıristiyan manastırları, medreseler, devrimci özgür üniversiteler ve okullar bunlardandır. Frankfurt Okulu da modern zamanların bir modeli... Akademi binası-yapısı ancak maneviyatı inşa ederse anlamlı olur, yoksa en güzel semtte en lüks binada da olsanız pek anlamı yoktur. Tam tersine modern kapitalistler çoktan ispatladılar ki; plazalar-gökdelenler maneviyatın gömüldüğü mezarlıklardır. Bunun için iktidar alameti olan yükseklik aranmamalıdır. Bu akademilerde; hem kendimizin, hem halkımızın eğitimsizliğini gidermek, olumlu bir eylemlilik içine girmek, Kapitalist Modernitenin bireycilik, moda, tüketim, gösteri-Show, kendi içinde rekabet-husumet hastalıklarından kurtulmak zorundayız. Moderniteye bulaşmamak önemlidir. Tam tersine Modernizme alternatif ve eleştirisel bir yaklaşım göstermeliyiz. Dünyanın diğer akademilerinden temel farkımızda bu olacaktır. Orijinal, kendine özgü, sade bir tarzla de-

mokrat bir havari ocağı, kültür ve ruh yaratma odağı olmalı, entelektüel ve zihinsel devrim merkezleri olarak ele alınmalıdır.

Akademileşmek zihniyete girmek, ruh kazanmaktır. Metafizikle fiziğin, sanatla-davranışın, ikide birliğin oluştuğu düşünme yöntemidir. Çekişme, çıkar, taklit gibi basit yaklaşımlardan uzaklaşarak, gerçeğin yolcusu olmaktır. Kültür ve sanat alanında da ideolojik tepeleri ve mevzileri tutarak yürütülen işgali sona erdirme mücadelesinde önemli görev ve çalışmalar akademi kadrolarını beklemektedir. Akademi, kurucu niteliği olan insandır. Bozulanı yapan, kuran'dır. Modern cansız bir hayata öykünmeden, orta sınıf kültür, siyaset ve sanat anlayışına her zaman ve her yer de tavır ve tutum sahibi olarak, toplumun neye ihtiyacı olduğunu bilen bir dervişlik makamıdır. Akademiler, bu anlayışla hem kendi içinde hem de diğer halklar içinde bir örgütlenme gücü açığa çıkararak, toplumda ahlaki bir bütünlük yaratmak ve beğeni ölçülerini yükseltmek için vazgeçilmezdir. Bu akademileşme çabasıyla kültür ve sanat çalışmalarını doğru temelde büyütmeliyiz.

Bugün, insana geçmişine boş ver, gününü yaşa diyen Kapitalist Modernite, sanat alanında da sadece eğlence kültürünü geliştirerek, pop ve arabesk kültür(süzlük) eliyle toplumu esir alan bir vicdansızlık durumudur. Kapitalizm kültürsüzlüğü, toplumun esir alınma işini sanata-spora gördürerek onları yozlaştırmak ister. Barlarda masalara meze olan sanatla, tekstil atölyelerinde pedallara bastıran sanatın kaderi arasındaki benzerlikte buradan kaynağını alır. Kapitalist modernite sanatla toplumu etkisi altında tutarak, herkesi payına razı etmek niyetindedir. Bu öyle yoğun bir bombardımandır ki, insanı düşünmekten alıkoyarak, kendini yormana gerek yok demektedir. Televizyonlar, sinemalar, tiyatrolar, konserler buna göre planlanır. İzleyeceğin muhteşem dizi, gideceğin seçkin film senin için önceden seyredilmiştir. Kapitalizm de; kültür ve sanata karşı olan bu yaklaşım ve yanlış anlayış insan varlığını bütünen sararak düşünmenin toplum için bir iş olmaktan çıkarılmasının bir sonucudur.

Kültürsüz toplum ve sanat olmaz demeliyiz. Devrimsiz de toplum ve sanat olmaz, ideolojisiz-örgütsüz de toplum ve sanat olmaz diyoruz. Sanat duygu dünyası yaratıyorsa, kimin duygusunun dünyasını yansıtacak, düşünce ve ifade özgürlüğü olmayan bir yerde sanat, estetik olur mu? Bir köle ne kadar güzel olabilir ki. Köleliğe karşı ciddi bir özgürlük mücadelesi vermeden, kafeste ki bülbüle bakıp da 'ah ne güzel ötüyorsun' diyemeyiz.

Egemenlere şunu haykıracağız; 'Kültürümü karartma, çarpıtma kendine benzetmeye çalışma! Ben sana benzemediğim için benim, bunu bil'. Unutmamalıyız ki; akademilerimiz kültürümüzün yeniden canlandırılmasının ışıklı özgürlük bahçeleridirler. Yeter ki toprağımızdan kopmayalım, sımsıkı tutunalım ve kök salalım. Bu tarih ve kültür bilincine sahip olalım ve soluklanmadan özgürlüğe koşalım. Tarih ve kültürümüzle buluşmak, yaşamı anlamak ve onu savaşarak kazanmak, var olmak ve özgürlüğümüzü sağlamak zorundayız. Tarihe ve kültürümüze karşı bir suç daha işlersek insanlık bizi asla affetmez...

Her devrimci ve yurtsever genç sanatçı arkadaşın nerede olursa olsun kültürel perspektiflerimizi Önderlik savunmalarını esas alarak yaşama geçireceğini inanıyor, her alanda olduğu gibi kültür sanat alanında da başararak, halkımıza layık olacağını biliyoruz. Her arkadaşın düşüncesini, duygusunu, enerjisini, tecrübesini, emeğini katbekat arttırarak başarma temelinde katılacağına gönülden inanıyoruz. Bunun yolu da Önderliği 24 saat yaşama ve yaşatmadan geçer. Önderliğin direnişine en anlamlı cevap 24 saat Önderliği yaşamak, yaşatmak, Önderliğin ölçülerini eksiksiz uygulamak, kadroluğun ve yurtseverliğin devrim görevlerini zafer temelinde başarmaktır. Önderliğimize, şehitlerimize, halkımıza layık olmanın yolu böyle bir katılımdan geçmektedir.

Hiç bir güç hiç bir oyun böylesine ateşten kendini yaratan, kahramanlarına ve tanrıçalarına sahip olan bu gençlerimizin zafer yürüyüşünü önleyemez. Mutlaka ülkemize sahip çıkmalıyız, unutmamalıyız ki ülkemizin her ne kadar adı insanlık defterinden silinmek isteniyorsa da bu insanlığın en eski ülkesidir. Ateşin ve güneşin ülkesidir. İlk tanrı ve tanrıçaların ortaya çıktığı ülkedir. İnsanların uygarlaştığı ülkedir, ilk insanların insanlık için, her tür temeli attığı bir ülkedir. Hiç demeyelim bizim neyimiz, kimimiz var, bizim kendimiz varız yeter, gençliğimiz var yeter demeliyiz. PKK'nin gerçeği budur. PKK'nin gençlik partisi olmasının gerçeği budur. Biz bütün dünyaya da yeteriz ve bunu kanıtladık. O açıdan hiçbir zaman yalnız değilsiniz, bizim için en büyük birlik, siz özgürlük için savaşan gençlerle birlikte olma birliğidir ve bu yaratılmıştır.